

RICK RIORDAN

PERSIS DŽEKSONAS
IR OLIMPO DIEVAI
MONSTRŲ JŪRA

OBUOLYS

PERSIS DŽEKSONAS IR OLIMPO DIEVAI
ANTROJI KNYGA

MONSTRŲ JŪRA

RICK RIORDAN

Romanas

Iš anglų kalbos vertė
NOMEDA BERKUVIENĖ

UDK 821.111(73)-93
Ri-111

Versta iš: *Rick Riordan*
Percy Jackson and the Olympians, Book 2:
The Sea of Monsters
Hyperion, 2007

ISBN 978-609-403-214-1

Copyright © 2006 by Rick Riordan
Permission for this edition was arranged through the Nancy Gallt
Literary Agency.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Nomeda Berkuvienė, 2011

© Viršelio adaptacija, Andrius Morkeliūnas, 2011

© UAB MEDIA INCOGNITO, 2011

I.

KAIP MANO GERIAUSIAS DRAUGAS ŽVALGĖSI VESTUVINĖS SUKNELĖS

Mano nakties košmaras prasidėjo taip.

Vidury nakties stovėjau tuščioje mažo pajūrio miestelio gatvėje. Siautėjo audra. Vėjas ir lietus plakė prie šaligatvio augančias palmes. Palei gatvę rikiavosi rausvi ir geltoni tinkuoti pastatai užkaltais langais. Už kvartalo ir kinrožių krūmų eilės ošė vandenynas.

Florida, – pagalvojau nė pats nenutuokdamas, iš kur žinau, nes niekada nesilankiau Floridoje.

Paskui išgirdau kanopų trinksėjimą į grindinį. Atsigręžęs pamačiau iš visų jėgų skuodžiantį savo bičiulį Grouverį.

Taip, teisingai, *kanopų*.

Grouveris – satyras. Nuo juosmens į viršų jis atrodo kaip eilinis ištįsęs paauglys pradėjusia želti reta barzda ir spuoguotu veidu. Jis vaikščioja keistai šlubčiodamas, tačiau kol neužklupsite jo be kelių (o to aš nerekomenduoju), nė neįtarsite, jog jis ne visai žmogus. Kailiu apžėlusį pasturgalį bei kanopas puikiausiai užmaskuoja apsmukę džinsai ir dirbtinės pėdos.

Grouveris tapo geriausiu mano draugu šeštoje klasėje. Mudu kartu su mergaite, vardu Anabeta, dalyvavome pasaulio gelbėjimo žygyje. Deja, nuo praėjusios liepos, kai vieni vienas leidosi į rizikingas paieškas, iš kurių dar negrįžo nė vienas satyras, bičiulio nemačiau.

Taigi mano sapne Grouveriui iš paskos vilkosi ožio uodega, o batus jis nešėsi rankose – taip elgdavosi, kai tekdavo itin skubėti. Jis kaukšėjo pro suvenyrų krautuvelės ir banglenčių nuomos punktus. Vėjas lenkė palmes bemaž iki pat žemės.

Grouverį įbaugino kažkas, kas sekė įkandin. Jis veikiausiai kūrė iš paplūdimio, nes kailis tebebuvo aplipęs drėgnu smėliu. Bičiulis iš kažkur pabėgo ir stengėsi nuo kažko pasprukti...

Audros kauksmą nustelbė kaulus persmelkiantis urzgimas. Grouveriui už nugaros, kitame kvartalo gale,

sušmėžavo milžiniškas šešėlis. Jis nubloškė į šalį gatvės žibintą, kuris pažiuro kibirkščių lietumi.

Inkšdamas iš baimės Grouveris suklupo ir sumurmėjo panosėje: *Privalau pasprukti. Turiu juos perspėti!*

Persekiootojo aš nemačiau, girdėjau tik niurnėjimą ir keiksmus. Jam artinantis drebėjo žemė. Grouveris pasuko už kampo ir sustojo atsidūręs parduotuvėmis apstatytame aklagatvyje. Bėgti atgal nebuvo laiko. Artimiausios durys daužėsi atplėštos vėjo. Užrašas virš tamsios virtinos skelbė: SENT OGASTINO VESTUVINIŲ SUKNELIŲ PARDUOTUVĖ.

Grouveris įpuolė vidun ir šmurkštelėjo už nuotakų suknelių kabyklos.

Prieš parduotuvę išnirio siaubūno šešėlis. Aš užuodžiau monstrams būdingą tvaiką – šleikštų drėgnos avies vilnos ir pašvinkusios mėsos mišinį, tarytum meksikietišku maistu mintančio skunko.

Už vestuvinių suknelių užsiglaudęs Grouveris tirtėjo. Monstro šešėlis nuslinko toliau.

Staiga tvykstelėjo žaibas. Parduotuvės fasadas susprogo, o klaikus balsas užbaubė:

– Maaano!

Aš staigiai atsisėdau lovoje.

Audra nesiautėjo. Nebuvo jokio monstro. Pro miegamojo langą tryško ryto saulė.

Už stiklo tarytum sušmėžavo žmogaus pavidalas, bet tą pačią akimirką pasigirdo beldimas į miegamojo duris ir mama šūktelėjo:

– Persi, pavėluosi!

Šešėlis už lango išnyko.

Tikriausiai man tik pasirodė. Vis dėlto čia penkto aukšto langas, pasiekiamas nebent senomis išklibusiomis gaisrinėmis kopėčiomis... Ten tiesiog negalėjo nieko būti.

– Eikš, mielasis, – vėl pakvietė mama. – Šiandien paskutinė mokslo metų diena. Turėtum džiūgauti, juk tau beveik pavyko!

– Ateinu, – prisiverčiau šūktelėti.

Pagraibiau po pagalve, ir pirštai raminau sugniaužė rašiklį, be kurio miegoti neidavau. Aš išsitraukiau tušinuką ir perskaičiau senovės graikų kalba išgraviruotą užrašą: *Anaklusmos*. Potvynio bangos.

Jau norėjau atkimšti rašiklį, tačiau susilaikiau. Senokai besinaudojau Potvynio bangomis...

Be to, kai sykį negrabiai juo užsimojęs sutriuškinau kunišką dėžutę, mama liepė prižadėti, jog namuose mirtinu ginklu nešvytruosiu. Aš pasidėjau Potvynio bangas ant naktinio staliuko ir išsikepurnėjau iš lovos.

Apsirengiau kaip galėdamas greičiau, stengiausi negalvoti apie sapną, monstrus ir šešėlį už lango.

Privalau pasprukti. Turiu juos perspėti.

Ką turėjo omenyje Grouveris? Aš trim pirštais mostelėjau sau priešais krūtinę širdies pusėje atlikdamas nuo blogio apsaugantį senovinį judesį, kurio kartą mane išmokė bičiulis satyras.

Sapnas neturi nieko bendro su tikrove.

Paskutinioji diena mokykloje. Mama teisi, turėčiau džiaugtis. Pirmą kartą gyvenime aš išsilaikiau visus mokslo metus ir nebuvau išmestas. Nebuvo jokių antgamtinių įvykių nei grumtynių klasėse, mokytojai nevirsdavo monstrais, mėginančiais nugalaboti mane užnuodytu valgyklos maistu ar sprogstančiais namų darbais. Rytoj aš keliausiu į pačią šauniausią vietą pasaulyje – į Pusdievių stovyklą.

Liko tik viena diena. Dabar jau net ir aš nespėsiu visko sugadinti.

Deja, kaip ir visada, šitaip manydamas aš klydau.

Mama pusryčiams paruošė mėlynų vaflių ir mėlynų kiaušinių, mat turėjo keistą įprotį ypatingoms progoms gaminti mėlynas vaišes. Manau, taip ji stengėsi pasakyti, kad nėra nieko neįmanomo. Persis gali užbaigti septintą klasę. Vafliai gali būti mėlyni. Aplinkui vyksta maži stebuklai.

Kol prie virtuvės stalo pusryčiauau, mama plovė indus. Ji vilkėjo darbinę uniformą – skaisčiai mėlyną sijoną ir juostuotą raudonai baltą palaidinę. Mano mama pardavinėjo saldumynus *Sweet on America* krautuvėlėje. Ilgus rudus plaukus ji buvo susirišusi į arklio uodegą.

Vafliai buvo puikūs, tačiau aš tikriausiai nekimšau jų pilna burna, kaip paprastai. Mama grįžtelėjo ir suraukė antakius.

– Persi, ar gerai jautiesi?

– Taip... Kuo puikiausiai.

Tačiau ji visada pastebėdavo mano susirūpinimą. Mama nusišluostė rankas ir atsisėdo priešais mane.

– Mokykla ar...

Jai nė nereikėjo baigti. Žinojau, apie ką klausė.

– Man atrodo, Grouveris pateko į bėdą, – pasakiau aš ir papasakojau savo sapną.

Ji sučiaupė lūpas. Mes bemaž nesikalbėdavome apie *kitą* mano gyvenimo pusę. Stengėmės gyventi kaip galėdami normaliau, tačiau mama viską žinojo apie Grouverį.

– Aš pernelyg nesijaudinčiau, brangusis, – atsiliepė ji. – Grouveris dabar jau didelis satyras. Jei iškiltų kokių nors problemų, mes neabejotinai sulauktume žinių iš... iš stovyklos... – kai ištarė žodį *stovykla*, jos pečiai įsitempė.

– Kas yra? – paklausiau aš.

– Nieko, – atsakė ji. – Žinai, ką? Šiandien mes atšvėsime mokslo metų pabaigą. Nusivešiu judu su Taisonu į Rokfelerio centrą, į tavo išsvajotą riedlenčių parduotuvę.

Čia tai bent! Nuskambėjo labai viliojamai. Pinigų mums nuolat stigidavo. Reikėjo mokėti už vakarinius mamos mokslus, už mano mokyklą, todėl negalėdavome sau leisti švaistytis pirkinėdami riedlentes bei panašius dalykus. Tačiau kažkas jos balse privertė mane sunerimti.

– Luktelėk, – pratariau. – Maniau, šį vakarą krausime mano daiktus į stovyklą.

Ji išgręžė indų pašluostę.

– Ak, branguti, dėl stovyklos... Vakar vakare gavau žinią iš Cheirono.

Mano širdis apmirė. Cheironas buvo Pusedievių stovyklos vadovas. Jis be reikalo su mumis nesusisiekė, taigi veikiausiai atsitiko iš tiesų rimtas dalykas.

– Ką jis sakė?

– Jis mano... Šiuo metu tau, ko gero, būtų nesaugu vykti į stovyklą. Todėl turėtume atidėti kelionę.

– *Atidėti?* Mama, kaip ten gali būti *nesaugu*? Juk aš esu maišyto kraujo! Stovykla man – vienintelė saugi vieta Žemėje.

– Paprastai taip, branguti. Tačiau dabar, kai juos užgriuvo bėdos...

– *Kokios bėdos?*

– Persi, aš labai apgailestauju. Ketinau su tavimi pasikalbėti šiandien po pietų. Dabar negaliu visko paaiškinti. Net nesu tikra, ar pats Cheironas įstengtų. Viskas įvyko staiga.

Mano mintys sukosi ratu. Aš *nevažiuosiu* į stovyklą? Ar taip gali būti? Norėjau užduoti milijoną klausimų, tačiau virtuvės laikrodis išmušė pusę aštuonių.

Mamai, atrodo, palengvėjo.

– Tau metas eiti, mielas. Taisonas laukia.

– Bet...

– Persi, pasikalbėsime po pietų. Keliauk į mokyklą.

Į mokyklą aš dabar troškau mažiausiai, tačiau baugš-
tus mamos žvilgsnis perspėjo, kad reikia tik truputį
stipriau spustelėti, ir ji pravirks. Be to, Taisoną ji pri-
minė ne šiaip sau. Turėjau laiku susitikti su juo metro
stotyje, nes kitaip bičiulis labai susikrimstų. Jis be galo
bijodavo vienas važiuoti požeminiu traukiniu.

Aš pakilau, susirinkau savo daiktus, bet tarpduryje
stabtelėjau.

– Mama, ar toji bėda stovykloje gali būti kaip nors
susijusi su mano sapnu apie Grouverį?

– Pasikalbėsime vėliau, mielas, – atsakė ji nežiūrė-
dama man į akis. – Paaiškinsiu, kiek sugebėsiu.

Aš nenoromis atsisveikinau ir nubildėjau laiptais
žemyn, kad suspėčiau į antrojo numerio traukinį.

Tada dar nežinojau, kad po pietų numatytas mano
ir mamos pokalbis niekada neįvyks. Ir kad namus vėl
pamatysiu tik labai, labai greitai.

Išėjęs laukan žvilgtelėjau į namą rausvo smiltakmenio
fasadu kitapus gatvės. Akimirką pastebėjau tamsų žmo-
gaus siluetą ryto saulės šviesoje – šešėlį, kuris niekam
nepriklausė.

Po akimirkos pavidalas suraibuliavo ir išnyko.

2.

KAIP AŠ ŽAIDŽIAU KVADRATĄ SU ŽMOGĖDROMIS

Diena mokykloje prasidėjo normaliai. Bent jau taip, kaip visada prasidėdavo privačioje specialiojoje Merivetherio mokykloje. Mat ši Manhatano mokykla buvo laikoma „pažangia“, o tai reiškė, kad mes sėdėdavome ne suoluose, o ant minkštų kėdžių, negaudavome pažymių, ir mokytojai ateidavo į darbą mūvėdami džinsus bei vilkėdami marškinėlius su roko grupių atributika.

Man visa tai atrodė šaunu. Mane, kaip ir daugelį maišyto kraujo vaikų, kamuoja dėmesio sutrikimas bei disleksija, taigi dar nė vienoje mokykloje, iš kurios buvau išspirtas, man nesisekė taip gerai. Vienintelis

Merivetherio trūkumas buvo tas, kad mokytojai visada ir visur stengėsi išvelgti šviesiąją pusę, o vaikai... Jie turėjo ne vien šviesiąsias puses.

Pavyzdžiui, šiandien pirmoji mano pamoka buvo anglų. Visos vidurinėsios klasės perskaitė knygą „Mūsų valdovas“ – joje rašoma, kaip pulkas vaikų atsidūrė negyvenamoje saloje ir pakvaišo. Taigi per baigiamąjį egzaminą mokytojai nusiuntė mus į mokyklos kiemą, kad praleistume ten valandą be suaugusiųjų priežiūros ir pamatytume, kas bus. O buvo štai kas: pirmiausia įvyko pleištvų varžybos* tarp septintokų ir aštuntokų, paskui akmenėlių svaidymo kova bei itin veržlios krepšinio rungtynės. Visai šiai veiklai vadovavo mokyklos peštukas Matas Sloanas.

Sloanas nebuvo nei dručkis, nei stipruolis, bet elgėsi taip, lyg toks būtų. Jo akys panėšėjo į pitbulterjero, juodi plaukai buvo nuolat susitaršę, o rengdavosi jis brangiais, bet netvarkingais drabužiais, tarsi norėdamas visiems parodyti, kad jam nė kiek nerūpi tėvų pinigai. Vienas jo priekinis dantis buvo nuskeltas nuo tada, kai sykį nusprendęs pasivažinėti tėčio *Porsche* įsirežė į ženklą **ATSARGIAI, VAIKAI.**

* Paauglių pokštas, kai į viršų smarkiai tempiamos apatinės kelnaitės. Įsirežusios aukai sukelia nemalonių pojūčių, o pokštininkui – daug juoko.

Taigi Sloanas tampė visiems apatinius, kol padarė klaidą ir sumanė taip pasišaipyti iš mano draugo Taisono.

Taisonas buvo vienintelis beglobis vaikas privačioje specialiojoje Merivetherio mokykloje. Mums su mama pavyko sužinoti tik tiek, jog tėvai paliko jį dar visai nediduką tikriausiai todėl, kad šis berniukas buvo... kitoks. Šešių pėdų trijų colių ūgio Taisonas priminė klaikųjį sniego žmogų, tačiau labai greitai pravirkdavo ir visko bijojo – išsigąsdavo net savo paties atvaizdo. Jo veidas atrodė nuožmus ir kartu nelaimingas. Negalėčiau pasakyti, kokios spalvos buvo jo akys, nes žvilgsniu įstengdavau užkilti tik iki kreivų dantų. Kalbėdavo Taisonas giliu balsu, tačiau juokinga jo kalbėjimo maniera panėšėjo į gerokai mažesnio vaiko – turbūt todėl, kad iki tol jis niekada anksčiau nelankė mokyklos. Jis avėjo gigantiškus purvinus sportbačius, mūvėjo apiplyšusius džinsus ir vilkėjo skylėtus languotos flanelės marškinius. Vaikinukas trenkė Niujorko skersgatviais, nes ten ir gyveno, įsikūręs 72-ojoje gatvėje kartoninėje šaldytuvo dėžėje.

Merivetherio mokykla priėmė Taisoną vykdydama visuomeninį projektą, pagal kurį visi mokiniai esą gali jaustis gerai. Deja, dauguma vaikų Taisono negalėjo

pakęsti. Vos supratę, kad šis dičkis, nepaisant galingos kompleksijos bei šiurpios išorės, iš tiesų yra švelnus naivuolis, bendramoksliai įniko smagintis kabinėdamiesi prie jo. Aš tapau vieninteliu Taisono draugu, o tai reiškė, kad jis buvo vienintelis *mano* draugas.

Mano mama milijoną kartų reiškė mokyklai priekaištus, kad ši nepakankamai stengiasi berniukui padėti, skambino į socialines tarnybas, tačiau nieko nepesė. Socialiniai darbuotojai tvirtino, kad Taisonas apskritai neegzistuoja. Jie dievagojosi lankęsi mūsų nurodytoje gatvėje ir negalęję jo rasti, nors aš nelabai įsivaizduoju, kaip įmanoma nepastebėti šaldytuvo dėžėje gyvenančio milžino.

Taigi Matas Sloanas prisėlino jam iš už nugaros ir pamėgino timptelėti apatinius. Taisoną apėmė panika. Jis kiek per stipriai vožtelėjo Sloanui, tas nuskriejo penkiolika pėdų ir įsipainiojo į vaikiškas sūpuokles, pagamintas iš padangos.

– Puskvaiši tu! – subliuvo Sloanas. – Nešdinkis atgal į savo kartoninę dėžę!

Taisonas pratrūko raudoti. Jis sunkiai žnektelėjo ant karstyklės, net įlenkė skersinį, ir nuleido galvą ant rankų.

– Atsiimk savo žodžius, Sloanai! – sušukau aš.

Sloanas pašaipiai išsišiepė.

– Ko tu dėl jo vargsti, Džeksonai? Tu galėtum turėti draugų, jei nuolat negintum to puskvaišio.

Aš sugniaužiau kumščius. Vyliausi, kad užkaitę mano skruostai neužsiliepsnojo raudoniu.

– Jis ne puskvaišis. Jis tik...

Stengiausi sugalvoti tinkamus žodžius, tačiau Sloanas negirdėjo, nes susiriesdamas kvatojo su bjauriais augalotais draugužiais. Aš nusistebėjau, ar man taip tik atrodo, ar aplink Sloaną susibūrė daugiau stuobrių nei paprastai. Dažniausiai jis trainiodavosi su dviem arba trim, tačiau šiandien prisijungė dar koks pustuzinis, kurių aš iki tol tikrai nebuvo matęs.

– Palauk fizinio lavinimo pamokos, Džeksonai, – riktelėjo Sloanas. – Tu – lavonas.

Pirmajai pamokai pasibaigus anglų kalbos mokytojas ponas de Milo išėjo laukan įvertinti muštynių rezultatų. Jis paskelbė, esą mes puikiai supratome „Musių valdovą“, visi sėkmingai užbaigėme kursą, o užaugę niekada, niekada netapsime smurtautojais. Matas Sloanas kuo rimčiausiai linktelėjo, o paskui išsišiepė mano pusėn, parodydamas danties nuolaužą.

Aš pažadėjau Taisonui per priešpiečius nupirkti du sumuštinis su riešutų sviestu, kad šis liautųsi verkęs.

– Ar aš... puskvaišis? – paklausė jis manęs.

– Ne, – patikinau grieždamas dantimis. – Puskvaišis yra Matas Sloanas.

– Tu – geras draugas, – šniurkštelėjo Taisonas. – Man tavęs trūks kitais metais, jeigu... jeigu negalėsiu...

Jo balsas sudrebėjo. Aš supratau, kad jis nežino, ar kitais metais visuomeninis projektas bus tęsiamas ir ar mokykla jį pakvies tęsti mokslų. Vargu, ar direktorius teikėsi su juo apie tai pasikalbėti.

– Nesijaudink, dički, – išspaudžiau aš. – Viskas bus gerai.

Taisonas pažvelgė į mane dėkingumo kupinu žvilgsniu ir aš pasijutau esąs bjaurus melagis. Kaip galėjau šitam vaikui suteikti vilčių, jeigu iš tiesų *niekas* nebus gerai?

Paskui mūsų laukė gamtos mokslų egzaminas. Ponia Tesla liepė maišyti chemines medžiagas, kol pagaminsime sprogų mišinį. Taisonas buvo mano porininkas. Jam sunkiai sekėsi sučiupinėti mažulyčius buteliukus perne-lyg didelėmis savo rankomis, galiausiai bičiulis netyčia nuvertė nuo stalo visą cheminių medžiagų padėklą ir iš šiukšliadėžės pakilo oranžinis grybo formos debesis.

Evakavusi visus iš laboratorijos ir iškvietusi pavojingų atliekų nukenksminimo būrį, ponia Tesla pagyrė mudu su Taisonu ir pavadino chemikais iš prigimties. Mes abu tapome pirmaisiais jos mokiniais, išlaikiusiais egzaminą per trisdešimt sekundžių.

Aš džiaugiausi, kad laikas slenka taip greitai ir nėra kada galvoti apie savo problemas. Mintis apie stovyklą galėjusią ištikti negandą atrodė nepakeliama. Lyg to būtų maža, nesisekė atsikratyti prisiminimų apie nelemtąjį sapną. Kamavo baisi nuojauta, kad Grouveriui gresia pavojus.

Kai per visuomenės mokslų pamoką braižėme platumos bei ilgumos žemėlapius, aš atsiverčiau užrašinę ir pažvelgiau į viduje paslėptą savo draugės Anabetos nuotrauką, darytą per atostogas Vašingtone. Ji mūvėjo džinsus, ant oranžinių Pusedievių stovyklos marškinėlių buvo apsivilkusi džinsinį švarkelį, o šviesius plaukus apsirišusi spalvota skarele. Bičiulė stovėjo sukryžiausi rankas priešais Linkolno paminklą ir atrodė nepaprastai savimi patenkinta, tarytum pati būtų visa tai suprojektavusi. Mat užaugusi Anabeta svajoja tapti archytekte, todėl nuolat lanko garsius paminklus ir panašias vietas. Šiuo atžvilgiu ji keistoka. Nuotrauką draugė man atsiuntė po pavasario atostogų, taigi kartkartėmis aš vis

pasižiūriu į ją norėdamas pats sau priminti, kad Anabeta ir Pusedievių stovykla iš tiesų egzistuoja ir nėra tik mano vaizduotės padarinys.

Norėčiau, kad Anabeta būtų čia. Ji žinotų, kaip paaiškinti mano sapną. Niekada jai į akis to nesakiau, tačiau Anabeta buvo už mane protingesnė, nors kartais ir gerokai nervindavo.

Jau ketinau užversti užrašinę, bet Matas Sloanas ištiesė ranką ir išplėšė nuotrauką iš rėmelių.

– Ei! – protestuodamas sušukau.

Sloanas pažvelgė į nuotrauką ir iš nuostabos išplėtė akis.

– Negali būti, Džeksonai. Kas čia? Negi ji yra tavo...

– Atiduok!

Man ėmė kaisti ausys.

Sloanas padavė nuotrauką šlykštiems savo draugams, kurie žvenddami ėmė ją plėšyti ir suko gumulėlius spjaudyti. Jie visi tikriausiai pirmąkart atvyko pasižvalgyti po mokyklą, nes segėjo idiotiškas korteles: SVEIKI, MANO VARDAS YRA... Berniūkščiai tikriausiai pasižymėjo savotišku humoro jausmu, nes visi užsirašė keistokus vardus: SMEGENŲ ČIULPIKAS, KAUKOLIŲ ĖDIKAS ir KAIMO JURGIS.

– Šie vaikinai pradės čia mokytis nuo kitų mokslo metų, – pareiškė Sloanas, tarsi mėgindamas mane įbauginti. – Esu tikras, kad jie *galės* susimokėti, priešingai negu atsilikėlis tavo draugelis.

– Jis *ne* atsilikėlis!

Man teko rimtai susiimti, kad nesmogčiau Sloanui į veidą.

– O tu irgi toks pat nevykėlis, Džeksonai. Bus šaunu, kai kitą pamoką tave pribaisiu.

Stambieji jo sėbrai čiaumojo mano nuotrauką. Apėmė noras sumalti juos į miltus, bet Cheironas griežtai prisakė niekada nenukreipti pykčio į paprastus mirtinguosius, kad ir kaip šlykščiai šie elgtųsi. Savo kovingumą privalėjau pataupyti monstrams.

Vis dėlto smegenų kertelėje kirbėjo mintis: jei tik Sloanas sužinotų, kas aš iš tikrųjų esu...

Sučirškė skambutis.

Mums su Taisonu einant iš klasės mergaitės balsas sukuždėjo:

– Persi!

Aš nužvelgiau koridorių, abiejose jo pusėse rikiavosi spintelės. Niekas nekreipė į mane jokio dėmesio. Juk nė viena mergaitė mokykloje nieku gyvu negalėtų tiek nusižeminti, kad išstartų mano vardą.

Man nespėjus apsvarstyti, ar aš kuždesį tik įsivaizdavau, ar ne, vaikų minia mus su Taisonu nutempė į sporto salę. Artėjo fizinio lavinimo pamoka. Mokytojas pažadėjo leisti mums žaisti kamuoliu ką tik norime, o Matas Sloanas davė pažadą mane nužudyti.

Mūsų sportinė apranga buvo dangiškos spalvos trumpikės ir ratilais išmarginti marškinėliai. Laimė, dažniausiai sportuodavome viduje, todėl nereikėdavo risnoti po Traibeką* lyg hipių vaikų pulkui iš naujokų mokymų stovyklos.

Aš persirengiau kaip įmanydamas greičiau, kad rūbinėje netektų susidurti su Sloanu. Jau ketinau išeiti, bet Taisonas mane sulaikė:

– Persi? – Jis dar nebuvo persirengęs ir maigydamas rankose sportinę aprangą stoviniavo prie svarsčių sandėliuko durų. – Gal galėtum... ee...

– O, taip, – atsakiau stengdamasis nuslėpti susierzinimą. – Žinoma, vyruti.

Taisonas šmurkštelėjo vidun, o aš likau budėti prie durų, kol jis persirengs. Jausdavausi nei šiaip, nei taip,

* Traibeka (*angl.* Tribeca) – mikrorajonas žemutiniame Manhatane.

tačiau bičiulis dažniausiai prašydavo manęs šios paslaugos. Man atrodo, jis gėdydavosi plaukuoto savo kūno ir randų ant nugaros, apie kuriuos aš vis neišdrįsdavau pasiteirauti.

Iš karčios patirties žinojau, kad bendramoksliams pradėjus erzinti besirengiantį Taisoną, šis nežmoniškai susijaudindavo ir puldavo draskyti spintelį durų.

Kai įėjome į sporto salę, treneris Nanlis sėdėjo prie savo stalelio ir skaitė *Sports Illustrated*. Fizinio lavinimo mokytojas žilais banguotais plaukais buvo maždaug milijono metų amžiaus, nešiojo storus akinius ir neturėjo dantų. Jis man priminė Orakulą iš Pusdievių stovyklos – susiraukšlėjusią mumiją – tik mokytojas šiek tiek mažiau judėdavo ir neleisdavo žalių dūmų. Bent jau aš niekada nepastebėjau jo taip darančio.

– Treneri, ar aš galiu būti kapitonu? – paklausė Matas Sloanas.

– Ką? – pakėlė akis nuo žurnalo Nanlis. – Taip, – burbtelėjo jis. – Mhm.

Sloanas išsiviepė ir pradėjo rinktis komandą. Jis mane paskyrė kitos komandos kapitonu, tačiau buvo absoliučiai nesvarbu, ką aš pasirinksiu, nes visi rimti sportininkai ir kietuoliai patraukė į Sloano pusę. Tą patį padarė ir naujokų pulkas.

Mano komandoje liko Taisonas, kompiuterininkas Koris Beileris, matematikas Radžis Mandalis ir pustuzinis kitų vaikų, prie kurių nuolat kabinėdavosi Sloanas ir jo šutvė. Šiaip jau man būtų pakakę Taisono, kuris vienas atstodavo pusę komandos, tačiau šįkart priešininkų pusėje žaidė ūgiu bei jėgomis Taisonui nenusileidžiantys naujokai, o jų buvo net šeši.

Sloanas viduryje salės išbėrė kamuolius.

– Baisoka, – sumurmėjo Taisonas. – Keistas kvapas.

Aš pažvelgiau į jį.

– Kieno keistas kvapas? – paklausiau, nes nemaniau, kad vyrukas kalba apie save.

– Jų, – Taisonas parodė į naujuosius Sloano draugus. – Jie keistai kvepia.

Svečiai traškino sąnarius ir spoksojo į mus kraugerškais žvilgsniais. Aš vis spėlioju, iš kur jie galėjo atsidanginti. Veikiausiai iš ten, kur vaikai penimi žalia mėsa ir lupami vėzdais.

Sloanas pūstelėjo trenerio švilpuką ir žaidimas prasidėjo. Priešininkų komanda pasileido prie centro linijos. Mano pusėje Radžis Mandalis suspigo kažką urdu kalba, veikiausiai „Man reikia į tualetą!“, ir pasileido prie durų. Koris Beileris ėmė slinkti prie čiužinio, atremto į

sieną, mėgindamas ten pasislėpti. Kiti mano komandos nariai stengėsi kaip įmanydami labiau susigūžti, kad nepanėšėtų į taikinius.

– Taisonai, – tarstelėjau aš, – prad...

Tiesiai man į pilvą tškėsi kamuolys, aš visu smarkumu žnektelėjau ant grindų salės viduryje. Priešininkų komanda pratrūko juoku. Man aptemo akyse. Jaučiausi taip, lyg nuo gorilos gavęs niuksą į paširdžius. Negalėjau patikėti, kad berniūkštis galėjo paleisti tokį galingą smūgį.

– Persi, pasilenk! – riktelėjo Taisonas.

Aš susiriečiau ir palei ausį garso greičiu prašvilpė kitas kamuolys. *Švyyst!*

Kamuolys atsitrenkė į čiužinį ir Koris Beileris suspigo nesavu balsu.

– Ei! – sušukau Sloano komandai. – Jūs galite ką nors užmušti!

Naujokas, vardu Kaimo Jurgis, išsiviepęs tulžingai dėbtelėjo į mane. Dabar jis atrodė gerokai didesnis... Aukštesnis net ir už Taisoną. Po marškinėliais pūpsojo galingi raumenys.

– Tikiuosi, Persėjau Džeksonai! Labai tikiuosi!

Jam ištarus mano vardą nugara perbėgo šiurpuliai. Niekas nevadino manęs Persėju, nebent tie, kurie žinojo, kas esu iš tikrųjų. Draugai ir... priešai.

Ką pasakė Taisonas? *Jie keistai kvepia.*

Monstrai.

Aplink Matą Sloaną susitelkę naujokai ėmė didėti. Jie jau buvo nebe vaikai, o aštuonių pėdų ūgio milžinai paklaikusių akimis, smailiais dantimis bei apžėlusiomis rankomis, išgražintomis gyvačių, pusnuogių moterų ir Valentino širdelių tatuiruotėmis.

Kamuolys iškrito Sloanui iš rankų.

– Oho! Jūs visai ne iš Detroito! Kas...

Kiti jo komandos žaidėjai klykdami ėmė trauktis link durų, tačiau milžinas Smegenų Čiulpikas sviedė kamuolį mirtinai tiksliai. Jis prašvilpė pro beišsprunkantį Radžį Mandalį ir kažkaip magiškai užtrenkė duris. Radžis ir keli kiti vaikai įniko įnirtingai jas daužyti, bet durys nė nekrustelėjo.

– Paleiskite juos! – sušukau milžinams.

Kaimo Jurgiu pasivadinęs pabaisa atsigręžęs su-niurzgė. Ant jo bicepso puikavosi tatuiruotė *KJ myli pupytes.*

– Ir prarasti gardžius kąsnelius? Na jau ne, jūros dievo sūnau. Mes, lestrigonai, čia susirinkome ne tik dėl to, kad padarytume galą tau. Mes norime pietų!

Jis mostelėjo ranka ir prie centro linijos atsirado nauja krūva kamuolių... Tačiau šie kamuoliai buvo ne gumi-

niai. Jie buvo bronziniai, patrankos sviedinio dydžio ir su skylutėmis, pro kurias kunkuliuodama veržėsi ugnis. Sviediniai tikriausiai buvo nežmoniškai karšti, tačiau milžinai čiupo juos plikomis rankomis.

– Mokytojau! – suklykiau aš.

Nanlis pakėlė apsiblaususį žvilgsnį. Gal žaidimas jam ir pasirodė ne visai normalus, mokytojas to nesureikšmino. Mirtingieji visada susiduria su šia bėda. Magiškoji migla paslepia nuo jų akių tikrąją monstrų bei dievų išvaizdą, todėl mirtingieji įžvelgia tik tiek, kiek įstengia suprasti. Galbūt treneris pastebėjo kelis aštuntokus, kaip ir paprastai, stumdančius jaunesnius vaikus. Gal kiti mokiniai regėjo Mato Sloano sėbrus, pasirengusius apmėtyti aplinkinius Molotovo kokteiliais (juk būtų ne pirmas kartas). Šiaip ar taip, aš buvau visiškai įsitikinęs, jog niekas kitas nesuvokia, kad mes susidūrėme su tikrų tikriausiais kraujo ištroškusiais žmogėdromis.

– Mhm, taip, – numykė mokytojas. – Žaiskite gražiai, – ir vėl įsikniaubė į žurnalą.

Milžinas Kaukolių Ėdikas sviedė kamuolį. Aš neriau į šalį ir liepsnojanti bronzinė kometa prašvilpė man pro petį.

– Kori! – suklikau.

Taisonas išstūmė jį iš už čiužinio, prie kurio po akimirkos susprogo kamuolys, paversdamas čiužinį rūkstančiais skutais.

– Bėkite! – paraginau komandos draugus. – Pro kitas duris!

Jie pasileido prie rūbinės durų, tačiau Kaimo Jurgiui dar sykį mostelėjus ranka šios irgi užsitrenkė.

– Niekas neišeis, kol tu čia! – užriaumojo Kaimo Jurgis. – O tu čia liksi tol, kol tave suėsime!

Gigantas metė sviedinį. Sprogimas išmušė duobę salės grindyse. Mano komandos bičiuliai pasklido į šalis.

Aš apgraibomis ėmiau ieškoti Potvynio bangų. Ginklą visada nešiojau kišenėje, bet ūmai suvokiau mūvįs sportines trumpikes, jose kišenių *nebuvo*. Potvynio bangos gulėjo mano džinsuose, o jie buvo užrakinti rūbinės spintelėje už aklinau užtrenktų durų. Buvau visiškai beginklis.

Kitas ugnies kamuolys žybsėdamas lėkė mano pusėn. Taisonas nustūmė mane į šalį, tačiau nuo sprogo vis tiek persiverčiau kūliais. Tysojau parblokštas ant sporto salės grindų, ratilais išmargintuose mano marškinėliuose žiojėjo rūkstančios skylutės, o prie centro linijos stypsantys du alkani milžinai iš viršaus spoksojo į mane.

– Mėsytė! – užbaubė jie. – Didvyrio mėsytė pietums! – ir abu kartu nusitaikė.

– Persiui reikia pagalbos! – riktelėjo Taisonas ir iššoko priešais mane kaip tik tuo metu, kai monstrai paleido kamuolius.

– Taisonai! – suklikau aš, bet buvo jau per vėlu.

Abu kamuoliai atsitrenkė į mano bičiulį... nors ne... Taisonas juos sugavo. Kažkaip gremėzdas mano draugas, kuris apvertė laboratorijos reikmenis ir nuolat sulaužydavo žaidimų aikštelės įrangą, sučiupo begalės mylių per valandą greičiu lekiančius liepsnojančius metalinius kamuolius ir nušveitė atgal į nustebusius šeiminkus. Bronziniai sviediniai susprogo monstrams palei krūtines ir šie subliuvo:

– Bėdaaa!

Milžinai išsisklaidė pavirtę dviem liepsnų stulpais – neabejotinas įrodymas, kad jie tikrai buvo monstrai. Mat monstrai nemiršta, jie tiesiog išnyksta virtę dūmais arba dulkėmis, o didvyriai taip išvengia nemalonių apsisvalymo darbų mūšiui pasibaigus.

– Mano broliai! – suaimanavo žmogėdra Kaimo Jurgis. Jis įtempė raumenis ir *pupyčių* tatuiruotė subangavo. – Tu sumokėsi už tai, kad juos sunaikinai!

– Taisonai! – sušukau. – Atsargiai!

Mūsų pusėn švilpė dar viena kometa. Taisonas spėjo nublokšti ją į šalį ir kamuolys, praskriejęs treneriui Nanliui virš galvos, garsiai driokstelėdamas tėsėsi į suoliukus.

Vaikai klykdami lakstė aplink stengdamiesi išvengti ant grindų čirškančių kraterių, kai kurie daužė duris ir šaukėsi pagalbos. Sloanas it suakmenėjęs stypsojo aikštelės vidury ir netikėdamas savo akimis spoksojo į aplinkui zvimbiančius mirtinus sviedinius.

Mokytojas Nanlis vis dar nieko nematė. Jis išsitraukė klausos aparatą, nes sprogimai tikriausiai jam trukdė, tačiau akys liko įsmeigtos į žurnalą.

Triukšmą neabejotinai girdėjo visa mokykla ir kažkas vis tiek turėjo atskubėti mums į pagalbą – direktorius arba policija.

– Pergalė bus mūsų! – užriaumojo Kaimo Jurgis. – Mes šoksime ant jūsų kaulų!

Norėjau pasakyti jam, girdi, pernelyg rimtai žiūri į kvadrato žaidimą, tačiau man nespėjus prasižioti žmogėdra sviedė dar vieną kamuolį. Kiti trys milžinai pasekė jo pavyzdžiu.

Aš žinojau, kad man galas. Taisonas negalėjo sugauti visų kamuolių iškart. Juk jau atremdamas pirmąją ataką turėjo smarkiai apsideginti rankas. Be savojo kardo...

Staiga man dingtelėjo beprotiška mintis. Aš pasileidau rūbinės pusėn.

– Šalin! – šūktelėjau komandos draugams. – Pasitraukit nuo durų!

Man už nugaros nugriaudėjo sproginiai. Du kamuolius Taisonas atmušė, pasiuntė atgal šeimininkams, ir šie virto pelenais. Gyvi liko du žmogėdros. Trečias kamuolys švilpė tiesiai į mane. Aš prisiverčiau luktelėti – vienas, du – ir nėriau į šalį leisdamas ugniniam sviediniui sutriuškinti rūbinės duris.

Tą akimirką supratau, kad daugelio berniukų spintelėse susikaupusios dujos laisvai gali sukelti sproginą, todėl nenustebau, kai liepsnų kamuoliui įlėkus vidun pasigirdo kurtinantis BOOOM! Rūbinės siena subyrėjo. Į sporto salę pasipylė spintelių durys, kojinės, apsauginiai kaušeliai ir kitokie bjaurūs asmeniniai daiktai.

Atsigręžęs spėjau pastebėti Taisono smūgį Kaukolių Ėdikui į marmūzė. Žmogėdra susmuko. Tačiau paskutinysis milžinas Kaimo Jurgis apdairiai tebelaikė kamuolį rankose laukdamas patogios progos ir paleido jį tą akimirką, kai Taisonas atsuko į jį veidą.

– Ne! – surikau.

Kamuolys pataikė Taisonui tiesiai į krūtinę. Jis nučiuožė per visą aikštelę ir atsitrenkė į galinę sieną, kuriai

sutrūkinėjus ant jo pasipylė nuolaužos ir atsivėrė anga į Bažnyčios gatvę. Man galvoj netilpo, kodėl Taisonas vis dar gyvas, tačiau jis atrodė tik šiek tiek apkvaitęs. Bronzinis sviedinys smilko jam palei koją. Taisonas pamėgino jį paimti, bet apsvaigęs loštelėjo ir nugriuvo ant žarijų.

– Ką gi! – piktdžiugiškai pareiškė Kaimo Jurgis. – Aš vienintelis vis dar stoviu ant kojų! Turėsiu į valias mėsos, parnešiu *pupytėms!*

Jis pakėlė dar vieną kamuolį ir nusitaikė į Taisoną.

– Sustok! – klykstelėjau aš. – Juk tau reikia manęs!

– Nori mirti pirmas, jaunasis didvyri? – išsišiepė monstras.

Reikėjo kažką daryti. Juk Potvynio bangos turėjo būti kur nors netoli. Ir tada rūkstančių drabužių šūsnyje šalia milžino kojos pastebėjau savo džinsus. Jei tik galėčiau prie jų prisiartinti... Žinojau, kad beprasmiška, bet vis tiek puoliau.

Žmogėdra nusikvatojo:

– Atbėga mano pietūs.

Prieš mesdamas jis pakėlė ranką. Aš pasiruošiau mirti. Bet staiga milžino kūnas sustingo, piktdžiugą veide pakeitė nuostaba. Marškinėliai ties jo bamba prasiskyrė ir pasirodė tarytum rago smaigalys... Ne, ten buvo ne

ragas, o žybčiojantis geležtės galiukas. Kamuolys iškrito iš rankos ir siaubūnas įsistebeilijo į peilį, persmeigusį jį iš nugaros.

– Oi, – sumurmėjo žmogėdra ir pavirto žalios liepsnos debesimi, dėl to jo *pupytės*, aišku, gerokai susisielos.

Už dūmų uždangos stovėjo mano draugė Anabeta nuožmiu, subraižytu veidu. Ant peties jai kybojo apdriskusi kuprinė, iš kišenės kyšojo beisbolo kepuraitė, rankoje blykčiojo bronzinis peilis, o audros pilkumo akys atrodė paklaikusios, lyg būtų bėgusi tūkstantį mylių, persekiojama vaiduoklių.

Matas Sloanas, iki šiol stovėjęs it stabo ištiktas, galų gale atsitokėjo. Jis sumirkčiojo ir įsižiūrėjo į Anabetą. Tikriausiai prisiminė nuotrauką iš mano sąsiuvinio.

– Čia ta pati mergaitė... Ta mergaitė...

Anabeta vožė kumščiu jam į nosį ir parbloškė ant grindų.

– O tu, – išrėžė Sloanui. – Atstok nuo mano draugo.

Sporto salę apsiautė liepsnos. Vaikai tebebėgiojo klykdami. Pasigirdo sirenų kauksmas, iš vidaus telefono suskambo iškraipytas balsas. Pro išėjimo durų stiklus pamačiau su užraktu besigrumiantį direktorių, poną Bonsai, o jam už nugaros spietėsi būrys mokytojų.

– Anabeta, – sumikčiojau aš, – kaip tu... Kiek laiko tu jau...

– Jau visą rytą, – ji įsikišo bronzinį peilį į dėklą. – Ieškojau tinkamos progos su tavimi pasikalbėti, bet nė akimirksniai nelikdavai vienas.

– Šešėlis, kurį šįryt mačiau... Tai ten buvai... – mano skruostai nuraudo. – O dievai, vadinasi, tu žiūrėjai pro mano miegamojo langą?

– Nėra kada aiškinti, – atšovė Anabeta ir pati truputį raustelėjusi. – Aš visai nenorėjau...

– Štai! – suriko moteriškas balsas.

Durys atsilapojo ir vidun plūstelėjo suaugusieji.

– Susitiksime lauke, – tarstelėjo man Anabeta. – O ji, – bičiulė man nesuprantamos antipatijos persmelktu žvilgsniu nužvelgė Taisoną, kuris tebesėdėjo apsvaigęs, atsišliejęs į sieną, – verčiau irgi atsivesk kartu.

– Ką?

– Nėra laiko! – atsiliepė ji. – Pasiskubink!

Anabeta užsidėjo *Yankees* beisbolo kepuraitę – stebuklingą mamos dovaną – ir akimirksniu išnyko. Aš likau stovėti vienas liepsnojančios sporto salės viduryje, kai į vidų įsiveržė direktorius, pulkas mokytojų ir du policijos pareigūnai.

– Persi Džeksonai? – kreipėsi ponas Bonsai. – Kas... Kaip...

Prie išgriuvusios sienos suvaitojo Taisonas ir pradėjo keltis iš nuolaužų ir žarijų krūvos.

– Galvą sopa.

Matas Sloanas irgi artinosi, įsmeigęs į mane siaubo kupiną žvilgsnį.

– Persis visa tai padarė, pone Bonsai! Jis padegė pastatą. Mokytojas Nanlis patvirtins! Jis viską matė!

Visą laiką žurnalą pareigingai skaitęs treneris, mano nelaimei, išgirdęs savo vardą kaip tik tą akimirką pakėlė akis.

– A? Taip. Mmh...

Kiti suaugusieji atsisuko į mane. Žinojau, kad jie niekada manimi nepatikėtų, net jei ir galėčiau atskleisti tiesą.

Aš stvėriau Potvynio bangas iš apsvilusių savo džinsų, šūktelėjau Taisonui „Bėgam!“ ir iššokau pro pastato sienoje atsivėrusią skylę.

3.

KAIP MES SUSISTABDĖME AMŽINŲJŲ KANČIŲ TAKSI

Anabeta mūsų laukė alėjoje, Bažnyčios gatvėje. Ji trūktelėjo mudu su Taisonu nuo šaligatvio, kai pro šalį Merivetherio mokyklos link nulėkė ugniagesių automobilis.

– Iš kur tu *jį* ištraukei? – paklausė rodydama į Taisoną.

Kitomis aplinkybėmis aš būčiau šokinėjęs iš laimės ją matydamas. Nepaisydami fakto, kad jos mama Atėnė nesutarė su mano tėčiu, praėjusią vasarą mudu sudarėme taiką. Ko gero, ilgėjausi Anabetos labiau, nei norėjau pripažinti.

Tačiau mane ką tik puldinėjo žmogėdros, Taisonas tris ar keturis kartus išgelbėjo mano gyvybę, o Anabeta spoksojo į jį taip, lyg jis keltų grėsmę.

– Jis – mano draugas, – paaiškinau.

– Ar jis – benamis?

– O koks skirtumas? Gali paklausti jo paties, juk stovi šalia.

– Jis moka kalbėti? – Atėnės duktė atrodė nustebusi.

– Moku, – prisipažino Taisonas. – Tu graži.

– O, siaube! – Anabeta žengtelėjo ataturpsta.

Storžieviškas jos elgesys mane apstulbino. Aš apžiūrėjau Taisono rankas, kurias ugniniai kamuoliai turėjo smarkiai apdeginti, tačiau jos atrodė kuo puikiausiai – šurpios, purvinos, pajuodusiais nagais, didžiuliais it bulvių traškučiai, tačiau tokios jos buvo visada.

– Taisonai, – pralemenau netikėdamas savo akimis, – tavo rankos nė neapsvilo.

– Aišku, ne, – burbtelėjo Anabeta. – Stebiuosi, kaip lestrigonams pakako narsos tave pulti, kai jis sukinėjosi aplink.

Taisonas tuo metu gerėjosi šviesiais Anabetos plaukais. Net mėgino juos paliesti, tačiau toji pliaukštelėjo jam per ranką.

– Anabeta, – pratariau aš, – apie ką čia kalbi? Lestri... kas tokie?

– Lestrigonai. Monstrai sporto salėje. Jie – iš tolimos šiaurės kilę milžinai žmogėdros. Kadaisė su jais susidūrė Odisėjas, bet man dar neteko girdėti, kad būtų atsidanginę taip toli į pietus – iki pat Niujorko.

– Lestri... nemoku nė išstarti. O kaip juos vadinti angliškai?

Ji minutėlę pasvarstė.

– Gali vadinti kanadiečiais, – galiausiai nusprendė. – O dabar eime, reikia iš čia dingti.

– Manęs ieškos policija.

– Čia pati menkiausia mūsų bėda, – atšovė ji. – Ar pastaruoju metu ką nors sapnavai?

– Ar sapnavau... Grouverį?

Jos veidas išblyško.

– Grouverį? Ne, o kas Grouveriui?

Aš papasakojau jai savo sapną.

– O kodėl paklausei? Ką sapnavai *tu*?

Jos akys dar labiau papilkėjo, mintys tikriausiai sukosi milijono mylių per valandą greičiu.

– Stovyklą, – pagaliau atsakė ji. – Stovyklą ištiko nelaimė.

– Mano mama sakė kažką panašaus! Tačiau *kokia* nelaimė?

– Tiksliai nežinau, bet kažkas negerai. Reikia tučtuojau skubėti tenai. Monstrai persekiojo mane visą kelią nuo pat Virdžinijos, stengėsi sustabdyti. Ar tave dažnai puldinėjo?

Aš papurčiau galvą.

– Nė karto... tik šiandien.

– Nė karto? Bet kaip... – jos akys nukrypo į Taisoną. – Ak, taip.

– Ką reiškia „ak, taip“?

Taisonas pakėlė ranką, lyg vis dar dalyvautų pamokoje.

– Kanadiečiai sporto salėje pavadino Persį... Atrodo, jūros dievo sūnumi?

Mudu su Anabeta susižvalgėme.

Nė nežinojau, kaip viską paaiškinti, tačiau pamaniau, kad Taisonas vos nežuvo, tad nusipelnė išgirsti tiesą.

– Dički, – kreipiausi, – ar esi girdėjęs pasakojimus apie graikų dievus? Apie Dzeusą, Poseidoną, Atėnę?

– Taip, – linktelėjo Taisonas.

– Tai štai... Tie dievai gyvena iki šiol. Jie keliauja kartu su Vakarų civilizacija, įsikuria stipriausiuose kraštuose, dabar jie gyvena Jungtinėse Valstijose.

– Taip, – pakartojo Taisonas, tarytum vis dar laukdamas, kada išklosiu esmę.

– Taigi mudu su Anabeta esame maišyto kraujo, – pratešiau aš. – Mes – pusdieviai, dar besimokantys būti didvyriais. Vos užuodę mūsų kvapą, mus atakuoja monstrai. Štai ko į sporto salę atsibeldė tie gigantai. Jie – monstrai.

– Taip.

Aš spoksojau į jį. Mano pasakojimas bičiulio nenuste-
bino ir nesutrikdė, todėl nustebau ir sutrikau aš pats.

– Tai tu manimi tiki?..

Taisonas vėl linktelėjo.

– Ar tu esi jūrų dievo sūnus?

– Taip, – prisipažinau. – Poseidonas – mano tėtis.

Taisonas suraukė kaktą. *Dabar* jis atrodė sutrikęs.

– Bet tada...

Užkaukė sirena. Pro alėją pralėkė policijos automo-
bilis.

– Šnekoms nebeturime laiko, – pertraukė Anabeta. –
Pasikalbėsime važiuodami taksi.

– Nori iki stovyklos važiuoti taksi? – paklausiau. –
Juk žinai, kiek reikės pinigų...

– Pasikliauk manimi.

Aš delšiau.

– O kaip Taisonas?

Pamėginau įsivaizduoti bičiulį kartu su manimi
stovykloje. Bet jei eiliniai chuliganai pravirkdydavo jį

žaidimų aikštelėje, kaip jis elgsis šalia besitreniruojančių pusdievių? Kita vertus, mūsų abiejų ieškos policija.

– Negalime jo palikti, – nusprendžiau aš. – Jis turės nemalonumų.

– Taigi, – Anabeta paniuro. – Teks vežtis drauge. Eime.

Man nepatiko jos tonas, kai kalbėjo apie Taisoną, lyg šis sirgtų kokia baisia liga ir derėtų jį uždaryti į ligoninę, bet nusekiau alėja paskui draugę. Iš miesto centro mūsų trijulė pasuko į šonines gatveles, o mums už nugarų juodavo viršum mokyklos pakibęs dūmų stulpas.

– Štai čia, – sustabdė mus Anabeta ties *Thomas* ir *Trimble* gatvių sankirta ir ėmė raustis kuprinėje. – Tikiuosi, dar viena liko.

Ji atrodė dar prasčiau, negu išsyk pastebėjau. Smakras perpjautas, į uodegą surišti plaukai apkibę šapais ir žole, lyg būtų keletą naktų nakvojusi lauke. Prorėžos ant džinsų galų įtartinais priminė žvėries nagų žymes.

– Ko ieškai? – paklausiau.

Aplinkui mus stūgavo sirenos. Nė neabejojau, kad netrukus čia ims šmirinėti policininkai, ieškantys nusikaltėlių paauglių, susprogdinusių sporto salę. Matas

Sloanas, aišku, jau davė parodymus ir, esu tikras, surezgė įtikinamą pasakojimą, kuriame mudviem su Taisonu teko kraujo ištroškusių žmogėdrų vaidmuo.

– Viena radau. Dėkui dievams.

Anabeta išsitraukė auksinę monetą ir aš išsyk atpažinau drachmą – Olimpo kalno pinigą. Ant vienos pusės puikavosi Dzeuso atvaizdas, ant kitos – *Empire State Building* dangoraižis.

– Anabeta, Niujorko taksi vairuotojai nepriims šio pinigą, – priminiau jai.

– *Stêthi*, – sušuko ji graikiškai. – *Ô hárma diabolês!*

Kaip visada, vos ji prabilo Olimpo kalba, aš suvokiau, kad viską suprantu. Ji pasakė: *Sustok, prakeiksmo vežime!* Išgirdus tokius žodžius, jos sumanymas, kad ir koks jis buvo, man nepasirodė itin viliojantis.

Mano draugė sviedė monetą į gatvę ir drachma, užuot žvangtelėjusi ant asfalto, prasmego kiaurai ir išnyko.

Vieną sekundę nieko neįvyko. Paskui asfaltas toje vietoje, kur nukrito moneta, patamsėjo, tarsi išsilydė, ir susiformavo automobilio stovėjimo vietos dydžio stačiakampis, kuriame ėmė kunkuliuoti kraujo raudonumo skystis. Galiausiai iš raudonos masės iškilo mašina.

Tai buvo taksi, tačiau ne geltonas, kaip visi Niujorko taksi automobiliai, o pilkas it dūmas. Atrodė tarytum

nuaustas iš dūmų, rodos, galėjai pereiti per jį kiaurai. Ant durelių buvo matyti užrašas PILKOSIOS SESE-
RYS, tačiau dėl disleksijos man sunkiai sekėsi suprasti,
ką jis reiškė.

Keleivio langelis nusileido ir laukan galvą kyštelėjo
senyva moteris ant akių užkritusiais žilais plaukais.
Senutė kalbėjo keistai murmeldama, lyg būtų ką tik su-
sileidusi dozę novokaino.

– Ar yra keleivių?

– Trys. Į Pusedievių stovyklą, – atsakė Anabeta ir
atidariusi galines dureles lyg niekur nieko mostelėjo
man, kad lipčiau vidun.

– Ak! – cyptelėjo senolė, – šitos rūšies mes nevežio-
jame! – ir nukreipė kaulėtą pirštą į Taisoną.

Kas čia dabar? Gal šiandien kabinėjimosi prie stambių
ir neišvaizdžių vaikų diena?

– Sumokėsime daugiau, – pažadėjo Anabeta. – Kai
atvyksime, gausite dar tris drachmas.

– Sutarta! – riktelėjo moteris.

Aš nenoriai įsiropščiau į automobilį. Taisonas įsi-
spraudė per vidurį. Anabeta įlipo paskutinė.

Viduje irgi viešpatavo pilkuma, tačiau salonas atrodė
pakankamai solidžiai. Sutrūkinėjusios, gumbuotos
sėdynės buvo panašios į kitų taksi automobilių, tačiau

keleivių ir vairuotojos neskyrė organinio stiklo pertvara... Minutėlę. Senutė buvo ne viena. Ant vairuotojo sėdynės susigrūdusios sėdėjo trys senolės, visos ant akių užkritusiais šiurkščiais plaukais, kaulėtomis rankomis, apsitaisiusios anglių spalvos ašutinėmis suknelėmis.

Viena vairuotoja ištarė:

– Long Ailandas! Cha! Į užmiestį vežame už papildomą užmokestį!

Ji nuspaudė akceleratorių iki pat galo, ir mano galva prisiplojo prie atlošo. Iš garsiakalbio suskambo įrašas: *Sveiki, aš esu Dzeuso taurininkas Ganimedas. Vykdamas dangaus valdovui pirkti vyno, visada užsisegu saugos diržą!*

Aš žvilgtelėjau žemyn ir diržo vietoje išvydau didelę juodą grandinę. Nusprendžiau, kad dar nesijaučiu taip beviltiškai...

Automobilis staigiai pasuko lėkdamas Vakarų Brodvėjaus gatve. Per vidurį sėdinti žilagalvė klyktelejo:

– Atsargiai! Suk kairiau!

– Jeigu duotum man akį, Audra, pati viską matyčiau! – pasiskundė vairuotoja.

Jei duotų akį? Kaip reikėtų suprasti? Tačiau klausinėti neturėjau kada, nes vairuotoja kryptelėjo vairą stengdamasi išvengti susidūrimo su artėjančiu sunkvežimiu,

užšoko ant šaligatvio krašto – nuo stipraus krestelėjimo net žandikauliai subarškėjo – ir įlėkė į kitą kvartalą.

– Vapsva! – kreipėsi į vairuotoją trečioji, – duok man mergaitės monetą! Noriu krimstelėti.

– Tu krimstelėjai anąkart, Pikčiurna! – atrėžė vairuotoja, kurios vardas tikriausiai buvo Vapsva. – Dabar mano eilė!

– Ne tavo! – riktelėjo pavadintoji Pikčiurna.

Vidurinioji, vardu Audra, sukliko:

– Raudona šviesa!

– Stabdyk! – subliuvo Pikčiurna.

Tačiau Vapsva tik spustelėjo akceleratorių ir užvažiavusi ant šaligatvio nušvilpė už kito kampo, pakeliui apversdama laikraščių stovą.

– Atleiskite, – tarstelėjau, – bet... ar jūs nematote?

– Ne! – atsiliepė vairuotoja Vapsva.

– Ne! – šūktelėjo per vidurį sėdinti Audra.

– Aišku, matau! – atsišaukė pro langą budriai žvelgianti Pikčiurna.

Aš pažvelgiau į Anabetą.

– Ar jos aklos?

– Ne visai, – atsakė ši. – Jos turi akį.

– Viena akį?

– Taigi.

– Kiekviena po vieną?

– Ne. Iš viso vieną.

Šalia manęs sėdintis Taisonas suvaitojo ir įsitvėrė į sėdynę.

– Ne kas.

– O, varge, – sudejavau, nes buvau matęs Taisoną bloguojantį mokyklinių išvykų metu. Tokiais atvejais norėdavosi nuo jo laikytis bent penkiasdešimties pėdų atstumu. – Laikykis, dički. Gal kas nors turi kokį šiukšlių maišelį ar kažką panašaus?

Trys besiriejančios žilos seserys neturėjo kada su manimi šnekėtis. Aš dirstelėjau į tvirtai įsikibusią Anabetą priekaištingu žvilgsniu, reiškiančiu: *kodėl mane į visa tai įpainiojai?*

– Nepurkštauk, – tarstelėjo ji. – Kelionė „Pilkųjų seserų“* taksi – greičiausias būdas patekti į stovyklą.

– Tai kodėl nevažiavai šiuo taksi iš Virdžinijos?

– Pilkosios seserys to regiono neaptarnauja, – atsiliepė mergaitė, tarytum aiškintų savaime suprantamą dalyką. – Dirba tik Niujorke ir jo apylinkėse.

– Šiuo taksi važiavo ne viena įžymybė! – šūktelėjo Pikčiurna. – Pavyzdžiui, Jasonas. Prisimenate jį?

* Pilkosiomis seserimis čia vadinamos grajos – viena iš archajiškų trejybių senovės graikų mitologijoje, Forkino (jūros gelmių personifikacija) ir Keto (jūros pabaisos, grėsmės jūroje personifikacija) dukterys.

– Geriau neprimink, sena žiežula! – klyktelėjo Vapsva. – Tąsyk praradome vežimą. Nuo tada praėjo jau trys tūkstančiai metų.

– Duok man dantį! – Pikčiurna pamėgino sugriebti Vapsvą už burnos, bet toji nustūmė sesers ranką.

– Tik tada, jei Audra atiduos man akį!

– Ne! – sužvigo Audra. – Vakar ja naudojaisi!

– Bet juk aš vairuoju, ragana tu!

– Atsiprašau! Posūkis!

Vapsva žaibiškai pasuko į *Delancey* gatvę, suspausdama mane tarp Taisono ir durelių. Ji padidino greitį ir mes nušvilpėme per *Williamsburg* tiltą septyniasdešimties mylių per valandą greičiu.

Trys seserys tuo metu ne juokais susikibo, plumpindamos viena kitą. Pikčiurna bandė sugriebti Vapsvos veidą, o šioji – Audros. Plaukai draikėsi, seserys išsižiojusios šaukė viena ant kitos. Aš suvokiau, kad jos neturi dantų, tik Vapsvos burnoje styrojo vienui vienas kandis. Akių vietoje tebuvo užmerkti įdubę vokai, tiktai Pikčiurna turėjo krauju pasrūvusią žalią akį, spoksančią į viską aplinkui alkanu žvilgsniu, tarytum niekaip negalėtų į valias atsižiūrėti.

Galų gale regėjimo pranašumą turinti Pikčiurna sugėbėjo Vapsvai iš burnos ištraukti dantį. Įniršusi Vapsva pasuko link *Williamsburg* tilto krašto klykdama:

– Atiduok! Atiduok!

Taisonas dejuodamas susigriebė už pilvo.

– Turiu pasakyti, kad mes netrukus mirsime, – pratariau aš, – jei kam nors įdomu!

– Nesijaudink, – ganėtinai susirūpinusiu balsu ėmė raminti mane Anabeta. – Pilkosios seserys žino, ką daro. Iš tiesų jos labai protingos.

Nors šiuos žodžius ištarė Atėnės dukra, aš nesijaučiau visiškai įtikintas. Mes lėkėme palei tilto kraštą šimto trisdešimties pėdų aukštyje viršum *East River* upės.

– Taigi, protingos! – Pikčiurna išsiviepi, galinio vaizdo veidrodelyje pademonstruodama naujai įsigytą dantį. – Mes daug žinome!

– Pažįstame kiekvieną Manhatano gatvę! – vis dar puldinėdama seserį pasigyrė Vapsva. – Nepalo sostinę!

– Ir vietą, kurios tu ieškai! – pridūrė Audra.

Kitos dvi seserys akimoju kumštelėjo ją iš abiejų pusių klykdamos:

– Nutilk! Jis dar nė nepaklausė!

– Ko nepaklausiau? – nesupratau aš. – Kokios vietos? Aš neieškau...

– Nieko! – atkirto Audra. – Tu teisus, berniuk. Visiškai nieko!

– Pasakykit man.

– Ne! – suriko visos trys.

– Kai pastarąjį kartą pasakėme, buvo baisu! – pasiskundė Audra.

– Akis įkrito į ežerą! – pritarė Pikčiurna.

– Metų metus ieškujome, kol suradome! – pasiskundė Vapsva. – O jeigu jau apie tai prašnekome, atiduok ją!

– Ne! – subliuvo Pikčiurna.

– Duokš akį! – vėl suklykė Vapsva ir tvojo seseriai Pikčiurnai per nugarą.

Pasigirdo šlykštus pukštelėjimas ir kažkas išlėkė Pikčiurnai iš veido. Toji mėgino prarastą daiktą sugriebti, bet tik taukštelėjo per jį atgalia ranka. Glitus žalias akies obuolys perskrido jai per petį ant galinės sėdynės ir nukrito tiesiai man į sterblę.

Aš pašokęs net trinktelėjau galva į lubas, o obuolys nusirito ant grindų.

– Nieko nematau! – vienu balsu suriko visos trys seserys.

– Atiduok akį! – suaimanavo Vapsva.

– Paduok jai akį! – sucypė Anabeta.

– Aš jos neturiu! – atšoviau.

– Ji guli štai ten, tau prie kojos, – parodė Anabeta. – Atsargiai, neužmink! Pakelk ją.

– Neketinu jos liesti!

Taksi tēškēsi į turēklus ir bjauriai džergždamas nuriēdējo atgal. Automobilis sutirtējo, dūmai subangavo ir, atrodē, tuoj ims sklaidytis.

– Man bloga! – perspėjo Taisonas.

– Anabeta! – sušukau. – Leisk Taisonui pasinaudoti tavo kuprine!

– Gal pakvaišai? Paduok akį!

Vapsva susuko vairą ir taksi atsitraukė nuo turėklų. Mes vėl pasileidome tiltu Bruklino link daug didesniu greičiu, nei važinėja žmonių taksi. Pilkosios seserys klykė ir kumščiaavo viena kitą reikalauamos akies.

Galiausiai aš sukaupiau drąsą, nuplėšiau apsvilusių margųjų savo marškinėlių kraštą ir suėmęs šia skiautele pakėliau nuo grindų akį.

– Geras berniukas! – pagyrė Pikčiurna, tarytum žinodama, kad aš laikau rankoje jos trokštamą spangę. – Duok ją man!

– Neduosiu, kol nepaaiškinsi, ką turėjai omenyje kalbėdama apie vietą, kurios aš ieškau, – atšoviau jai.

– Nėra laiko! – riktelėjo Audra. – Didink greitį!

Aš žvilgtelėjau pro langą. Medžiai, automobiliai bei apylinkės skriejo pro šalį susiliejusios į pilką miglą. Mes jau buvome išvažiavę iš Bruklino ir pasiekę Long Ailando vidurį.

– Persi, – perspėjo Anabeta, – be akies jos nemato kelionės tikslo. Greitis didės tol, kol ištikšime į daugybę mažų gabalėlių.

– Pirmiausia jos turi man pasakyti, – atšoviau, – arba aš atidarysiu langą ir numesiu akį po kitų automobilių ratais.

– Ne! – suspigo Pilkosios seserys. – Pernelyg pavojinga!

– Aš jau leidžiu langą žemyn.

– Palauk! – suriko seserys ir išpoškino pagrindinio futbolo puolėjo tonu: – 30, 31, 75, 12!

– Ką turite omenyje? – paklausiau. – Aš nieko nesuprantu.

– 30, 31, 75, 12! – pakartojo Pikčiurna. – Daugiau nieko negalime tau pasakyti. O dabar atiduok akį! Stovykla jau čia pat!

Magistralė jau liko už nugaros, ir dabar mes švilpėme kaimo vietoje šiauriniame Long Ailande. Priešakyje įžiūrėjau Pusdievių kalvą ir didžiulę pušį jos viršuje – Talijos pušį, kurioje slypėjo žuvusios didvyrės gyvybinė jėga.

– Persi! – primygtinai ištarė Anabeta. – *Dabar pat atiduok joms akį!*

Aš nusprendžiau nesiginčyti ir nusviedžiau akį Vapsvai į sterblę. Senolė kaipmat ją sučiupo, įsibruko

į akiduobę lyg įsistatydamą kontaktinį lęšį ir sumirkčiojo.

– Tprū!

Ji spustelėjo stabdžius. Dūmų debesies apgaubtas automobilis keturis ar penkis kartus apsisuko aplink ir žviegdamas sustojo vidury kaimo keliuko Pusdievių kalvos papėdėje.

Taisonas garsiai atsiraugėjo.

– Man jau geriau.

– Puiku, – kreipiausi į Pilkąsias seseris. – O dabar pasakykite, ką reiškia tie skaičiai.

– Nėra laiko! – Anabeta atidarė durelės. – Turime *dabar pat* lipti laukan.

Jau ketinau klausti, kodėl, tačiau pažvelgiau į Pusdievių kalvą ir supratau. Kalvos viršūnėje stovyklos gyventojai grūmėsi su užpuolikais.

4.

KAIP TAISONAS ŽAIDĖ SU UGNIMI

Kalbant apie mitologines būtybes, labiau už senolių trijules aš negalėjau pakęsti bulių. Praėjusią vasarą ant Pusedievių kalvos nukoviau Minotaurą. Tačiau šįkart išvydau dar baisesnį vaizdą: du bulius. Ir ne šiaip bulius, o bronzinius, didumo sulig drambliais. Ir *čia* dar ne pats blogiausias dalykas – monstrai, suprantama, alsavo ugnimi.

Vos mes išlipome iš taksi, Pilkosios seserys, nė nelaukdamos pažadėtųjų trijų drachmų, nurūko atgal į Niujorką, kur gyvenimas buvo gerokai saugesnis. O mes likome stovėti kelio pakraštyje. Anabeta turėjo tik

kuprinę ir peilį, mudu su Taisonu tuščiomis rankomis, apsitaisę apdegusia marga sportine apranga.

– O, vargeli, – suvaitojo Anabeta žvelgdama į mūšį, verdantį ant kalvos.

Didžiausią nerimą man kėlė ne patys buliai ir ne dešimt kovos apranga apsitaisiusių didvyrių, kurie šūkaudami puldinėjo bronzinius priešus. Labiausiai sunerimau dėl to, kad buliai bėgiojo po kalvą ir netgi aplink pušį, o tai turėjo būti neįmanoma, mat magiškosios stovyklos ribos neleidžia monstrams nužengti už Talijos medžio. Tačiau metalinės pabaisos ribas peržengė.

– Sienų patruliai, čionai! – šūktelėjo viena didvyrė ir aš atpažinau šį džeržgiantį balsą.

Sienų patruliai? Juk stovykloje nebūdavo sienų patrulių.

– Ten Klarisa, – tarstelėjo Anabeta. – Eime, reikia jai padėti.

Įprastomis aplinkybėmis pagalbos Klarisai tikrai nebūčiau įtraukęs į būtinausių darbų sąrašą. Ji buvo didžiausia stovyklos peštukė. Kai pirmą kartą susitikome, mergiotė bandė įbrukti mano galvą į unitazą. Be to, ji buvo Arėjo duktė, o tarp manęs ir pastarojo pernai vasarą irgi kilo rimtų nesutarimų, todėl dabar karo dievas ir visi jo vaikai negalėjo manęs pakęsti.

Vis dėlto Klarisa pateko į bėdą. Bulių puldinėjami jos kariai, apimti panikos, lakstė pasklidę į šalis. Aplink pušį degė dideli žolės ruožai. Vienas didvyris mojuodamas rankomis bėgo ratais, arklio ašutų papuošimas ant jo šalmo liepsnojo it ugninė skiauterė. Pačios Klarisos šarvai buvo apdegę. Ji grūmėsi nulūžusios ieties kotu, kurios kitas galas beprasmiškai styrojo metaliniame vieno buliaus peties sąnaryje.

Aš atkimšau tušinuką. Šis blykčiodamas ėmė ilgėti ir sunkėti, kol mano rankose atsirado bronzinis kardas Potvynio bangos.

– Taisonai, lik čia. Nenoriu, kad rizikuotum.

– Ne! – paprieštaravo Anabeta. – Mums jo reikės.

Aš išplėčiau akis.

– Juk jis mirtingasis. Kai buvome atakuojami sviediniais, jam pasisekė, bet jis negali...

– Persi, ar žinai, kokie padarai ten, viršuje? Ten paties Hefaisto sukurti Kolchidės buliai. Neturėdami Medėjos apsaugos nuo saulės SPF 50 000 mes jų neįveiksime. Paprasčiausiai supleškėsime.

– Medėjos *ko?*

Anabeta pasirausė kuprinėje ir nusikeikė.

– Ant mano naktinio stalelio stovėjo tropinių kokosų riešutų kvėpalų indelis. Kodėl aš jo nepasiėmiau?

Aš jau seniai išmokau per daug Anabetos neklausinėti. Tačiau jos žodžiai tik dar labiau mane sutrikdė.

– Klausyk, nežinau, apie ką tu kalbi, tačiau *neketinu* leisti Taisonui iškepti.

– Persi...

– Taisonai, pasitrauk, – aš iškėliau kardą. – Einu tenai.

Taisonas mėgino ginčytis, tačiau aš jau bėgau kalva aukštyl link Klarisos, kuri rėkavo mėgindama surikiuoti savo patrulius falanga. Sumanymas buvo tikrai geras. Keli kariai, kurie klausėsi, surėmė pečius ir suglaudė skydus suformuodami nuo bulių saugančią bronzinę sieną. Ietys kyšojo viršuje lyg pašiaušti dygliakiaulės dygliai.

Deja, Klarisai pavyko sutelkti tik šešis stovyklautojus. Kiti keturi liepsnojančiais šalmais vis dar blaškėsi. Anabeta nuskubėjo prie jų norėdama pagelbėti. Ji paerzino vieną bulių, o kai šis puolė ją vytis, pasivertė nematoma, galutinai suglumindama monstrą. Antrasis bulius atakavo Klarisos rikiuotė.

Aš buvau kalvos šlaito viduryje – nepakankamai arti, kad galėčiau padėti. Klarisa manęs dar nė nepastebėjo.

Milžiniškas metalinis gyvulys judėjo stebėtinai vikriai. Bronzinė oda blykčiojo prieš saulę. Akių vietose

žerėjo kumščio didumo rubinai, o ragai buvo nukalti iš poliruoto sidabro. Monstrui pražiojus lankstais sutvirtintą burną, išsiveržė kaitrios liepsnos stulpas.

– Nesuardykit rikiuotės! – šuktelėjo kariams Klarisa.

Kad ir ką sakytum apie Klarisą, narsos ji nestokojo. Ši aukšta mergina nuožmiomis akimis panėšėjo į savo tėvą. Atrodė, lyg būtų gimusi dėvėti graikiškus šarvus, tačiau man galvoje netilpo, kaip ji ketina atremti buliaus ataką.

Nelaimei, tą akimirką kitas bulius prarado susidomėjimą nematoma Anabeta ir apsigręžęs iš neprisidengtos pusės ėmė artintis prie Klarisos.

– Tau už nugaros! – suklikau. – Pasisaugok!

Verčiau jau būčiau nieko nesakęs, nes tik išgąsdinau ją ir tiek. Pirmasis bulius tėškėsi į jos skydą ir falanga subyrėjo. Klarisa nulėkė atgal ir šleptelėjo ant rusenančios žolės. Bulius, pūstelėjęs į kitus didvyrius ugniniu kvapu, pasileido jai iš paskos. Kariai metė ginklus ir pasileido bėgti, tuo metu antrasis bulius artinosi prie Klarisos ketindamas ją pribaugti.

Aš puoliau į priekį, sugriebiau Klarisą už šarvų dirželių ir patraukiau iš kelio, ir kaip tik tuo metu antrasis bulius nudundėjo pro šalį. Aš gerokai užvožiau jam

Potvynio bangomis ir palikau nemenką įpjovą šone, tačiau monstras tik sugirgždėjo, suvaitojo ir nubėgo toliau.

Pabaisa manęs nepalietė, bet pajutau metalinės jo odos skleidžiamą karštį. Jo kūno temperatūros būtų užtekę tūkstančiui šaldytų buritų* atšildyti.

– Paleisk mane, Persi! – Klarisa pliaukštelėjo man per ranką. – Kad tave kur!

Paleidau, ir ji susmuko šalia pušies, o aš pats atsi-
gręžiau į bulius. Šiuo metu mes atsidūrėme ant vidinio kalvos šlaito, apačioje driekėsi Pusdievių stovyklos slėnis: treniruočių aikštelės, vasarnamiai, didysis namas o mums ant kulnų lipantys buliai kėsinosi visa tai sunaikinti.

Anabeta šūksniais nurodinėjo kitiems didvyriams išsisklaidyti ir priversti bulius išsiskirti.

Pirmasis bulius, apsukęs platų lanką, vėl artinosi prie manęs. Pasiekęs kalvos vidurį, kur jį turėjo sulaikyti nematoma stovyklos riba, monstras mažumėlę stabtelėjo, lyg brautūsi prieš stiprų vėją, bet paskui įveikė užtvarą ir vėl pasileido į priekį. Antrasis bulius irgi atsisuko į mane, iš pradurto šono tryško ugnies purslai. Nežinau,

* Burita – meksikiečių patiekalas iš kvietinio paplotėlio (tortilijos), į kurį vyniojamas įvairus įdaras.

ar jam skaudėjo, tačiau rubininės akys liepsnojo keršto troškimu.

Su abiem monstrais vienu metu kovoti negalėjau. Pirmiausia, kol nespėjo prisiartinti pirmasis, turėjau parblokti antrąjį ir nukirsti jam galvą. Rankos jau spėjo pavargti. Aš suvokiau, kaip seniai koviausi Potvynio bangomis ir kaip man stigo treniruočių.

Smogiau, bet antrasis bulius pūstelėjo į mane liepsnos kamuolį. Nusiritau į šalį, tačiau oras aplink kunkuliavo karščiu, o mano plaučiuose, rodos, nebeliko deguonies. Už kažko užkliuvo koja – turbūt už medžio šaknies – ir skausmas nutvilkė kulkšnį. Vis dėlto įstengiau dar sykį smūgiuoti kardu ir nukirsti dalį monstro snukio. Metalinis gyvulys, paklaikęs ir netekęs orientacijos, šuoliais pasileido šalin. Nespėjęs pasidžiaugti laimėjimu pamėginau atsistoti, bet kairė koja iškart sulinko. Turbūt pasitempiaiu arba susilaužiau kulkšnį.

Pirmasis bulius šuoliavo tiesiai į mane. Supratau, jog nieku gyvu nesugebėsiu šliaužte pasitraukti jam iš kelio.

– Taisonai, padėk jam! – sušuko Anabeta.

Kažkur kalvos viršuje suvaitojo Taisonas:

– Negaliu pereiti!

– Aš, Anabeta Čeis, suteikiu tau leidimą įeiti į stovyklą!

Kalvą sudrebino griaustinis ir po akimirkos Taisonas jau dūmė mano pusėn šaukdamas:

– Persiui reikia pagalbos!

Man nespėjus ištarti *ne*, bičiulis šmurkštelėjo tarp manęs ir buliaus tą sekundę, kai monstras išspjovė galingą ugnies viesulą.

– Taisonai! – klyktelėjau aš.

Šuoras apsisuko aplink jį lyg raudonas tornadas. Mačiau tik juodą jo kūno siluetą. Mane persmelkė siaubingas suvokimas, kad mano draugas ką tik buvo paverstas pelenų krūva. Tačiau ugniai nuslopus Taisonas sveikut sveikutėlis stovėjo kaip stovėjęs. Netgi apdriskę jo drabužiai neapdegė. Matyt, bulius apstulbo ne mažiau už mane, ir, jam nespėjus paleisti antro pliūpsnio, Taisonas sugniaužęs kumščius vožė monstrui į marmūzę šaukdamas:

– Negera karvė!

Ten, kur žiojėjo bronzinio buliaus šnervės, nuo mano bičiulio kumščių atsivėrė krateris. Siaubūnui iš ausų išsiveržė liepsnos liežuviai. Taisonas trinktelėjo dar kartą ir bronza nuo jo rankų susiglamžė it aliuminio folija. Dabar buliaus snukis buvo panašus į lėlę iš kojinės, išverstą išvirkščion pusėn.

– Griūk! – šūktelėjo Taisonas.

Bulius susverdėjo, parvirto ant nugaros ir krestelėjo į orą pakilusias kojas. Iš suknežintos galvos pro atsivėrusias kiaurymes veržėsi garai.

Anabeta pribėgo apžiūrėti manęs. Mano kulکشnj, rodos, graužė ją užliejusi rūgštis, tačiau bičiulė davė gurkštelėti nektaro iš savo gertuvės, ir išsyk pasijutau geriau. Ore tvyrantis degėsių kvapas, kaip vėliau supratau, sklido nuo manęs, mat nuo mano rankų nusvilo visi iki vieno plaukeliai.

– O kaip kitas bulius? – paklausiau.

Anabeta parodė į kalvos papėdę. Su antrąja „negera karve“ grūmėsi Klarisa. Ji pervėrė užpakalinę monstro koją dangiškos bronzos ietimi. Pusės snukio netekusio padaro, kurio šone žiojėjo skylė, judesiai sulėtėjo, jis sukosi ratu lyg karuselėje.

Klarisa nusitraukė šalną ir pasuko mūsų pusėn. Nuo vienos šiurkščių rudų plaukų sruogos kilo dūmelis, tačiau ji nekreipė dėmesio.

– Tu viską sugadinai! – užriko ant manęs. – Aš kontroliavau padėtį!

Aš priblokštas neįstengiau nieko atsakyti.

– Malonu tave matyti, Klarisa, – burbtelėjo Anabeta.

– Uch! – suurzgė Klarisa. – Daugiau NIEKADA nemėginkite manęs gelbėti!

– Klarisa, – priminė Anabeta, – tavo bendražygiai sužeisti.

Šie žodžiai numaldė jos įniršį. Net ir Klarisa rūpinosi savo vadovaujama kariais.

– Aš dar grįšiu, – mestelėjo ji ir nukiūtino įvertinti nuostolių.

Aš įsmeigiau akis į Taisoną.

– Tu nežuvai.

Taisonas sumišęs nudelbė akis.

– Atsiprašau. Atėjau padėti. Nepaklausiau tavęs.

– Čia mano kaltė, – prisipažino Anabeta. – Bet aš neturėjau iš ko rinktis. Teko leisti Taisonui peržengti ribą, nes kitaip tu būtum žuvęs.

– *Leisti Taisonui peržengti ribą, bet...*

– Persi, – kreipėsi ji, – ar tu bent kartą įdėmiai pasižiūrėjai į Taisoną? Ar aiškiai matei jo veidą? Nekreipk dėmesio į miglą ir *kaip reikiant* į jį įsižiūrėk.

Miglos paveikti žmonės mato tik tuos dalykus, kuriuos įstengia perprasti jų smegenys... Žinojau, kad migla gali apmulkinti ir pusdievius. Aš pažvelgiau į Taisono veidą. Nebuvo lengva. Man visada sunkiai sekėsi žiūrėti tiesiai į jį, nors niekada aiškiai nesupratau, kodėl. Maniau, jog dėl to, kad tarp kreivų jo dantų nuolat rudavo riešutų sviesto likučiai. Aš prisiverčiau

sutelkti dėmesį į plačią nosį, o paskui šiek tiek aukščiau, į akis.

Ne, ne į akis. Į *vieną akį*. Vieną didelę rudą akį tankiomis blakstienomis kaktos viduryje, iš jos abiem skruostais ritosi stambios ašaros.

– Taisonai, – sumikčiojau aš. – Tu esi...

– Kiklopas, – užbaigė Anabeta. – Iš pažiūros dar kūdikis. Turbūt todėl jam nepavyko taip lengvai kaip buliams kirsti ribos. Taisonas yra vienas benamių našlaičių.

– Vienas kas?

– Jų galima sutikti beveik visuose didmiesčiuose, – bjaurėdamasi paaiškino Anabeta. – Jie yra... *klaidos*, Persi. Gamtos dvasių ir dievų vaikai... Tiesą sakant, dažniausiai vieno dievo... Paprastai iš jų neišeina nieko gero. Niekas nenori turėti su jais reikalų. Jie tampa atstumtaisiais, užauga gatvėse. Nežinau, kaip tave surado šitas, bet matyti, kad tu jam patinki. Reikia nuvesti jį pas Cheironą, kad nuspręstų, ką daryti.

– O ugnis? Kaip...

– Jis yra kiklopas, – Anabeta patylėjo, tarytum apnikta nemalonių prisiminimų. – Jie dirba dievų kalvėje. Jie *turi* būti atsparūs ugniai. Štai ką ir mėginau tau pasakyti.

Jaučiausi priblokštas. Kaip galėjau nesuprasti, kas toks buvo Taisonas? Tačiau ilgiems apmąstymams neturėjau laiko. Kalvos šlaitas liepsnojo. Sužeistiems didvyriams reikėjo pagalbos. Be to, turėjome du sutriuškintus bronzinius bulius, kurie tikrai netilps į mūsų atliekų konteinerius.

Braukdama nuo kaktos suodžius grįžo Klarisa.

– Džeksonai, jei gali paeiti, stokis. Reikia nunešti į Didįjį namą sužeistuosius ir informuoti apie įvykius Tantalą.

– Tantalą? – paklausiau.

– Stovyklos vadovą, – nekantriai atsakė Klarisa.

– Stovyklos vadovas yra Cheironas. O kur Argas? Juk jis – apsaugos vadas ir turėtų būti čia.

Klarisos mina tapo rūgšti.

– Argas atleistas. Judu seniai čia lankėtės. Padėtis stovykloje pasikeitė.

– Bet Cheironas... Jis mokė vaikus kovoti su monstrais tūkstančius metų. Juk jis negalėjo tiesiog imti ir *pasitraukti*. Kas atsitiko?

– *Tas* atsitiko, – atrėžė Klarisa ir parodė į Talijos pušį.

Pušies istoriją žinojo kiekvienas stovyklautojas. Prieš septynerius metus Grouveris, Anabeta ir du kiti

pusdieviai – Talija bei Lukas – atskubėjo į stovyklą, persekiojami monstrų armijos. Jiems pasiekus kalvos viršūnę, Dzeuso duktė Talija paskutinį sykį stabtelėjo čia pasiryžusi suteikti draugams laiko pasiekti saugų prieglobstį. Mergaitei mirštant tėvas Dzeusas jos pasigailėjo ir pavertė pušimi. Talijos dvasia sustiprino nuo monstrų apsaugančias magiškasias stovyklos ribas. Nuo tada pušis žaliavo ant kalvos stipri ir sveika.

Tačiau dabar pušis pagelto, o žemę po medžiu nuklojo negyvi spygliai. Maždaug trijų pėdų aukštyje žiojėjo tarsi kulkos pramušta skylutė, iš kurios sunkėsi žali syvai.

Mano krūtinę sukaustė šaltis. Dabar aš supratau, kodėl stovyklai iškilo pavojus. Magiškoji apsauga nusilpo, nes Talijos pušis merdėjo.

Kažkas ją nunuodijo.

5.

KAIP AŠ ĮGIJAU VASARNAMIO KAIMYNĄ

Ar jums teko kada nors grįžus namo rasti sujauktą kambarį? Pavyzdžiui, koks nors paslaugus žmogus (tarkim, mama) pamėgino jį „sutvarkyti“ ir staiga nieko nebeįmanoma rasti? Ir net jei niekas nedingo, persekioja nemalonus jausmas, jog kažkas rausėsi po jūsų asmeninius daiktus ir viską apipurškė citrininiu baldų poliravimo skysčiu?

Panašiai jaučiausi aš, vėl išvydęs Pusdievių stovyklą. Iš pažiūros čia nedaug kas pasikeitė. Tas pats Didysis namas mėlynu stačiu dvišlaičiu stogu, juosiamas terasos, tie patys prieš saulę sirpstančių braškių laukai, tie

patys po slėnį išsibarstę graikiški statiniai baltomis kolonomis: amfiteatras, treniruočių arena ir valgyklos paviljonas, iš kurio atsivėrė vaizdas į Long Ailando sąsiaurį. O tarp miško ir upelio rikiavosi tie patys vasarnamiai – dvylika pastatų, reprezentuojančių dvylika Olimpo dievų.

Tačiau ore tvyrojo pavojaus nuojauta, bylojanti, jog kažkas čia ne taip. Satyrai ir konsultantai, užuot žaidę tinklinį ant smėlio, dėliojo ginklus saugykloje. Lankais bei strėlėmis apsiginklavusios driadės nervingai šnekučiavosi miško pakraštyje. Giraitė atrodė sunykusi, žolė pievoje tapo balkšvai gelsva, o ant Pusdievių kalvos lyg šiurpūs randai juodavo gaisro žymės.

Kažkas sujaukė mano mylimiausią pasaulio vietą, ir aš jau nebebuvau nerūpestingas stovyklautojas.

Beeidamas Didžiojo namo link atpažinau daugelį praėjusią vasarą matytų vaikų. Nė vienas nestabtelėjo pasikalbėti. Niekas neištarė: „Sveikas sugrįžęs“. Keletas tik pažvelgė įdėmiau pastebėję Taisoną, tačiau daugelis niūriai nukiūtino pro šalį vykdydami įvairius pavedimus – perdavinėjo nurodymus, nešiojo ir galando ginklus. Stovykla tapo panaši į karinę mokyklą. Patikėkite, žinau, ką kalbu. Pats iš keleto tokių buvau išspirtas.

Taisono niūri atmosfera nė kiek netrikdė. Jį žavėjo viskas aplinkui.

– Okaščia? – klausinėjo be paliovos.

– Pegasų arklidės, – paaiškinau aš. – Sparnuotų arklių.

– Okaščia?

– Na... Ten tualetai.

– Okaščia?

– Vasarnamiai, kuriuose gyvena stovyklautojai. Jeigu nėra žinoma, kas tavo tėvai, tada apsigyveni Hermio vasarnamyje – antai tame rudos spalvos name – kol tave nustato. O kai paaiškėja, kuris iš Olimpo dievų yra tavo tėtis arba mama, esi priskiriamas atitinkamai grupei.

Jis pavydžiai pažvelgė į mane.

– O tu... ar turi *vasarnamį*?

– Trečiąjį, – aš parodžiau į žemą pilką pastatą, suręstą iš jūros akmenų.

– Gyveni ten su draugais?

– Ne. Gyvenu vienas.

Smulkiai aiškinti nenorėjau. O nemaloni tiesa štai kokia: buvau vienintelis to vasarnamio gyventojas, nes apskritai neturėjau būti gyvas. Didysis Trejetas – Dzeusas, Poseidonas ir Hadas – po Antrojo pasaulinio

karo sudarė sutartį nebeturėti vaikų su mirtingaisiais. Mat mes buvome galingesni už kitus pusdievius ir pernelyg nenuspėjami. Įsisiautėję galėjome sukelti didelių bėdų... Pavyzdžiui, tokių kaip Antrasis pasaulinis karas. Didžiojo Trejeto susitarimas buvo sulaužytas du kartus – vieną kartą, kai Dzeusas pradėjo Taliją, ir kitą kartą, kai Poseidonas pradėjo mane. Nė vienam iš mudviejų nederėjo gimti.

Talija pavirto pušimi būdama dvylikos metų. O aš... Ką gi, aš iš paskutiniųjų stengiausi nepasekti jos pavyzdžiu. Naktimis sapnuodavau košmarus, kuo mane galėtų paversti Poseidonas, jei atsidurčiau ant mirties slenksčio... Galbūt planktonu? Arba gal plūduriuojančia dumblių dėme?

Įėję į Didįjį namą Cheironą radome savo kambaryje besiklausantį pamėgtos 1960-ųjų lengvosios muzikos ir besikraunantį balnakrepšius. Tikriausiai reikia pasakyti, kad Cheironas yra kentauras. Nuo juosmens į viršų jis atrodo kaip eilinis pusamžis vyras garbanotais rudais plaukais, susivėlusia barzdele, o nuo juosmens žemyn jis – baltas eržilas. Kartais jis apsimeta žmogumi apatinę savo dalį paslėpdamas stebuklingame neįgaliojo vežimėlyje. Tiesą sakant, jis suvaidino mano šeštos klasės antikinės kultūros mokytoją. Tačiau didžiąją laiko dalį,

jei lubos būdavo pakankamai aukštos, jis buvo linkęs praleisti kentauro pavidalu.

Vos jį pamatęs Taisonas sustingo.

– Ponis! – sušuko mano bičiulis, apimtas ekstazės.

Susierzinęs Cheironas atsisuko.

– Atleiskite?

Pribėgusi Anabeta čiupo jį į glėbį.

– Cheironai, kas vyksta? Nejaugi tu iškeliauji? – paklausė virpančiu balsu. Cheironas jai beveik atstojo tėvą.

Cheironas sušiaušė mergaitei plaukus ir maloniai nusišypsojo.

– Labas, vaikeli. Persi, tu labai išaugai per šiuos metus!

Aš nurijau seiles.

– Klarisa sakė, esą jūs... Jūs buvote...

– Mane atleido, – Cheirono akys niūriai žybtelėjo. – Ką gi, kažkam reikėjo prisiimti kaltę. Valdovas Dzeusas nepaprastai nusiminė sužinojęs, kad medis, kurį sukūrė iš savo dukters sielos, apnuodytas! Ponas D turėjo ką nors nubausti.

– Aišku, tik ne save, – burbtelėjau aš.

Vos pagalvojus apie stovyklos direktorių manyje sukunkuliavo įniršis.

– Bet juk tai beprotybė! – sušuko Anabeta. – Cheironai, juk ne tu apnuodijai Talijos pušį!

– Nepaisant to, – atsiduso Cheironas, – kai kurie Olimpo gyventojai, susiklosčius tokioms aplinkybėms, manimi nepasitiki.

– Kokioms aplinkybėms? – paklausiau aš.

Cheirono veidas apsiniaukė. Jis įkišo į balnakrepšį lotynų–anglų kalbų žodyną, o iš jo muzikinio centro tuo metu liejosi Frenko Sinatros muzika.

Taisonas vis dar apstulbęs spoksojo į Cheironą. Jis nenustygo, tarytum trokšdamas patapšnoti Cheironui per šoną, tačiau bijojo prisiartinti.

– Poni?

– Brangus jaunas kiklepe! – piktai sušnarpštė Cheironas. – Aš esu *kentauras*.

– Cheironai, – kreipiausi aš. – O kas atsitiko medžiui?

Jis liūdnai papurtė galvą.

– Talija apnuodyta iš Požeminio pasaulio atgabentais nuodais, Persi, kurie nežinomi net man. Juos pasiuntė monstras, glūdintis giliausioje Tartaro gelmėje.

– Tada aišku, kas už viso šito slypi – Kro...

– Netark titanų valdovo vardo, Persi. Juolab ne čia ir ne dabar.

– Bet juk praėjusią vasarą jis mėgino sukelti Olimpe tarpusavio karą! Čia neabejotinai *jo* sumanymas. Jis pasinaudojo išdaviku Luku.

– Galbūt, – atsiliepė Cheironas. – Bet aš jaučiuosi atsakingas, nes neužkirtau nelaimei kelio ir neįstengiu nieko pakeisti. Pušiai gyventi beliko kelios savaitės, nebent...

– Nebent kas? – paklausė Anabeta.

– Nieko, – atsakė Cheironas. – Kvaila mintis. Nuodai paveikė visą slėnį. Magiškosios ribos silpsta. Pati stovykla merdėja. Yra tik vienas magijos šaltinis, kurio galios pakaktų nuodams įveikti, bet jis prarastas prieš daugybę amžių.

– *Koks?* – paklausiau aš. – Keliaukime *jo* ieškoti!

Cheironas užsegė balnakrepšį, išjungė muzikinį centrą, tada atsisuko, uždėjo ranką man ant peties ir pažvelgė tiesiai į akis.

– Persi, privalai man pažadėti, jog *nestiksi* jokių neapgalvotų veiksmų. Aš sakiau tavo mamai, kad šią vasarą apskritai nepatariu tau vykti į stovyklą. Čia pernelyg pavojinga. Bet jeigu jau čia atsidūrei, tai ir *pasilik*. Intensyviai treniruokis, mokykis kautis. Bet niekur neiškeliauk.

– Kodėl? – nesupratau. – Aš noriu ko nors imtis! Negaliu leisti apsauginei ribai subyrėti. Juk tada stovyklą...

– Užplūstų monstrai, – užbaigė Cheironas. – Taip, aš irgi dėl to baiminuosi. Bet nevalia įsipainioti į skubotus veiksmus, jie gali būti titanų valdovo pinklės. Prisimink praėjusią vasarą! Jis vos tavęs nenužudė.

Jis buvo teisus, bet aš vis tiek be galo troškau padėti. Be to, norėjau priversti Kroną sumokėti už pikta-darybes. Atrodytų, jog titanų valdovas jau turėjo pasimokyti, kai prieš visą amžinybę dievai jį nuvertė nuo sosto. Atrodytų, kad tada, kai buvo sukapotas į milijoną gabalėlių ir nublokštas į tamsiausią Požemio karalystės bedugnę, turėjo susiprasti, kad niekas nenori jo matyti. Bet ne, kadangi buvo nemirtingas, jis vis dar išliko gyvas ir Tartaro gelmėse kentė amžinas kančias trokšdamas sugrižti ir atkeršyti Olimpo dievams. Pats jis nieko negalėjo padaryti, tačiau siekdamas nedorų savo tikslų gebėjo puikiai susukti galvas mirtingiesiems ir netgi dievams.

Ir šįkart *tikrai* jis bus prikišęs nagus. Kas gi kitas galėtų šitaip niekingai užpulti Talijos pušį – vienintelį už draugus gyvybę paaukojusios didvyrės palikimą?

Anabeta iš paskutiniųjų tvardėsi, kad nepravirtų. Cheironas nubraukė jai nuo skruosto ašarą.

– Lik su Persiu, vaikeli, – paliepė jai. – Saugok jį. Ir neužmiršk pranašystės!

– Aš... Aš neužmiršiu.

– Ar kalbate apie ypač pavojingą pranašystę, susijusią su manimi, – pratariau aš, – apie kurią dievai uždraudė man pasakoti?

Niekas neatsakė.

– Supratau, – burbtelėjau, – tik norėjau pasitikrinti.

– Cheironai, – prabilo Anabeta, – tu man sakei, esą dievai pavertę tave nemirtingu tol, kol būsi reikalingas didvyriams ir juos mokysi. Jeigu jie išvaro tave iš stovyklos...

– Prisiek kaip įmanydama stengtis apsaugoti Persiją nuo pavojų, – primygtinai pareikalavo jis. – Prisiek Stikso upe.

– Prisiekiu Stikso upe, – ištarė Anabeta.

Lauke nudundėjo griaustinis.

– Labai gerai, – Cheironas, rodos, mažumėlę apriemo. – Galbūt geras vardas man bus sugrąžintas ir aš sugrįšiu. O iki tol viešėsiu Evergleidse pas laukinius savo giminaičius. Gal jie pasiūlys kokią nors mano užmirštą priemonę, galinčią padėti išgydyti užnuodytą medį. Šiaip ar taip, gyvensiu tremtyje, kol šis reikalas išsispręs... Vienaip ar kitaip.

Anabeta sukūkciojo. Cheironas nerangiai patapšnojo jai per petį.

– Nurimk, vaikeli. Privalau patikėti tavo globą ponui D ir naujajam vadovui. Reikia viltis, jog mano nuogaštavimai nepasitvirtins ir jie nesugriaus stovyklos pernelyg greitai.

– O kas tasai jūsų vietą užėmęs Tantalas? – pasidomėjau aš. – Iš kur jis atsirado?

Slėnyje nuskambėjo kriauklinio pučiamojo instrumento signalas. Aš nė nenumaniau, kad jau taip vėlu. Atėjo metas stovyklautojams rinktis prie pietų stalo.

– Eikite, – paragino Cheironas. – Susipažinsite su juo paviljone. Aš susisieksiu su tavo mama, Persi, ir pranešiu, kad esi saugus. Ji, aišku, jau pradėjo nerimauti dėl tavęs. Tik neužmiršk mano perspėjimo! Tau gresia mirtinas pavojus. Ir nemanyk, kad titanų valdovas tave užmiršo!

Taip taręs jis iškaukšėjo laukan ir ėmė leistis kalva žemyn.

– Poni, neišeik! – šūktelėjo pavymui Taisonas.

Aš prisiminiau nepapasakojęs Cheironui savo sapno apie Grouverį. Dabar jau buvo per vėlu. Geriausias iš visų mano turėtų mokytojų iškeliavo, galbūt ir visiems laikams.

Taisonas sriūbavo kartu su Anabeta. Mėginau bičiulius paguosti tvirtindamas, kad reikalai ne tokie jau ir blogi, tačiau nė pats tuo netikėjau.

Kai iš vasarnamių pradėjo rinktis stovyklautojai, saulė jau leidosi už valgyklos paviljono. Mes stovėjome marmurinės kolonos šešėlyje ir stebėjome voromis judančius vaikus. Vis dar gerokai priblokšta Anabeta pažadėjo su mumis pasikalbėti vėliau ir patraukė prie savo brolių bei seserų iš Atėnės vasarnamio – tuzino šviesiaplaukių berniukų ir mergaičių tokiomis pat pilkomis akimis, kaip ir jos pačios. Anabeta nebuvo vyriausia iš jų, tačiau stovykloje ji praleido daugiausia vasarų, apie tai bylojo ir stovyklautojos vėrinys, kurį kiekvieną vasarą papildydavo vienas karoliukas – Anabeta turėjo šešis. Niekas niekada nesuabejojo jos teise vadovauti rikiuotei.

Jiems įkandin Klarisa vedėsi Arėjo vasarnamio gyventojus. Viena jos ranka kybojo parišta, o ant skruosto raudonavo bjaurus įdrėskimas, tačiau apskritai susidūrimas su buliais jai, rodos, buvo nė motais. Kažkas mergaitei prie nugaros prikabino popieriaus lapelį „Mū mergina!“, tačiau nė vienas vasarnamio kaimynas nesiteikė jai apie tai pasakyti.

Paskui Arėjo vaikus žygiavo Hefaisto vasarnamis – šeši vaikinai, vadovaujami Čarljo Bekendorfo, augaloto

penkiolikos metų amžiaus afrikiečių kilmės amerikiečio. Jo rankos buvo didumo sulig beisbolo pirštine, veidas šiurkštus, o akys primerktos nuo nuolatinio žiūrėjimo į kalvės žaizdrą. Artimiau susipažinus jis pasirodydavo visai malonus vyrukas, tačiau niekas nevadindavo jo Čarliu, Čaku arba Čarlzu, o tik Bekendorfu. Sklandė gandai, esą jis galįs pagaminti absoliučiai viską. Duokite jam metalo gabalą ir Bekendorfas nukals aštrų it skustuvas kardą, sukonstruos robotą kovotoją arba paukštelių maudyklę, skirtą jūsų močiutės sodui. Bet ką, ko tik panorėsite.

Prisijungė ir kiti vasarnamiai: Demetros, Apolono, Afroditės, Dionizo. Iš Kanojų ežero išniro najadės. Iš už medžių pasirodė miško nimfos. Iš pievos atskubėjo tuzinas satyrų, kurie skausmingai man priminė Grouverį.

Satyrams aš visada jaučiau ypatingą prielankumą. Stovykloje pono D nurodymu jie dirbdavo įvairiausių atsitiktinius darbus, tačiau svarbiausią užduotį atlikdavo išorėje, realiame pasaulyje. Jie buvo stovyklautojų ieškotojai. Slapta įsiskverbėdavo į viso pasaulio mokyklas ir dairėsi potencialių maišyto kraujo vaikų, kuriuos atlydėdavo į stovyklą. Taip aš susipažinau su Grouveriu. Jis pirmasis atpažino, kad esu pusdievis.

Paskutiniai paskui satyrus į valgyklą suėjo Hermio vasarnamio gyventojai, visada sudarantys gausiausią būrį. Praėjusią vasarą jiems vadovavo Lukas, vaikinai, kuris Pusedievių kalvos viršūnėje kovėsi petys į petį su Talijs bei Anabeta. Kurį laiką, kol Poseidonas patvirtino mane savo sūnumi, aš irgi glaudžiausi Hermio vasarnamyje. Lukas tapo mano draugu... O paskui mėgino mane nužudyti.

Dabar Hermio vasarnamio gyventojams vadovavo Trevis ir Konoras Stoliai. Jie nebuvo dvyniai, tačiau atrodė be galo panašūs. Man niekaip nesisekė įsidėmėti, kuris yra vyresnis. Abu buvo ištįsę ir liesi, jų akis nuolat dengė rudų plaukų sruogos. Vaikinukai vilkėjo ant apsmukusių šortų užkritusius oranžinius marškinėlius su užrašu PUSDIEVIŲ STOVYKLA ir turėjo visiems Hermio vaikams būdingus išdykėliškus bruožus: išlenktus antakius, sarkastiškas šypsenas ir žiburiukus akyse – kai žvelgia į tave, atrodo, tarsi ketintų užmesti fejerverką tau už marškinių. Man visada atrodė juokinga, kad vagių dievo vaikų pavardė yra „Stolas“*, tačiau kai vienąsyk apie tai užsiminiau Treviui su Konoru, juodu abejingai spoksojo į mane nesupratę pokšto.

* Angl. *stole* veiksmažodžio *steal* – „vogti“ – antroji forma.

Visiems susirinkus aš nusivedžiau Taisoną į paviljono vidurį. Šnekos pritilo, stovyklautojų galvos pasisuko į mus.

– Kas pakvietė *šitą?* – sumurmėjo kažkas prie Apolono stalo.

Dirstelėjau ton pusėn, bet nepastebėjau, kas taip pasakė.

– Nagi, nagi, ar tik čia ne Persis Džeksonas, – nu-skambėjo pažįstamas tęsiamas balsas iš už vadovų stalo. – Iki pilnos laimės man tik to ir trūko.

Aš sukandau dantis.

– *Persis Džeksonas... sere.*

Ponas D gurkštelėjo dietinės kokakolos.

– Taigi, kaip jaunimas sako, *koks skirtumas.*

Jis vilkėjo pamėgtus leopardo kailio rašto havajietiškus marškinėlius, mūvėjo kelius siekiančius šortus bei juodas kojines ir avėjo teniso batelius. Šis rubuilis vyras raudonu dėmėtu veidu buvo panašus į Las Vegaso turistą, iki vėlumos užsibuvusį kazino. Jam už nugaros satyras nervingai lupinėjo vynuogių odeles ir po vieną padavinėjo ponui D.

Tikrasis pono D vardas buvo Dionizas. Vyno dievas. Dzeusas, bausdamas Dionizą už neleistiną miško nimfos persekiojimą, šimtui metų paskyrė jį Pusdievių

stovyklos direktoriumi, kad pasigydytų nuo alkoholizmo.

Šalimais, kur paprastai sėdėdavo Cheironas (arba stovėdavo kaip kentauras), įsitaisė man nematytas asmuo – išblyškęs, neįtikėtinais liesas vyras nudėvėtu oranžiniu kalinio kombinezonu. Ant kišenės puikavosi numeris 0001. Po akimis juodavo mėlyni ratilai, panagės buvo pajuodusios, o plaukai styrojo nei šiaip, nei taip, lyg būtų buvę kirpti vejpajove. Jis įsistebeilijo į mane: nuo nepažįstamojo žvilgsnio ėmiau nervintis. Jis atrodė... palūžęs. Piktas, sugniuždytas ir alkanas vienu metu.

– Šį berniuką turi stebėti, – pratarė jam Dionizas. – Poseidono vaikas, pats supranti.

– A! – atsiliepė kalinys. – Šitas.

Iš tono tapo aišku, kad juodu su Dionizu jau spėjo apie mane išsamiai pasišnekėti.

– Mano vardas Tantalas, – šaltai šypsodamasis prisi-statė kalinys. – Esu paskirtas čionai, kol mano valdovas Dionizas nuspręs kitaip. Labai *tikiuosi*, kad tu, Persi Džeksonai, nesukelsi man jokių bėdų.

– Bėdų? – nesupratau aš.

Dionizas spragtelėjo pirštais. Ant stalo atsirado laikraštis – pirmasis šios dienos *New York Post* puslapis, kuriame buvo atspausdinta mano nuotrauka iš Meri-

vetherio mokyklos klasės albumo. Man buvo sunkoka perskaityti antraštę, tačiau puikiai numaniau, kas ten parašyta. Tikriausiai kažkas panašaus: *Trylikos metų amžiaus pamišėlis sudegino sporto salę.*

– Taip, bėdų, – su pasitenkinimu pakartojo Tantalas. – Praėjusią vasarą, jei teisingai supratau, pridarei daugybę nemalonumų.

Iš įniršio pristigau žodžių. Gal aš buvau kaltas dėl to, kad dievai vos neįsivėlė į tarpusavio karą?

Satyras nervingai žengtelėjo į priekį ir pastatė priešais Tantalą lėkštę keptos mėsos. Naujasis stovyklos vadovas apsilaižė lūpas. Jis pažvelgė į tuščią savo taurę ir ištarė:

– Ypatingojo 1967-ųjų *Barq's sasafro* alaus.

Taurę pripildė putojančio gėrimo. Tantalas neryžtingai ištiesė ranką, tarsi baimintųsi, kad taurė gali nudeginti.

– Pirmyn, drauguži, – padrąsino Dionizas, jo akyse žybtelėjo keisti žiburiukai. – Galbūt šįkart pavyks.

Tantalas čiupo taurę, tačiau ši, jam nespėjus prisiliesti, čiūžtelėjo tolyn. Keli alaus lašeliai ištiško, ir, Tantalui pamėginus brūkstelėti per juos pirštais, nuriedėjo šalin lyg gyvsidabrio karoliukai. Jis suvaitojęs atsisuko į mėsos lėkštę, paėmė šakutę ir pabandė pasmeigti

kepsnio gabaliuką, bet lėkštė nuliuksėjo per stalą ir nušokusi nuo kito nusileido tiesiai į žarijų indą.

– Prakeikimas! – burbtelėjo Tantalas.

– Ką padarysi, – nenuoširdžios užuojautos persmelktu balsu ištarė Dionizas. – Gal reikia luktelėti dar keletą dienų. Patikėk manimi, bičiuli, darbas šioje stovykloje jau ir taip taps pakankama kančia. Esu tikras, senasis tavo prakeikimas ilgainiui nunyks.

– Ilgainiui, – suniurzgė Tantalas, įsmeigęs akis į Dionizo dietinę kokakolą. – Ar bent numanai, kaip per tris tūkstančius metų išdžiūsta gerklė?

– Jūs – toji dvasia iš Bausmės laukų, – prisiminiau aš. – Stovite ežere, jums virš galvos kybo vaisiai, bet negalite nei valgyti, nei gerti.

Tantalas pašnairavo į mane.

– O tu – mokslininkas, ar ne?

– Turbūt būdamas gyvas iškrėtėte kažką labai baisaus, – naujiena man padarė šiokią tokį įspūdį. – Ką padarėte?

Tantalo akys susiaurėjo. Satyrai jam už nugaros energingai purtė galvas stengdamiesi mane perspėti.

– Aš tave stebėsiu, Persi Džeksonai, – ištarė Tantalas. – Nenoriu, kad mano stovykloje kiltų kokių nors problemų.

– *Jūsų* stovykloje jau yra problemų... sere.

– Ak, sėskis, Džonsonai, – atsiduso Dionisas. – Manau, tavo vieta štai prie to stalelio, prie kurio niekas daugiau nepageidauja įsitaisyti.

Mano veidas liepsnojo, bet puikiai žinojau, jog atsikirsti nepatartina. Dionizas elgdavosi kaip peraugęs vaikėzas, bet jis buvo nemirtingas, nepaprastai galingas vaikėzas. Taigi aš tik ištariau:

– Eime, Taisonai.

– Na jau ne, – pareiškė Tantalas. – Monstras lieka čia. Turime nuspręsti, ką su tuo padaru darysime.

– Jis – ne *padaras*, – išrėžiau. – Jo vardas – Taisonas. Naujasis stovyklos vadovas kilstelėjo antakį.

– Taisonas išgelbėjo stovyklą, – neatlyžau aš. – Jis sutriuškino bronzinius bulius, jie būtų viską čia supleškinę.

– Taigi, – atsiduso Tantalas, – tai bent būtų buvusi *nelaimė*.

Dionizas prunkštelėjo.

– Eik šalin, – paliepė Tantalas, – o mes netrukus nulemsime jo likimą.

Taisonas pažvelgė į mane, didelėje jo akyje atsispindėjo baimė, bet aš žinojau negalįs priešintis tiesioginiam stovyklos vadovybės nurodymui. Bent jau ne atvirai.

– Aš būsiu šalia, dički, – pažadėjau. – Nesirūpink, rasime tau puikią vietelę nakvynei.

– Aš tavimi tikiu, – linktelėjo Taisonas. – Tu esi mano draugas.

Aš po tokių žodžių pasijutau dar labiau kaltas.

Nukiūtinau prie Poseidono stalo ir susmukau ant suolo. Miško nimfa atnešė man picą su Olimpo alyvuogėmis ir *peperoni* dešra, bet aš nenorėjau valgyti. Šiandien manęs du kartus vos nenužudė. Mokslo metus baigiau visiška katastrofa. Pusdievių stovykla pateko į rimtą bėdą, o Cheironas man liepė nešiinti jokių veiksmų.

Nesijaučiau itin dėkingas, tačiau pasiėmiau maistą, stovyklos papročiu nuėjau prie bronzinio indo, kuriame degė ugnis, ir įmečiau kelis kąsnelius į liepsną.

– Poseidonai, priimk mano auką, – sumurmėjau.

Ir pasiųsk man pagalbą, jei girdi, – pratęsiau mintyse. – *Prašau.*

Degančios picos dūmai pavirto tyro jūros oro dvelksmu, sumišusiu su lauko gėlių aromatu. Vis dėlto aš nė nenumaniau, ar tai reiškė, jog mano tėvas iš tiesų klausėsi.

Sugrįžau į savo vietą. Nemaniau, kad padėtis gali dar pablogėti. Po kurio laiko Tantalas liepė vienam satyrui papūsti kriauklės instrumentą.

– Dar vienas puikus patiekalas! Ar bent jau man taip buvo pasakyta, – kalbėdamas jis atsargiai prikišo ranką prie pilnos lėkštės vildamasis, kad maistas nepastebės šio judesio, bet šis pastebėjo ir pirštams priartėjus per šešis colius nučiuožė per stalą. – Pirmąją savo vadovavimo dieną, – pratęsė jis, – aš norėjau pasakyti, kokia maloni bausmės forma man būti čia. Šią vasarą, vaikai, aš tikiuosi pakankinti, tai yra, pabendrauti su kiekvienu iš jūsų. Jūs visi atrodote be galo puikūs ir gardūs.

Dionizas iš mandagumo paplojo, sekdami jo pavyzdžiu ne itin nuoširdžiai supliaukšėjo delnais satyrai. Taisonas vis dar nesmagiai mindžikavo prie vadovybės stalo. Kaskart, kai pamėgindavo pasprukti iš dėmesio centro, Tantalas sugražindavo jį atgal.

– O dabar apie pokyčius! – kreivai šyptelėjo stovyklautojams Tantalas. – Mes ketiname atgaivinti kovos vežimų lenktynes.

Prie visų stalų kilo susijaudinimo, baimės bei nepasitikėjimo kupinas murmesys.

– Aš žinau, – pakėlė balsą Tantalas, – kad šios lenktynės prieš kelerius metus buvo nutrauktos dėl tam tikrų, kaip čia pasakius, techninių problemų.

– Trys mirtys ir dvidešimt šeši sužalojimai, – šūktelejo kažkuris vaikas nuo Apolono stalo.

– Taigi, taigi! – pertarė Tantalas. – Bet aš žinau, kad jūs visi kartu su manimi mielai susigrąžinsite šią prarastą stovyklos tradiciją. Kiekvieną mėnesį nugalėję vadeliotojai pelnys auksinį laurų vainiką. Komandos gali pradėti registruotis nuo rytojaus ryto! Pirmosios lenktynės įvyks po trijų dienų. Mes atleisime jus nuo daugelio kasdienių užsiėmimų, kad galėtumėte gamintis vežimus bei išsirinkti arklius. Beje, ar minėjau, kad nugalėjusios komandos vasarnamis visam mėnesiui bus atleistas nuo ruošos darbų?

Kilo staigus susižavėjimo šurmulyš – jokių darbų virtuvėje visą mėnesį? Nė arklidžių valymo? Ar jis kalba rimtai?

Tada prabilo žmogus, iš kurio mažiausiai tikėjau išgirsti prieštaravimą.

– Bet, sere! – Klarisa nervingai atsistojo už Arėjo stalo. Keli stovyklautojai prunkštelėjo pastebėję jai ant nugaros užrašą „Mūū mergina!“. – O kaip patrulių pareigos? Norėjau pasakyti, jeigu viską mesime ir pulsime ruošti lenktynėms...

– Ak, mūsų šios dienos didvyrė! – šūktelėjo Tantalas. – Narsioji Klarisa, savo rankomis nugalėjusi bronzinius bulius!

Klarisa sumirksėjo ir nuraudo.

– Na, aš ne...

– Ir dar kukli, – išsiviepe Tantalas. – Nesirūpink, brangute! Juk čia vasaros stovykla. Mes čia susirinkome pasilinksminti, tiesa?

– Bet juk pušis...

– O dabar, – tęsė Tantalas, kai keli Klarisos vasarnamio kaimynai pasodino ją atgal, – prieš patraukiant prie stovyklos laužo dainuoti dainų, reikia išspręsti dar vieną einamąjį reikaliuką. Persis Džeksonas ir Anabeta Čeis sumanė atsigabenti čionai *šitą*, – Tantalas mostelėjo ranka Taisono pusėn.

Viršum stovyklautojų staliukų nuvilnijo neramus murmesys. Daugelis ėmė šnairuoti į mane. Troškau nudėti Tantalą.

– Žinome, – kalbėjo jis, – kad kiklopai yra pelnę kraujo ištroškusių, nedidelėmis smegenų galimybėmis pasižyminčių monstrų reputaciją. Normaliomis aplinkybėmis aš paleisčiau šitą siaubūną miškan ir suteikčiau jums progą pamedžioti, naudojantis nusmailintomis lazdomis ir deglais. Bet kas žino? Gal šitas kiklopas ne toks baisus, kaip dauguma jo brolių? Kol jis įrodys esąs vertas susidorojimo, turime rasti vietą, kur jį laikysime! Man dingtelėjo mintis apie arklides, tačiau arkliai ims nerimauti. Gal įkraustykime į Hermio vasarnamį?

Aplink Hermio stalą įsiviešpatavo tylą. Trevis ir Konoras ūmai nepaprastai susidomėjo staltiese. Negalėjau jų kaltinti. Hermio vasarnamis visada būdavo perpildytas. Jie nieku gyvu nerastų vietos šešių pėdų trijų colių kiklopui.

– Liaukitės, – papriekaištavo Tantalas. – Juk monstras galėtų nudirbti juodus ruošos darbus. Ar kas nors turi pasiūlymų, kur patupdyti šį žvėrį?

Staiga visi aiktelėjo. Apstulbęs Tantalas atšoko nuo Taisono. Aš pats teįstengiau netikėdamas savo akimis spoksoti į žalią švytėjimą, kuris turėjo pakeisti mano gyvenimą – akinamą hologramą, pasirodžiusią Taisonui virš galvos.

Mano viduriai nemaloniai susigniaužė prisiminus Anabetos žodžius apie kiklopus: *Jie yra gamtos dvasių ir dievų vaikai... Tiesą sakant, dažniausiai vieno dievo...*

Viršum Taisono žaižaravo žalsvas tridantis – tas pats simbolis, kuris pasirodė virš manęs tą dieną, kai Poseidas patvirtino mane esant jo sūnumi.

Akimirką viešpatavo baiminga tylą.

Patvirtinimas – retas įvykis. Kai kurie stovyklautojai bergždžiai šito laukė visą gyvenimą. Kai Poseidas pernai vasarą patvirtino mane, aplinkiniai pagarbiai suklaupė. Tačiau dabar visi sekė Tantalo pavyzdžiu, o Tantalas pratrūko kvatoti.

– Ką gi, dabar, manau, jau aišku, kur dėti žvėrį! Ak, dievai, aš jau įžvelgiu brolių panašumą.

Juokėsi visi, išskyrus Anabetą ir keletą kitų mano draugų.

Taisonas viso šito, rodos, nė nepastebėjo. Jis neišpasakytai susidomėjęs mėgino trinktelėti į švytintį tridantį, pamažėle blankstantį jam virš galvos. Jaunasis kiklopas buvo pernelyg naivus, kad suprastų, kaip negailestingai visi aplinkui iš jo šaipėsi, ir suvoktų, kokie žiaurūs gali būti žmonės.

Bet aš supratau.

Aš įgijau naują vasarnamio kaimyną ir sužinojau turįs netikrą brolių monstrą.

6.

KAIP MUS UŽPUOLĖ DEMONIŠKI BALANDŽIAI

Artimiausios kelios dienos virto kančia, kaip ir norėjo Tantalas.

Visų pirma į Poseidono vasarnamį įsikraustė Taisonas. Jis be paliovos kikenė ir kas penkiolika sekundžių kartojo, lyg būtų laimėjęs loterijoje:

– Persis – mano brolis?

– O, Taisonai, – pratariau aš. – Viskas nėra taip jau paprasta.

Bet jam buvo tiesiog neįmanoma nieko paaiškinti, jis džiūgavo lyg atsidūręs devintame danguje. O aš...

Kad ir kaip man patiko tasai dičkis, vis dėlto jaučiausi sumišęs. Turiu pasakyti, man netgi buvo gėda.

Mano tėvas, galingasis Poseidonas, nusižiūrėjo kažin kokią gamtos dvasią, dėl to vėliau ir atsirado Taisonas. Man teko skaityti mitų apie kiklopus. Aš netgi prisiminiau, kad jie dažniausiai būdavo Poseidono vaikai. Tačiau niekada rimtai nepagalvojau, kad jie yra mano... šeima. Iki tol, kol vasarnamyje ant gretimo gulto neatsirado Taisonas.

Be to, pasipylė kitų stovyklautojų komentarai. Nuo šiol aš nebebuvau šaunusis Persis Džeksonas, praėjusią vasarą sugrąžinęs Dzeuso žaibų strėlę. Dabar aš tapau netikėliu vėpla Persiu Džeksonu, kurio brolis – atgrasus monstras.

– Jis nėra *tikras* mano brolis! – imdavau protestuoti, kai Taisonas nesisukinėdavo šalia. – Jis veikiau pusiau brolis iš žvėriškosios pusės. Lyg koks... antros eilės pusbrolis, ar panašiai.

Niekas nepaisė mano paaiškinimų. Turiu prisipažinti, kad niršau ant savo tėčio, nes būdamas jo sūnumi, tapau pajuokos objektu.

Anabeta stengėsi mane paguosti. Ji pasiūlė kartu dalyvauti kovos vežimų lenktynėse, kad nukreiptume mintis nuo apnikusių bėdų. Nesupraskite neteisingai – mudu

abu nekontėme Tantalo ir beprotiškai nerimavome dėl stovyklos, tačiau nežinojome, ko griebtis. Todėl pamėme, kad per tą laiką, kol sugalvosime puikų Talijos pušies gelbėjimo planą, galime sudalyvauti varžybose. Juk, šiaip ar taip, Anabetos mama Atėnė ir išrado kovos vežimą, o mano tėtis sukūrė arklius. Drauge mudu garantuotai laimėsime varžybas.

Vieną rytą mudviem su Anabeta besėdint prie kanojų ežero ir bepiešiant vežimo eskizus, pro šalį praeidami Afroditės vasarnamio pokštininkai pasiteiravo, ar aš nenorįs pasiskolinti kosmetinio pieštuko savo akiai apvedžioti...

– Oi, atleisk, akims...

Kai jie kvatodamiesi nutolo, Anabeta burbtelejo:

– Nekreipk dėmesio, Persi. Juk tu nekaltas, kad turi brolių monstrą.

– Jis *nėra* mano brolis! – atkirtau. – Ir jis *nėra* monstras!

Anabeta kilstelėjo antakius.

– Ei, neišliek pykčio ant manęs! Be to, formaliai kalbant, jis *yra* monstras.

– Beje, *tu* suteikei jam leidimą įžengti į stovyklą.

– Nes tik taip buvo įmanoma išgelbėti tavo gyvybę! Tiesą sakant... Atleisk, Persi, bet aš nesitikėjau, kad Poseidonas jį patvirtins. Kiklopai yra be galo sukti, klastingi...

– Jis ne toks! Kodėl tu taip nusiteikusi prieš kiklopus?

Anabetos ausys paraudo. Jaučiau, kad bičiulė kažką nuo manęs slepia – kažką blogo.

– Užmiršk, – tepratarė ji. – Taigi vežimo ašis...

– Tu jį laikai kažin koku siaubūnu, – pertraukiau aš. – O juk Taisonas išgelbėjo mano gyvybę.

Anabeta metė pieštuką ir atsistojo.

– Gal tada projektuok kovos vežimą su juo.

– Gal ir reikėtų.

– Puiku!

– Puiku!

Ji nubėgo šalin priversdama mane pasijusti dar bjauriau negu iki tol.

Porą artimiausių dienų aš stengiausi negalvoti apie problemas.

Silena Beuregard, viena gražiausių Afroditės vasarnamio merginų, pradėjo mokyti mane jodinėti pegasu. Ji

paaiškino, kad egzistuoja tik vienas nemirtingas arklys, vardu Pegasas, jis iki šiol laisvas klajoja po padangę, tačiau per daugybę metų jis paleido į pasaulį krūvą vaikų, iš kurių nė vienas nėra toks greitas ir didingas, tačiau visi palikuoniai vadinami pirmojo galiūno vardu.

Kadangi esu jūrų dievo sūnus, būti ore man niekada nepatiko. Mano tėtis nuolat konkuravo su dangaus valdovu, todėl aš kiek galėdamas stengiausi vengti Dzeuso valdų. Tačiau jodinėjimas ant sparnuoto žirgo buvo visai kas kita. Aš nė iš tolo nesijaudinau taip, kaip atsidūręs lėktuve. Galbūt todėl, kad mano tėtis sukūrė arklį iš jūros putos... Taigi pegasai tapo man tarytum neutralia teritorija. Aš supratau jų mintis. Nė kiek neišsigandau, kai manasis ristūnas pasileido šuoliuoti viršum medžių viršūnių, o paskui iki pat debesų nusi-vijo kirų pulką.

Blogiausia, kad Taisonas irgi įsigeidė pajodinėti „poniais-paukščiukais“, tačiau vos jam prisiartinus pegasai imdavo baidytis. Aš mintimis tikinau arklius, girdi, Taisonas jų nenuskriausiąs, tačiau jie manimi netikėjo. Taisonas prapliupo raudoti.

Vienintelis žmogus, kuriam Taisonas nekėlė jokių rūpesčių, buvo Bekendorfas iš Hefaisto vasarnamio. Kalvis buvo įpratęs darbuotis kartu su kiklopais, todėl

Bekendorfas nusivedė Taisoną į ginklų kalyklą ir pradėjo mokyti gaminti metalo dirbinius. Vyrukas tikino išugdysiąs iš jo neprilygstamą magišku dirbinių meistrą.

Po priešpiečių aš treniruodavausi arenoje su Apolono vasarnamio gyventojais. Fechtuotis man visada sekėsi. Aplinkiniai tvirtino, esą buvau geriausias stovyklos šimtmečio fechtuotojas, ko gero, išskyrus Luką. Stovyklautojai visada lygindavo mane su Luku.

Aš nesunkiai įveikiau Apolono vyrucus. Žinojau, kad derėtų išmėginti jėgas kovojant su Arėjo arba Atėnės vasarnamių gyventojais, kurie buvo patys geriausi fechtuotojai, tačiau su Klarisa ir jos broliais bei seserimis aš nesutariau, o Anabetos po pastarojo mūsų kivirčo tiesiog nenorėjau matyti.

Patraukiau į šaudymo iš lanko pamoką, nors šioje srityje buvau niekam tikęs, tačiau be mokytojo Cheirono man dar labiau nesisekė. Meno ir rankdarbių kambaryje pradėjau kurti marmurinę Poseidono biustą, bet jam įgavus panašumo į Silvesterį Stalonę, atsikračiau. Keletą kartų įkopiau į visu smarkumu lava besispjaudančią ir tirtančią karstymosi sieną. Vakaraus eidavau sargybą prie stovyklos ribų. Nors Tantalas ragino mus užmiršti stovyklos apsaugą, keli stovyklautojai, sudarę tvarkaraštį, laisvu laiku patyliukais ir toliau ją saugojo.

Aš sėdėjau Pusedievių kalvos viršūnėje ir stebėjau vieną po kitos prisiartinančias driades, atėjusias padainuoti mirštančiai pušiai. Satyrai, atsinešę nendrines dėdes, grojo magiškas dainas apie gamtą. Tokiomis akimirkomis pušies spygliai, rodos, tapdavo vešlesni. Gėlės ant kalvos imdavo kvepėti šiek tiek saldžiau, žolė sužaliuodavo žaliau. Tačiau vos muzika nutildavo, ore vėl pasklisdavo ligos tvaikas. Visa kalva atrodė apkrėsta ir merdėjo nuo nuodų, įsiskverbusių į medžio šaknis. Kuo ilgiau ten sėdėjau, tuo labiau mane užvaldė pyktis.

Ši niekšybė – Luko darbas. Prisiminiau klastingą jo šypseną, veidą vagojantį drakoniškų nagų paliktą randą. Jis apsimetė mano draugu, tačiau visą laiką tarnavo Kronui.

Aš ištiesiau delną. Žymė, kurią Lukas paliko praėjusią vasarą, nyko, bet vis dar galėjau ją įžiūrėti – balta žvaigždutės formos dėmė, kur įkando jo paleistas duobų skorpionas. Pagalvojau apie tai, ką pasakė Lukas prieš pamėgindamas mane nužudyti: *Sudie, Persi. Artinasi naujasis Aukso amžius. Tačiau tu tada negyvensi.*

Naktį vėl sapnavau Grouverį. Kartais tik girdėdavau jo balso nuotrupas. Sykį jis ištarė: *Jis čia.* Kitą kartą: *Jam patinka avys.*

Svarsčiau, gal pasikalbėti apie sapnus su Anabeta. Bet ką jai papasakočiau? Kad *jam patinka avys*? Pamanys, kad aš kvaištelėjau.

Lenktynių išvakarėse mudu su Taisonu užbaigėme velniškai šaunų kovos vežimą. Metalines detales Taisonas nukalė ginklų kalvėje. Aš nušlifavau medieną ir sujungiau dalis. Nudažėme ją mėlynai ir baltai, šonus papuošėme bangų ornamentais, o priešakyje nupiešėme tridantį. Bendrai padirbėjus atrodė teisinga leisti Taisonui važiuoti drauge su manimi, nors ir žinojau, kad žirgams šis sprendimas nepatiks, o didelis Taisono svoris sumažins greitį.

Mums besiruošiant gulti Taisonas paklausė:

– Tu pyksti?

Aš suvokiau, kad vaikštau susiraukęs.

– Ne. Aš nepykstu.

Jis įsitaisė ant gulto ir kurį laiką tyliai gulėjo tamsoje. Lova dideliam jo kūnui buvo gerokai per trumpa. Kai užsitraukdavo antklodę, kojos likdavo kyboti išlindusios.

– Aš esu monstras.

– Nekalbėk šitaip.

– Nieko tokio. Aš būsiu *geras* monstras, ir tau tada nereikės pykti.

Nežinojau, ką pasakyti. Spoksojau į lubas ir jaučiausi taip, tarytum pamažu merdėčiau kartu su Talijos pušimi.

– Tiesiog... Aš niekada anksčiau neturėjau netikro brolio, – stengiausi neleisti balsui trūkčioti. – Man visa tai nauja. Be to, nerimauju dėl stovyklos. O kitam mano bičiuliui, Grouveriui, tikriausiai gresia pavojus... Jaučiu, kad privalau kaip nors padėti, bet neįsivaizduoju, kaip.

Taisonas neatsakė.

– Atleisk, – pratariau. – Tu nekaltas. Nirštu ant Poseidono. Atrodo, lyg jis stengtųsi mane sutrikdyti sulygindamas mudu. Nesuprantu, kodėl tėvas taip elgiasi.

Staiga pasigirdo garsus šnarpštimas. Taisonas knarkė.

Aš atsidusau.

– Labos nakties, dički.

Taip taręs irgi užmerčiau akis.

Grouveris mano sapne vilkėjo nuotakos suknelę. Suknelė mano bičiuliui ne itin tiko – buvo per ilga, todėl

apačioje juodavo pridžiūvęs purvas. Iškirptė taikėsi nuslysti nuo pečių. Veidą dengė sudriskęs šydas.

Jis kiūtojo drėgname fakelų apšviestame urve. Viena-
me kampe stovėjo lova, kitame – senoviškos staklės ir
pradėtas austi audeklas jose. Bičiulis spoksojo tiesiai į
mane, tarsi aš būčiau jo laukiama televizijos laida.

– Dėkui dievams! – suinkštė jis. – Ar girdi mane?

Mano esybė sapne atsakyti neskubėjo. Aš vis dar
žvalgiausi aplinkui, tyrinėjau stalaktitais apkibusias
lubas, uodžiau avių bei ožkų dvoką, klausiausi kažkur iš
tolo ataidinčio dundesio, urzgimo bei bliovimo, apžiū-
rinėjau riedulį didumo sulig šaldytuvu, užgriozdinusį
vienintelę išėjimo angą, už kurios, matyt, buvo kur kas
didesnė patalpa.

– Persi? – kreipėsi Grouveris. – Prašau, aš nepajėgiu
sukurti geresnio vaizdo. Tu *privalai* mane išgirsti!

– Aš tave girdžiu, – atsakiau. – Grouveri, kas deda-
si?

Už akmens nugriaudėjo šiurpus balsas:

– Meduolėli! Ar tu jau pasiruošusi?

Grouveris krūptelėjo ir sušuko falcetu:

– Dar ne, brangusis! Luktelėk dar keletą dienų!

– Še, kad nori! Argi nepraėjo jau dvi savaitės?

– Ne, mieliausiasis. Tik penkios dienos. Taigi liko
dar dvylika.

Monstras nutilo. Matyt, bandė atlikti matematinius veiksmus. Ko gero, aritmetika jam sekėsi prasčiau nei man, nes galiausiai riktelėjo:

– Gerai, bet paskubėk! Aš trokštu *pamatyti*, kas slepiasi po šydu, che che che.

Grouveris vėl atsigręžė į mane.

– Turi man padėti! Nebėra laiko! Įstrigau šitoj oloj. Ji yra jūros saloje.

– *Kur?*

– Tiksliau nežinau! Keliavau į Floridą ir pasukau kairėn.

– Ką? Kaip tu...

– Čia spąstai! – pertarė Grouveris. – Čia ir slypi priežastis, dėl kurios nė vienas ieškotojas satyras nesugrįžo atgal. Jis gano avis, Persi! Ir dar jis turi *tai*, kieno galinga natūrali magija skleidžia dievo Pano kvapą! Satyrai pasuka čionai manydami, kad rado Paną, o tada Polifemas juos sučiumpa ir suėda!

– Poli... kas?

– Kiklopas! – susierzinęs paaiškino Grouveris. – Man bemaž pavyko pasprukti. Nusigavau net iki Sent Ogastino.

– Bet jis tave sekė, – prisiminiau aš savo pirmąjį sapną. – Ir sučiupo vestuvinių suknelių parduotuvėje.

– Taigi, – patvirtino Grouveris. – Tikriausiai tada pirmą kartą suveikė emocinė jungtis. Klausyk, aš tebesu gyvas vien dėl šios vestuvinės suknelės. Jam patinka mano kvapas, bet aš jį patikinau, girdi, kvėpinuosi ožių aromato kvėpalais. Laimė, jis prastai mato, nes jo akis liko pusaklė nuo tada, kai pastarąjį kartą kažkas į ją bakstelėjo. Tačiau netrukus monstras supras, kas aš esu. Jis davė man vos dvi savaites, kad užbaigčiau suknelės šleifą, bet jau ima nekantrauti!

– Luktelėk. Ar tasai kiklopas laiko tave...

– Taip! – cyptelėjo Grouveris. – Jis laiko mane ponina kiklope ir nori vesti!

Kitomis aplinkybėmis tikriausiai būčiau paspringęs juoku, tačiau Grouverio balsas skambėjo nepaprastai rimtai. Jis virpėjo iš baimės.

– Aš atvyksiu tavęs išvaduoti, – pažadėjau. – Kur tu esi?

– Monstrų jūroje, be abejo!

– Kokioje jūroje?

– Jau pasakiau! Tiksliai nežinau, kurioje vietoje! Ir dar, Persi... eee... Aš nuoširdžiai apgailėstauju dėl emocinės jungties, bet tiesiog neturėjau iš ko rinktis. Mūsų jausmai dabar susieti tarpusavyje, ir jeigu aš žūsiu...

– Gali nesakyti. Tada numirsiu ir aš.

– Na, gal ir ne. Gali būti, kad ištiktas vegetacinės būklės gyventum dar ilgus metus. Tačiau būtų daug geriau, jei ištrauktum mane iš čia.

– Meduolėli! – užbaubė monstras. – Metas pietauti! Niam niam, laukia gardi avies mėsytė!

– Jau turiu eiti, – verkšlendamas suinkštė Grouveris. – Paskubėk!

– Palauk! Sakei, esą ten yra „tai“. Kas?

Bet Grouverio balsas jau tolo.

– Saldžių sapnų. Neleisk man numirti!

Miegai išsisklaidė, aš pašokau lovoje. Buvo jau ankstyvas rytas. Taisonas žvelgė į mane iš viršaus susirūpinimo sklidina didele ruda akimi.

– Ar gerai jautiesi? – paklausė jis.

Nuo bičiulio balso man per nugarą perbėgo šiurpas, nes skambėjo jis visai kaip per sapną maurojusio monstro.

Lenktynių rytas išaušo karštas ir drėgnas. Pažeme, tarsi pirtyje, driekėsi tirštas rūkas. Medžiuose tupėjo galybė riebių pilkšvai baltų balandžių, tik jie ne burkavo kaip normalūs balandžiai, o kėlė atgrasų metalinį klegesį, primenantį povandeninio laivo radaro garsą.

Lenktynių trasa buvo nutiesta žole apžėlusiam lauke tarp šaudymo iš lanko aikštelės ir miško. Hefaisto vasarnamis pasinaudojo bronziniais buliais, kurie po sutriuškinimo tapo nuolankūs bei paklusnūs ir per keletą minučių išarė ovalų taką.

Šalimais stovėjo kelios akmeninių pakopų eilės, skirtos žiūrovams – Tantalui, satyrams, miško nimfoms ir visiems varžybose nedalyvaujantiems stovyklautojams. Ponas D nepasirodė. Jis niekada neišsirisdavo iš lovos anksčiau nei dešimtą.

– Puiku! – prabilo Tantalas, komandoms pradėjus rinktis. Najadė atnešė jam didelę lėkštę pyragaičių, tad bekalbėdamas Tantalas ištiesė ranką viršum teisėjo stalo ir siektelėjo šokoladinio eklero. – Taisykles visi žinote. Trasa ketvirčio mylios ilgio. Norint laimėti, reikia apvažiuoti du ratus. Vežimą gali tempti du arkliai. Kiekvieną komandą sudaro vežikas ir karys. Ginklais naudotis leidžiama. Nedori triukai pageidautini. Bet stenkitės nieko nenužudyti! – Tantalas nusišypsojo mums lyg išdykusių vaikų pulkui. – Už nužudymą laukia žiaurios bausmės. Prasikaltėlis visą savaitę prie vakarinio laužo negaus pyragėlių su keptais zefyrais! O dabar pasiruoškite vežimus!

Bekendorfas nusivedė savo komandą prie trasos. Jie pasigamino dailias vežėčias iš bronzos bei geležies – net

arkliai buvo stebuklingi robotai, kaip Kolchidės buliai. Aš nė neabejojau, kad juose pilna mechaninių spąstų, o galimybių jie, ko gero, turėjo daugiau už įmantriausią *Maserati*.

Arėjo vežimas buvo raudonas it kraujas, tempiamas dviejų šiurpių arklių skeletų. Klarisa įsėdo ir įsimetė visą krūvą iečių, kovos spragilų, vielinių ežių* ir kitokių šiurpių žaisliukų.

Žalias Hermio vežimas atrodė jau nenaujas, tarsi daugelį metų stovėjęs garaže. Nieko ypatingo jame neįžvelgiau, tačiau vežimą valdė broliai Stolai, ir aš nusipurčiau pagalvojęs, kokių suktų triukų jie bus priruošę.

Liko dar du kovos vežimai: vienas vadeliojamas Anabetos, o kitas maniškis.

Prieš prasidedant lenktynėms pamėginau prisigretinti prie Anabetos ir papasakoti savo sapną. Man paminėjus Grouverį bičiulė sukluso, tačiau kai papasakojau, ką jis sakė, vėl atitolo ir tapo susirūpinusi.

– Tu stengiesi išblaškyti mano dėmesį, – nusprendė ji.

– Ką? Nieko panašaus!

* Įtaisas su keturiais spygliais, nukreiptais į išorę. Numestas nukrenta taip, kad vienas spyglys styro viršun ir užlipus įsminga į padą. Senovėje buvo kovos su raiteliais priemonė, žalojanti arklių kojas.

– Kurgi ne! Nejaugi Grouveris nei iš šio, nei iš to
ėmė ir aptiko *kažką*, kas galėtų išgelbėti stovyklą?

– Ką turi omenyje?

Ji užvertė akis į viršų.

– Grįžk prie savo vežimo, Persi.

– Aš neprasimanau. Jį ištiko bėda, Anabeta.

Ji delėsė. Supratau, kad svarsto, ar tikėti manimi, ar ne. Nepaisant trumpalaikių mūsų kivirčių, drauge mudu daug patyrėme. Aš žinojau, ji tikrai nenori, kad Grouveriui nutiktų kas nors blogo.

– Persi, užmegzti emocinę jungtį be galo sunku. Man atrodo, labiau tikėtina, kad tu iš tiesų sapnavai.

– Orakulas, – pasiūliau aš. – Galime pasitarti su Orakulu.

Anabeta suraukė antakius.

Pernai vasarą, prieš leisdamasis į paieškas, aš aplančiau keistą dvasią, gyvenančią Didžiojo namo mansardoje, ir išgirdau pranašystę, vėliau išsipildžiusią tokiu būdu, kokio aš nė iš tolo nesitikėjau. Ši patirtis mane sukrėtė, ištisus mėnesius negalėjau atsigauti. Anabeta žinojo, kad aš nieku gyvu nesiūlyčiau grįžti pas Orakulą, jei netikėčiau padėties rimtumu.

Jai nespėjus atsakyti, nuskambėjo kriauklės signalas.

– Vežėjai! – šūktelejo Tantalas. – Pasiruošti!

– Pasišnekėsime vėliau, – pasakė Anabeta, – *tada*, kai aš laimėsiu.

Griždamas prie vežimo pastebėjau, kaip medžiuose padaugėjo balandžių – jie klykavo kaip patrakę, net miškas gaudė. Niekas daugiau, rodos, nekreipė į paukščius jokio dėmesio, tačiau mane jie nervino. Balandžių snapai keistai žioravo, o akys spindėjo ryškiau negu paprastų paukščių.

Taisonui sunkiai sekėsi suvaldyti mūsų arklius. Turėjau ilgokai juos įkalbinėti, kol aprimo.

– *Jis – monstras, pone!* – skundėsi jie man.

– *Jis – Poseidono sūnus*, – pasakiau jiems. – *Toks... toks pat, kaip aš.*

– *Ne!* – neatlyžo žirgai. – *Monstras! Arklių ėdikas! Nepatikimas!*

– *Lenktynėms pasibaigus pavaišinsiu jus cukraus gabalėliais*, – pažadėjau aš.

– *Cukraus gabalėliais?*

– *Labai dideliais cukraus gabalėliais. Ir obuoliais. Ar jau minėjau obuolius?*

Galų gale jie leido man juos pakinkyti.

Jei nesate matę kovos vežimo, reikia paminėti, jog kuriant šį daiktą galvota ne apie saugumą ar komfortą, bet

apie greitį. Jį sudaro medinė dėžė atviru galu, įtvirtinta ant ašies tarp dviejų ratų. Vežėjas visą laiką stovi jaudamas kiekvieną kelio nelygumą. Vežimaitis sukaltas iš tokios lengvos medienos, jog pernelyg staigiai kryptelėjęs į šoną ties lenktynių trasos posūkiiais, galėjai kaipmat apvirsti suknežindamas ir vežimą, ir save. Tempas čia buvo dar didesnis, nei lekiant riedlente.

Aš suėmiau vadeles ir nuvairavau prie starto linijos. Įdaviau Taisonui dešimties pėdų kuolą ir paaiškinau, kad jo užduotis bus nustumti visus pernelyg prisiartinusius vežimus bei atmušti viską, ką tik jie mėgins į mus paleisti.

– Bet ponių užgauti lazda nevalia, – nusprendė jis.

– Ne, – sutikau. – Žmonių irgi stenkis neužgauti. Mes ketiname dalyvauti sąžiningose lenktynėse. Tiesiog išlaikyk atstumą ir leisk man sutelkti dėmesį į vadeliuojimą.

– Mes laimėsime! – nušvito jis.

Veikiausiai pralaimėsime, – pagalvojau sau, bet *privalėjau* pamėginti. Norėjau parodyti kitiems... Nė nebuvo tikras, ką konkrečiai. Kad Taisonas ne toks jau ir blogas vyrukas? Kad nesigėdiju drauge su juo rodytis viešai? O gal, kad jų pašaipos ir užgauliojimai manęs nė kiek neskaudina?

Vežimams išsirikiavus, miške susitelkė dar daugiau balandžių žvilgančiomis akimis. Jie taip garsiai klykavo, kad stovyklautojai tribūnose irgi atkreipė dėmesį ir ėmė neramiai dirščioti į medžius, drebančius nuo paukščių svorio. Tantalas neatrodė susirūpinęs, tačiau jam teko pakelti balsą, norint perrėkti sparnuočių keliamą triukšmą.

– Vežikai! – suriko jis. – Pasiruoškite!

Tada jis mostelėjo ranka, ir driokstelėjo starto signalas. Vežimai šoktelėjo iš vietos. Kanopos subildėjo į žemę. Minia pratrūko pritariamai šaukti.

Bemaž išsyk pasigirdo bjaurus triokštelėjimas. Aš grįžtelėjau ir spėjau pamatyti apvirstantį Apolono vežimą, į kurį – galbūt per klaidą, o gal ir ne – atsitrenkė Hermio vežėčios. Vežikai išvirto laukan, o panikos apnikti arkliai nutempė auksinį vežimą įstrižai tako. Hermio komanda – Trevis ir Konoras Stolai – kvatojosi džiaugdamiesi sėkme, tačiau neilgai. Apolono arkliai rėžėsi į juos, ir brolių vežimas irgi apvirto, beliko tik medžio nuolaužų krūva ir keturi arkliai, šėlstantys ant dulkėtos trasos.

Du vežimai išėjo iš rikiuotės nenuriedėję nė dvidešimties pėdų. Man patinka šis sportas.

Vėl nukreipiau dėmesį į priekį. Mums sekėsi visai neblogai, lenkėme Arėją, tačiau Anabeta riedėjo prie-

šakyje. Ji jau pasiekė pirmąjį posūkį, o jos ietininkas išsišiepęs pamojo ir šūktelėjo mums:

– Ate!

Hefaisto vežėčios irgi pradėjo mus vytis. Bekendorfas spustelėjo mygtuką, ir nuslydusi plokštė atidengė jo vežimo šoną.

– Atleisk, Persi! – šūktelėjo varžovas.

Tiesiai mums po ratais išlėkė trys kamuoliai su grandinėmis. Mūsų vežimas būtų subyrėjęs į šipulius, jei ne Taisonas, kuris stipriu karties smūgiu nubloškė kamuolius į šalį. Paskui dičkis nustūmė Hefaisto vežimą į kelio pakraštį, o mes nušvilpėme į priekį.

– Puikiai padirbėjai, Taisonai! – šūktelėjau aš.

– Paukščiai! – sukliko jis.

– Ką?

Mes lėkėme taip greitai, jog bemaž nieko negirdėjau ir nemačiau, tačiau Taisonas parodė miško pusėn, ir aš pastebėjau, kas jam kelia nerimą. Balandžiai pakilo nuo medžių ir sukdamiesi spirale lyg gigantiškas tornadas pajudėjo trasos pusėn.

Didelio čia daikto, – tariau sau. – Juk jie tik balandžiai.

Stengiausi sutelkti dėmesį į varžybas.

Įveikėme pirmąjį posūkį, ratai girgždėjo po mumis, vežimas pavojingai pasviro, tačiau dabar nuo Anabetos

atsilikome tik dešimčia pėdų. Jei man pavyktų dar bent truputį priartėti, Taisonas galėtų pasinaudoti kartimi...

Anabetos karys šypsodamasis žvelgė į mus. Jis išsitraukė ietį iš savo kolekcijos ir nusitaikė į mane. Kovotojas jau ketino sviesti ietį, kai staiga išgirdome klyksmą.

Susispietę tūkstančiai balandžių pradėjo pikiruodami bombarduoti žiūrovus tribūnose bei atakuoti kitus vežimus. Paukščiai apipuolė Bekendorfą. Jo kovotojas mėgino kuoka išvaikyti paukščius, tačiau per juos nieko nematė. Vežimas iškrypo iš kelio ir nudardėjo per braškių laukus. Iš mechaninių arklių veržėsi dūmai.

Klarisa Arėjo vežime šūkalojo nurodymus savo kariūnui, kuris vikriai ištempė apsauginį tinklą. Balandžiai spietėsi aplink, stengdamiesi snapais ir nagais įsikibti į kovotojo rankas, kai šis mėgino išlaikyti tinklą. Tuo metu Klarisa sukandusi dantis važiavo į priekį. Jos arklių skeletams paukščių ataka, rodos, buvo nė motais. Balandžiai bergždžiai kapojo tuščias akiduobes ir nardė tarp šonkaulių – eržilų griaučiai lyg niekur nieko bėgo sau toliau.

Žiūrovams sekėsi kur kas prasčiau. Paukščiai taikėsi įkirsti į menkiausią atvirą kūno vietą. Visi puolė į

paniką. Dabar, kai sparnuočiai prisiartino, tapo aišku, kad jie nėra normalūs balandžiai. Žybsinčios jų akutės liepsnojo pykčiu, snapai buvo bronziniai ir, sprendžiant iš stovyklautojų spiegių, aštrūs ir skustuvai.

– Stimfalo paukščiai! – sukliko Anabeta. Ji pristabdė, apsuko vežimą ir prisigretino prie mano. – Jei jų neišvaikysime, šitie balandžiai nudraskys visiems mėsa iki kaulų!

– Taisonai, – šūktelėjau aš, – mes apsisukame!

– Ne į tą pusę važiuojame? – paklausė jis.

– Kaip visada, – suniurzgiau aš ir nukreipiau vežimą tribūnų pusėn.

Anabeta riedėdama paskui mane šūktelėjo:

– Didvyriai, prie ginklų!

Bet aš suabejojau, ar per paukščių klykavimą visuotiniame chaose ją kas nors išgirs. Suėmiau vadeles viena ranka ir šiaip ne taip išsitraukęs Potvynio bangas nuvijau paukščius, kurie kaukšėdami snapais artinosi prie mano veido. Perkirtau kelis ore, ir šie virto plunksnų bei dulkių tumulais, tačiau begalė sparnuočių dar liko. Vienas nagu perdrėskė man nugarą, ir aš vos neiššokau iš vežimo.

Anabetai sekėsi ne ką geriau. Artinantis prie tribūnų paukščių debesis vis tankėjo. Kai kurie žiūrovai mėgino

gintis. Atėnės stovyklautojai griebėsi skydų. Apolono vasarnamio šauliai atsinešė lankus bei strėles ir pasirengė šaudyti, tačiau stovyklautojams susimaišius su paukščiais šis sumanymas pasirodė esąs nesaugus.

– Balandžių pernelyg daug! – sušukau Anabetai. – Kaip jų atsikratyti?

Mergaitė nudūrė vieną sparnuotą peiliu.

– Heraklis panaudojo triukšmą! Varinius varpus! Jis išvaikė paukščius sukėlęs patį šiurpiausią triukšmą, kokį tik įstengė... – bičiulės akys išsiplėtė. – Persi... Cheirono kolekcija!

Aš akimirksniu supratau.

– Manai, pavyks?

Ji įdavė vadžias savo kariui ir peršoko iš savo vežimo į manąjį, lyg tai būtų lengviausias dalykas pasaulyje.

– Į Didįjį namą! Čia mūsų vienintelis šansas!

Klarisa, kuriai nebeliko nė vieno varžovo, ką tik perkirto finišo liniją ir, rodos, pirmą kartą pastebėjo, kokią rimtą grėsmę kelia paukščiai. Pamačiusi mus lekiančius šalin Arėjo duktė suriko:

– Jūs *bėgate?* Bailiai, mūsų vyksta čia!

Klarisa išsitraukė kardą ir pasileido prie tribūnų.

Aš pavariau arklius šuoliais. Vežimas nudardėjo per braškių laukus, tinklinio aikštelę ir staigiai sustojo

priešais Didįjį namą. Mudu su Anabeta įpuolėme vidun ir pasileidome per prieškambarį į Cheirono kambarį.

Muzikinis centras tebestovėjo ant naktinio stalelio. Skubiai peržiūrėjęs jo pamėgtas kompaktines plokšteles, čiupau pačią atgrasiausią, Anabeta pastvėrė aparatą ir mes kartu išlėkėme laukan.

Vežimai ant lenktynių tako liepsnojo. Sužeisti stovyklautojai bėgiojo į šalis, juos persekiojantys paukščiai draskė drabužius, rovė plaukus. Tuo metu Tantalas, vaikydamasis aplink tribūnas pusrytinius pyragėlius, rėkė:

– Nesijaudinkit! Padėtis kontroliuojama!

Mes sustojome prie finišo linijos. Anabeta paruošė muzikinį centrą. Aš melddamasis, kad tik nebūtų nusilpusios baterijos, spustelėjau mygtuką ir paleidau mylimiausią Cheirono kompaktinę plokštelę – *visų laikų geriausias Dean Martin kūrinis*. Staiga orą užpildė smuikai ir itališkai vaitojančių vyrukų balsai.

Demoniškieji balandžiai paklaiko, pradėjo skraidyti ratais daužydami vienas į kitą, tarsi norėdami ištaškyti vieni kitiems smegenis. Paskui visi vienu metu pakilo nuo trasos ir susilieję į tamsią milžinišką bangą pakilo į dangų.

– Nagi! – sušuko Anabeta. – Lankininkai!

Dabar Apolono šauliai turėjo galimybę kuo geriausiai nusitaikyti. Daugelis vienu metu sugebėdavo paleisti po penkias ar šešias strėles. Po kelių minučių žemę nuklojo negyvi balandžiai bronziniais snapais, o tie, kuriems pavyko pasprukti, tolumoje virto miglota dėmele.

Stovykla buvo išgelbėta, tačiau grumtynių padariniai atrodė liūdnai. Beveik visi paukščių apkapoti stovyklautojai kraujavo. Afroditės vasarnamio gyventojai apraudojo sugadintas šukuosenas ir drabužius.

– Valio! – ištarė Tantalas, bet žiūrėdamas ne į mane ar Anabetą. – Turime pirmąją nugalėtoją!

Vadovas nužingsniavo prie finišo linijos ir įteikė auksinį laurų vainiką apstulbusiai Klarisai. Paskui šypsodamasis atsisuko į mane.

– O dabar reikia nubausti tuos, kurie pridarė nemalonumų ir sužlugdė lenktynes.

7.

KAIP AŠ PRIĖMIAU DOVANAS IŠ NEPAŽISTAMOJO

Tantalo požiūriu, Stimfalo balandžiai būtų ramiausiai rūpinęsi savo paukštiškais reikalais miške ir nepradėję atakos, jei Anabeta, Taisonas bei aš nebūtume jų suerzinę nevykusiai valdydami savo vežimus.

Visa tai buvo taip neteisinga, jog aš pasiunčiau Tantalą gaudyti spurgų, dėl to jo nuotaika dar labiau pabjuro. Jis pasmerkė mus virtuvės darbams – visą dieną šveisti puodus bei dubenis požemio virtuvėje kartu su harpijomis plovėjomis. Harpijos vietoje vandens naudojo lavą, kuri padėdavo išgauti ypatingą švarą ir blizgesį bei sunaikindavo devyniasdešimt devynis procentus visų

mikrobu, tad mudviem su Anabeta teko mūvēti asbesto pirštines ir ryšėti tokias pat prijuostas.

Taisonas nenusiminė. Jis sumerkė plikas rankas ir įniko gremžti indus, tačiau mes su Anabeta kamavomės, ištisas valandas karštyje dirbdami šį pavojingą darbą, ypač kai atsirado kalnai papildomų lėkščių. Mat Tantalas surengė iškilmingas vaišes kovos vežimų lenktynių nugalėtojos Klarisos garbei – keleto patiekalų pietus, kuriuos vainikavo keptas Stimfalo paukštis.

Vienintelis bausmės privalumas buvo tas, kad mudu su Anabeta įgijome bendrą priešą ir marias laiko pokalbiams. Dar sykį pasiklausiusi sapno apie Grouverį perpasakojimo ji, atrodo, pradėjo manimi tikėti.

– Jeigu jis iš tiesų ją rado, – sumurmėjo mano draugė, – ir jeigu mes įstengtume ją parsigabenti...

– Luktelėk, – pertariau aš. – Tu elgiesi taip, tarytum Grouverio radinys – kad ir ką jis ten aptiko – būtų vienintelis daiktas pasaulyje, galintis išgelbėti stovyklą.

Kas tai?

– Padėsiu tau atspėti. Kas būna, kai apkerpi aviną?

– Netvarka?

Ji atsiduso.

– *Vilna*. Avino kailis vadinamas vilna. O jeigu tasai avinas dar ir auksinis...

– Aukso vilna. Kalbi rimtai?

Anabeta nubraukė nuo lėkštės paukščio kaulus į lavą.

– Persi, ar prisimeni Pilkąsias seseris? Jos sakė žinancies, kur yra tavo ieškomas daiktas. Be to, jos paminėjo Jasoną. Prieš tris tūkstančius metų grajos pasakė jam, kaip surasti aukso vilną. Juk žinai argonautų ir Jasono istoriją?

– Taip, – atsakiau. – Mačiau tą seną filmą, kuriame demonstruojami moliniai griaučiai.

Anabeta užvertė akis į viršų.

– O, dievai, Persi! Tu absoliučiai beviltiškas.

– *Kas yra?* – nesupratau.

– Tiesiog paklausyk. Štai kokia tikroji vilnos istorija: du Dzeuso mylimus vaikus, Kadmą ir Europą, žmonės ketino paaukoti dievams, ir šie meldė Dzeuso, kad juos išgelbėtų. Tada Dzeusas pasiuntė stebuklingą skraidantį aksamilnį aviną, kuris paėmęs juodu nugabeno iš Graikijos į Kolchidę, esančią Mažojoje Azijoje. Iš tiesų nuskraidino tik Kadmą, nes Europa pakeliui nukrito ir numirė, bet tai nesvarbu.

– Jai, ko gero, buvo svarbu.

– *Svarbiausia* yra tai, kad atvykęs į Kolchidę Kadmas paaukoko auksinį aviną dievams, o vilną pakabino ant

medžio karalystės viduryje. Dėl tos vilnos šalis suklestėjo. Gyvuliai liovėsi sirgę. Augalai geriau augo. Ūkininkai užaugindavo nepaprastai gausius derlius. Gyventojų nekamavo nelaimės ir vargai. Štai kodėl Jasonui reikėjo vilnos. Aukso vilna atgaivina kraštą, kuriame atsiduria, išgydo ligas, suteikia jėgų gamtai, panaikina taršą...

– Ji galėtų išgydyti Talijos pušį.

Anabeta linktelėjo.

– Ir gerokai sustiprintų Pusedievių stovyklos ribas. Tačiau vilna pradingus jau ištikus amžius, Persi. Daugybė didvyrių bergždžiai jos ieškojo.

– O Grouveris surado, – pastebėjau aš. – Išvyko ieškoti Pano, o surado aukso vilną, nes ir vienas, ir kitas skleidžia gamtos magiją. Peršasi logiškas sprendimas, Anabeta. Mes vienu metu išgelbėsime ir draugą, ir visą stovyklą. Nuostabu!

Anabeta delėsė.

– Net *per daug* nuostabu. Tau taip neatrodo? O jeigu čia spąstai?

Aš prisiminiau, kaip Kronas manipuliavo mumis, kai leidomės į paiešką praėjusią vasarą. Jis beveik apkvailino mus ir vos neprivertė padėti jam sukurstyti karą, kuris būtų sunaikinęs Vakarų civilizaciją.

– Argi mes turime iš ko rinktis? – paklausiau. – Taigi ketini padėti man išvaduoti Grouverį ar ne?

Ji dirstelėjo į Taisoną, kuris, praradęs susidomėjimą pokalbiu, patenkintas plukdė lavoje laivelius iš puodelių bei šaukštų.

– Persi, – pašnibždomis pratarė mergaitė. – Mums reikės nukauti kiklopa. Polifemas – *baisiausias* kiklopas iš visų. O jo salos reikėtų ieškoti ne kur kitur, o Monstrų jūroje.

– Kur ši jūra yra?

Ji pažvelgė į mane spėliodama, ar tik neapsimetu kvailiu.

– Šia jūra plaukė Odisėjas, Jasonas, Enėjas ir visi kiti.

– Turi omenyje Viduržemio jūrą?

– Ne. Tiksliau, taip... bet ne.

– Dar vienas labai aiškus atsakymas. Ačiū.

– Supranti, Persi, per Monstrų jūrą plaukė visi didvyriai savo kelionių metu. Ji išties buvo Viduržemio jūroje, tačiau jos vieta kinta kartu su Vakarų galios centro vieta.

– Kaip kad Olimpo kalnas atsidūrė *Empire State Building* dangoraižyje, – supratau, – o Hadas – po Los Andželu?

– Teisingai.

– Bet kaip įmanoma nuslėpti ištisą monstrų pilną jūrą? Nejaugi mirtingieji nepastebėtų paslaptinių reiškinių? Pavyzdžiui, suėstų laivų ir panašiai?..

– Jie ir pastebi. Mirtingieji nesupranta priežasties, bet žino, kad toje vandenyno vietoje vyksta keisti dalykai. Monstrų jūra šiuo metu yra netoli rytinės Jungtinių Valstijų pakrantės, į šiaurės rytus nuo Floridos. Mirtingieji net sugalvojo jai pavadinimą.

– Bermudų trikampis?

– Taigi.

Aš pamažu įsisąmoninau šią žinią, kuri turbūt nebuvo keistesnė už visa kita, ką sužinojau gyvendamas Pusedievių stovykloje.

– Ką gi... Bent jau žinome, kur ieškoti.

– Vis dėlto plotas labai didelis, Persi. Mažutės salelės paieškos monstrų knibždančiuose vandenyse...

– Ei, juk aš – jūrų dievo sūnus. Jūrose jaučiuosi kaip namie. Nebus labai sunku.

Anabeta suraukė antakius.

– Turime pasišnekėti su Tantalu ir paprašyti leidimo pradėti paiešką. O jis ištars „ne“.

– Neištars, jei pranešime jam šį vakarą prie stovyklos laužo visų akivaizdoje. Išgirs visa stovykla. Jis neatlaikys stovyklautojų spaudimo ir turėsi sutikti.

– Galbūt, – Anabetos balse suskambo vilties gaidelė. – Verčiau suplaukime šituos indus. Paduok man lavos purkštuką.

Vakare prie laužo Apolono vasarnamio vaikai, mėgindami pakelti visų nuotaiką, užtraukė dainą. Tačiau po šios dienos paukščių atakos jiems prastai sekėsi. Mes visi susėdome ant puslankiu išdėstytų akmeninių pakopų ir spoksodami į laužo liepsną ne itin linksmi dainavome, Apolono vyrukams brązginant gitarų stygas ir skambinant lyromis.

Dainavome įprastines stovyklos dainas: „Palei Egėją“, „Aš esu pats savo pro-pro-pro-prosenelis“, „Čia Mino žemė“. Laužas buvo užkerėtas: kuo garsiau skambėdavo dainos, tuo aukščiau šokčiodavo liepsnos, o jų spalva bei kaitrumas kisdavo priklausomai nuo minios nuotaikos. Vieno šaunaus vakaro metu mačiau ugnį iškilusią iki dvidešimties pėdų, skaisčiai purpurinę ir tokią karštą, kad net visos pirmos eilės zefyrai užsiplieskė. Šį vakarą laužas tebuvo penkių pėdų aukščio, vos šiltas, o liepsna įgavo balkšvą spalvą.

Dionizas anksti išėjo. Vargais negalais iškentęs keletą dainų jis sumurmėjo, esą net žaisti binoklį su Cheiro-

nu buvę linksmiau, bodėdamasis dėbtelejō į Tantalą ir nudūlino Didžiojo namo pusėn.

Nutilus paskutinei dainai Tantalas ištarė:

– Puikiai padainavote!

Jis žengė į priekį laikydamas ant pagaliuko pasmeigtą zefyrą ir atsainiai pamėgino jį nuraškyti, bet šis, dar nė nepaliestas, stryktelėjo nuo lazdelės. Tantalas staigiai grybštelėjo, tačiau zefyras nērė į liepsnas ir pasidarė galą.

Šaltai šypsodamasis Tantalas vėl atsigręžė į mus.

– O dabar keli pranešimai dėl rytojaus tvarkaraščio.

– Sere! – prabilau aš.

Tantalo akis sutrūkčiojo.

– Ar mūsų virtuvės berniukas nori kažką pasakyti?

Keletas Arėjo stovyklautojų prunkštelėjo, bet aš nesileidau sutrikdomas ir neketinau nutilti. Atsistojau ir pažvelgiau į Anabetą. Dėkui dievams, ji atsistojo kartu su manimi.

– Mes sugalvojome, kaip išgelbėti stovyklą, – pasakiau aš.

Aplinkui įsiviešpatavo tyla. Žinojau, jog visus sudominau, nes stovyklos laužas sušvito skaisčiai geltonai.

– Tikrai? – meilikaujamai atsiliepė Tantalas. – Jeigu sumanymas susijęs su kovos vežimais...

– Auksinė vilna, – pareiškiau aš. – Mes žinome, kur ji yra.

Ugnis tapo oranžinė. Tantalui nespėjus manęs nutildyti, aš išklojau sapną apie Grouverį ir Polifemo salą. Anabeta prisidėjo primindama visiems, kaip gali pasitarnauti aukso vilna. Iš jos lūpų visa tai skambėjo įtikinamiau.

– Vilna gali išgelbėti stovyklą, – apibendrinu Atėnės duktė. – Aš tuo tikra.

– Nesąmonė, – atrėžė Tantalas. – Čia nieko nereikia gelbėti.

Stovyklautojai įsmeigė į jį akis ir stebeilijo tol, kol Tantalas nesmagiai pasijuto.

– Be to, – skubiai pridūrė jis, – Monstrų jūra – ne itin tiksli vieta. Jūs nežinosite, kur ieškoti.

– Aš žinau, – patikinau jį.

– Iš tiesų? – pasilenkusi prie manęs šnipštelėjo Anabeta.

Aš linktelėjau, mat priminusi kelionę Pilkųjų seserų taksi Anabeta kažką išjudino mano atmintyje. Tuo metu gauta informacija man atrodė beprasmiška. Tačiau dabar...

– 30, 31, 75, 12, – išpoškinau.

– Puikuuu, – nutęsė Tantalas. – Ačiū, kad pasakei šiuos bereikšmius skaičius.

– Čia koordinatės, – paaiškinau aš. – Platuma ir ilguma. Aš šito mokiausi per visuomenės mokslų pamokas.

Net Anabetai padariau įspūdį.

– 30 laipsnių ir 31 minutė šiaurės ilgumos, 75 laipsniai ir 21 minutė vakarų platumos. Jis teisus! Šias koordinatas mums nurodė Pilkosios seserys. Toji vieta kažkur Atlanto vandenyne, netoli Floridos pakrantės. Monstrų jūroje. Mes turime pradėti paiešką!

– Minutėlę, – pertraukė Tantalas.

Tačiau stovyklautojai pradėjo skanduoti:

– Pradėkime paiešką! Pradėkime paiešką!

Liepsnos šoktelėjo aukščiau.

– Visai nebūtina! – nenusileido Tantalas.

– PRADĖKIME PAIEŠKĄ! PRADĖKIME PAIEŠKĄ!

– Puiku! – šūktelėjo Tantalas piktai žybciodamas akimis. – Vadinasi, jūs, vaikigaliai, norite, kad aš paskirčiau ieškotojus?

– TAIP!

– Labai gerai, – sutiko jis. – Aš leisiu narsiausiam kovotojui leistis į šią rizikingą kelionę pargabenti aukso vilnos. Arba žūti žygio metu.

Širdį man užplūdo jaudulys. Neketinau leistis Tantalui įbauginamas. Privalėjau įvykdyti šią užduotį ir

išgelbėti Grouverį bei stovyklą. Niekas manęs nesulaikys.

– Aš leisiu mūsų kovotojui kreiptis į Orakulą! – pareiškė Tantalas. – Ir išsirinkti du palydovus. O kas yra tasai narsuolis, man atrodo, akivaizdu, – Tantalas pažvelgė į Anabetą ir mane taip, lyg norėtų mums gyviems odą nudirti. – Keliauti turi žmogus, pelnęs visos stovyklos pagarbą, pademonstravęs sumanumą kovos vežimų lenktynių metu ir narsą ginant stovyklą. Paieškai vadovausi *tu*... Klarisa!

Ugnis sutvisko tūkstančiu skirtingų atspalvių. Arėjo vasarnamio vaikai pratrūko šaukti ir trypti kojomis.

– KLARISA! KLARISA!

Klarisa apstulbusi atsistojo, atsikvėpė ir išdidžiai atstatė krūtinę.

– Aš sutinku!

– Palaukite! – sušukau. – Grouveris – mano draugas. Sapną susapnavau *aš*.

– Sėskis! – atšovė vienas Arėjo vasarnamio gyventojas. – Tu jau gavai progą praėjusią vasarą!

– Aha, jis vėl nori atsidurti dėmesio centre! – pritarė kitas.

Klarisa veriamai pažvelgė į mane.

– Aš sutinku! – pakartojo ji. – Aš, Klarisa, Arėjo duktė, išgelbėsiu stovyklą!

Arėjo vasarnamio gyventojai ėmė džiūgauti dar garsiau. Anabeta užprotestavo, prie jos prisijungė kiti Atėnės vaikai. Visi stovyklautojai suskato palaikyti vieną arba kitą pusę šaukdami, ginčydamiesi, svaidydami zefyrus. Jau maniau, jog kils tikras saldumynų karas, tačiau Tantalas užriko:

– Vaikiščiai, nutilkite!

Nuo jo tono net aš sustingau.

– Sėskitės! – paliepė vadovas. – O aš papasakosiu jums istoriją apie vaiduoklius.

Nežinau, ką jis buvo sumanęs, bet visi nenorom susėdo. Tantalo skleidžiama blogio aura stiprumu nenusileido visų mano matytų monstrų galiai.

– Kadaisė, labai seniai, gyveno mirtingasis karalius, tapęs dievų numylėtiniu! – Tantalas priglaudė ranką prie krūtinės ir man pasirodė, kad jis kalba apie save. – Tam karaliui, – tęsė jis, – buvo netgi leista puotauti ant Olimpo kalno. Tačiau kai jis pamėgino parsinešti į žemę ambrozijos bei nektaro, norėdamas sužinoti jų gamybos receptą – vienui vieną mažulytį lauknešėlį – dievai jį nubaudė. Jie amžiams ištrėmė jį iš savo menių! Jo paties pavaldiniai jį išjuokė! Ir dar, žinote ką, stovyklautojai, jis turėjo siaubingų vaikų – visai tokių, kaip ir jūs!

Jis nukreipė susirietusį pirštą į keletą klausytojų, tarp jų ir į mane.

– Ar žinote, ką jis padarė nedėkingiesiems vaikams? – švelniai paklausė Tantalas. – Ar žinote, kaip jis atsikėrijo dievams už žiaurią bausmę? Jis pakvietė Olimpo gyventojus į puotą savo rūmuose, neva norėdamas parodyti, kad nejaučia nuoskaudos. Niekas nepastebėjo, kad nematyti jo vaikų. Ar pamėginsite atspėti, mielieji stovyklautojai, kokia mėsa garavo induose, kai buvo patiekti pietūs dievams?

Niekas neišdrįso atsakyti. Tamsiai mėlynai nusidažiusi ugnis šiurpiai atsispindėjo persikreipusiam Tantalalo veide.

– Paskui, pomirtiniame gyvenime, dievai jį nubaudė, – karktelėjo pasakotojas. – Labai nubaudė. Bet vis dėlto jis patyrė pasitenkinimo akimirką, argi ne? Vaikai daugiau niekada nepriešgyniavo ir neabejojo jo autoritetu. Ir žinote, ką? Sklinda gandai, esą to karaliaus dvasia apsigyveno šioje stovykloje ir laukia progos atkeršyti nedėkingiems, neklaužadoms vaikams. Taigi... Ar kas nors nepatenkintas dėl to, kad ieškoti siunčiama Klarisa?

Tyla.

Tantalas linktelėjo Klarisos pusėn.

– Keliauk pas Orakulą, brangute.

Klarisa nesmagiai pasimuistė. Ko gero, net ir *ji* netroško Tantalo numylėtinės šlovės.

– Sere...

– Eik! – suuzgė jis.

– O kaip tu, Persi Džeksonai? – paklausė Tantalas. – Ar mūsų indų plovėjas neturi komentarų?

Aš nieko nepasakiau. Neketinau suteikti jam malonumo vėl mane nubausti.

– Puiku, – pareiškė Tantalas. – Ir leiskite visiems priminti, jog be leidimo niekam nevalia išvykti iš stovyklos. O tie, kurie pamėgins... Jei po savojo mėginimo jie apskritai išliks gyvi, bus visiems laikams išmesti iš stovyklos, bet šito nė neprireiks. Nuo šiol įvedama komendanto valanda, kurios metu budės harpijos, o pastarosios visada alkanos. Labos nakties, brangūs stovyklautojai. Saldžių sapnų.

Tantalui mostelėjus ranka ugnis užgeso, ir stovyklautojai visiškoje tamsoje patraukė link vasarnamių.

Sunku buvo viską paaiškinti Taisonui. Jis suprato, kad esu liūdnas ir kad noriu leistis į kelionę, į kurią Tantalas manęs neišleis.

– Ar tu vis tiek keliausi? – paklausė jis.

– Nežinau, – prisipažinau. – Bus sunku. Labai sunku.

– Aš padėsiu.

– Ne. Negaliu tavęs šito prašyti, dički. Pernelyg pavojinga.

Taisonas pažvelgė į savo sterblėje sukrautus metalo gabalėlius – spyruokles, krumpliaračius, vielytes. Bekendorfas atidavė jam keletą įrankių ir atliekamų detalių, todėl dabar Taisonas kiekvieną vakarą kažką konstruodavo, nors man atrodė nesuprantama, kaip savo milžiniškomis rankomis jis sučiupinėja tuos mažus daikčiukus.

– Ką montuoji? – paklausiau aš.

Taisonas neatsakė, tik suinkštė gerkliniu balsu:

– Anabetai nepatinka kiklopai. Ar todėl nenori, kad keliaučiau kartu?

– Visai ne, – atsakiau ne itin nuoširdžiai. – Tu patinki Anabetai. Tikrai patinki.

Jo akies kamputyje sublizgo ašaros.

Prisiminiau Grouverį, kuris, kaip ir visi satyrai, sugėbėjo perprasti žmonių emocijas. Pamaniau, gal ir kiklopai apdovanoti tokiu gebėjimu.

Taisonas suvyniojo savo darbelį į klijuotę, atsigulė ant gulto ir apsikabino ryšulėlį lyg minkštą žaislinį meškutį.

Jam nūsiskus į sieną pamačiau keistų randų išvagotą nugarą, lyg kažkas būtų pervažiavęs ją traktoriumi. Aš daugybę kartų spėlioju, kas ir kaip jį sužalojo.

– Tėtis visada m-manimi rūpinosi, – sušniurkščiojo jis. – Bet dabar manau, kad nesidžiaugė turėdamas sūnų kiklopą. Man nė nederėjo gimti.

– Nekalbėk šitaip! Juk Poseidonas patvirtino tave savo sūnumi! Vadinasi, tu jam rūpi... labai rūpi...

Mano balsas užsikirto, kai pagalvojau apie visus tuos metus, kai Taisonas gyveno Niujorko gatvėse, kartoninėje dėžėje nuo šaldytuvo. Kaip jis gali manyti, esą Poseidonas juo rūpinosi? Koks tėvas leistų savo vaikui šitaip vargti, net jei jo sūnus – monstras?

– Taisonai... Stovykla taps tau puikiais namais. Vaikai pripras prie tavęs. Patikėk.

Taisonas atsiduso. Laukiau, kol jis ką nors pasakys, bet paskui suvokiau, kad bičiulis jau užmigo.

Išsitiesiau savo lovoje ir mėginau užsimerkti, tačiau nesisekė. Baiminausi vėl sapne išvysti Grouverį. Jeigu emocinė jungtis iš tiesų egzistuoja ir jei Grouveriui kažkas atsitiks... Ar aš apskritai pabusių?

Pro langą švietė mėnulio pilnatis. Tolumoje ošė bangos. Jaučiau gairių braškių laukų kvapą ir girdėjau po mišką pelėdas besivaikančių driadžių juoką. Deja,

nakties idilę trikdė po slėnį sklindanti Talijos pušies liga.

Ar Klarisa sugebės išgelbėti Pusedievių kalvą? Bent jau gauti iš Tantalo „šauniausio stovyklautojo“ titulą ji turi daugiau šansų nei aš.

Aš išlipau iš lovos, apsirengiau, pastvėriau paplūdimio apklotą ir šešias kokakolos skardines iš palovio. Koka-kola buvo uždrausta. Mums nebuvo leidžiama atsinešti į stovyklą nei užkandžių, nei gėrimų, tačiau šnektelėjus su reikiamu vaikinu iš Hermio vasarnamio ir sumokėjus jam kelias auksines drachmas, šis iš artimiausios savi-tarnos parduotuvės slapta pargabendavo bemaž visko, ko geidžia širdis.

Išslinkti laukan po komendanto valandos taisyklės irgi draudė. Sučiuptas galėjau susilaukti didelių nemalonumų arba tapti harpijų maistu. Bet aš norėjau pamatyti vandenyną. Ten visada pasijusdavau geriau, praskaidrėdavo mintys. Patylom išsmukau iš namelio ir patraukiau paplūdimio link.

Pasitiesiau antklodę netoli vandens ir atsikimšau kokakolą. Kažkodėl cukrus ir kofeinas visada nuramindavo hiperaktyvias mano smegenis. Stengiausi sugalvoti, kaip

išgelbėti stovyklą, bet mintys nelindo į galvą. Troškau, kad Poseidas pasikalbėtų su manimi, duotų kokį patarimą ar panašiai.

Giedrame danguje švietė žvaigždės. Pradėjau ieškoti žvaigždynų, kuriuos pažinti išmokė Anabeta – Šaulys, Heraklis, Šiaurės Vainikas.

Staiga kažkas ištarė:

– Gražu, tiesa?

Aš vos neišpurškiau gėrimo.

Greta manęs stovėjo lieknas sportiškas žilstelėjęs vyras nailoninėmis bėgiko trumpikėmis bei Niujorko maratono marškinėliais ir šelmiškai šypsojosi. Jis pasirodė man pažįstamas, tik niekaip nesupratau, iš kur.

Pirmiausia pagalvoju, kad jis tikriausiai nusprendė vidurnaktį pabėgioti pakrante ir atklydo į stovyklą. Šitaip neturėjo nutikti. Eiliniai mirtingieji negalėdavo įžengti į slėnį. Bet gal nusilpus pušies magijai jam pavyko įsmukti? Tačiau ką jis čia veikia vidury nakties? Juk aplink driekiasi vien dirbamos žemės ir valstybinis draustinis. Iš kur šitas vyras čionai atbėgo?

– Ar galiu prisėsti? – pasiteiravo nepažįstamasis. – Ištisisu amžius neteko sėdėti.

Suprantu, jog vidurnaktį susitikus keistą nepažįstamąjį sveikas protas turėtų liepti bėgti šalin ir šauktis

pagalbos. Bet vyras elgėsi taip ramiai, kad aš nepajutau jokios baimės ir pratariau:

– Na taip, žinoma.

– Svetingumas daro tau garbę. O, kokakola! Gal galėčiau gurkštelėti?

Jis atsisėdo ant kito antklodės krašto, atsidarė gėrimą ir siurbtelėjo.

– Tikras smagumėlis. Čia taip gera ir ramu...

Nepažįstamojo kišenėje suskambo telefonas. Bėgikas atsiduso, išsiėmė telefoną, ir aš išsproginau akis, nes šis švytėjo melsva šviesa. Jam ištraukus anteną, aplink ją pradėjo raitytis du padarėliai – už slieką ne ką didesnės žalios gyvatės, į kurias vyras nekreipė jokio dėmesio. Jis žvilgtelėjo į ekranėlį ir nusikeikė.

– Reikėjo atsiliepti. Minutėlę... – Paskui į telefoną: – Alio?

Vyras klausėsi pašnekovo, o mažos gyvatėlės jam palei pat ausį šliaužiojo antena aukštyn ir žemyn.

– Taip, – atsiliepė bėgikas. – Klausyk, aš žinau, bet... Man nerūpi, kad jis *prirakintas* prie uolos, o grifai kapoja jo kepenis, jeigu jis nežino pašto kodo, negalime pristatyti siuntinio... Dovana žmonijai... Ar įsivaizduoji, kiek tokių mes pristatome? Tiek to, nesirūpink. Nukreipk jį pas Eridę, į klientų teisių tarnybą. Man reikia eiti.

Jis išjungė telefoną.

– Atsiprašau. Greitojo kurjerio verslas klesti. Taigi, kaip jau sakiau...

– Ant jūsų telefono gyvatės.

– Ką? A, jos nesikandžioja. Pasisveikink su Džordžu ir Marta.

– *Labas, Džordžai ir Marta*, – sudžeržgė vyriškas balsas mano galvoje.

– *Nebūk sarkastiškas*, – ištarė moteriškas balsas.

– *Kodėl?* – paklausė Džordžas. – *Juk aš atlieku visą darbą.*

– Tik vėl nepradėkite! – bėgikas įsikišo telefoną atgal į kišenę.

– Taigi apie ką mes kalbėjomės?.. Ak taip, apie ramybę.

Jis sukryžiuo kojas ir pažvelgė į žvaigždes.

– Jau senokai neteko atsipalaiduoti. Nuo pat telegrafo atsiradimo vis bėgu, bėgu, bėgu. Ar tu turi mylimiausią žvaigždyną, Persi?

Vis dar negalėdamas atsistebėti mažutėmis žaliomis gyvatėmis, kurias jis susibruko į sportinių trumpikių kišenę, aš atsiliepiu:

– Na, man patinka Heraklis.

– Kodėl?

– Todėl, kad... jam baisiai nesisekė. Netgi labiau negu man. Nuo šios minties man palengvėja.

Bėgikas sukikeno.

– Ne dėl to, kad jis buvo stiprus, garsus ir taip toliau?

– Ne.

– Tu – įdomus jaunuolis. O ką darysi toliau?

Aš akimoju supratau, ko jis klausia. Ar aš ketinu leistis ieškoti aukso vilnos?

Man nespėjus atsakyti iš kišenės prislopintu gyvatės balseliu prabilo Marta:

– *Antrąją liniją skambina Demetra.*

– Tik ne dabar, – tarstelėjo bėgikas. – Liepk jai palikti žinutę, – vyras užvertė į viršų akis. – Atleisk dar kartą, Persi. Tai tu sakei...

– E-e... o kas jūs toks?

– Nejaugi būdamas toks nuovokus berniukas vis dar neįspėjai?

– *Parodyk jam!* – ėmė melsti Marta. – *Man ištikus mėnesius neteko pasimėgauti normaliu dydžiu.*

– *Neklausyk jos!* – užginčijo Džordžas. – *Ji tik nori pasimaivyti!*

Vyras vėl išsitraukė iš kišenės telefoną.

– Prašau įgauti originalų pavidalą.

Telefonas sušvito skaisčiai mėlynai, išsitempė iki trijų pėdų ilgio ir virto medine lazda, kurios viršuje išsiskleidė balandžio sparnai. Džordžas su Marta, virtę normalaus dydžio gyvatėmis, susirangė per vidurį. Tai buvo kaducėjus, vienuoliktojo vasarnamio simbolis.

Man užgniauzė gerklę. Aš suvokiau, ką man priminė šelmiški bėgiko bruožai, išdykėliški žiburiukai akyse...

– Jūs esate Luko tėvas, – ištariau. – Hermis.

Dievas suspaudė lūpas ir įbedė kaducėjų į smėlį it skėčio stiebą.

– Luko tėvas. Paprastai esu pristatomas kitaip. Mane vadina vagių dievu, pasiuntinių bei keleivių globėju, jei jie to nusipelno.

– *Ypač vagių*, – pastebėjo Džordžas.

– *Neniurzgėk, Džordžai*. – Marta kyštelėjo liežuvėlį mano pusėn. – *Jis toks kandus todėl, kad Hermis labiau myli mane.*

– *Ne tave!*

– *Mane!*

– Elkitės kaip pridera, – perspėjo Hermis, – nes kitaip vėl paversiu telefonu ir nustatysiu vibravimo režimą! Taigi, Persi, tu vis dar neatsakei į mano klausimą. Ką manai apie paiešką?

– Aš... Man neleido vykti...

– Ne, neleido. Ar ši kliūtis tave sulaikys?

– Aš noriu vykti. Privalau išgelbėti Grouverį.

Hermis nusišypsojo.

– Kartą pažinojau berniuką... dar jaunesnį už tave dabar. Tiesą sakant, dar visai kūdikį.

– *Vėl prasideda*, – šnipštelėjo Džordžas. – *Amžinai kalba apie save.*

– *Nutilk!* – sudraudė Marta. – *Gal nori, kad nustatytų vibravimo režimą?*

Hermis nekreipė į juos dėmesio.

– Vieną naktį, kai berniuko mama nematė, jis išslin-ko iš olos ir nugvelbė keletą Apolonui priklausiusių karvių.

– Ar paskui jis buvo sudraskytas į mažus gabalėlius? – paklausiau aš.

– Hmm... ne. Tiesą sakant, viskas baigėsi gerai. Kaip kompensaciją už vagystę berniukas atidavė Apolonui savo išrastą instrumentą – lyrą. Muzikos pakerėtam Apolonui išgaravo visas pyktis.

– Ir koks gi moralas?

– Moralas? – paklausė Hermis. – Vaje, elgiesi taip, lyg čia būtų pasakėčia. Papasakojau tau tikrą istoriją. Ar tiesa turi moralą?

– Na...

– O jeigu toks: vogti ne visada blogai?

– Abejoju, ar mano mamai jis patiktų.

– *Žiurkės labai skanios*, – pasiūlė Džordžas.

– *Ką jos turi bendro su pasakojimu?* – nesuprato Marta.

– *Nieko*, – atsakė Džordžas. – *Bet aš esu alkanas.*

– Jau žinau, – pasakė Hermis. – Jaunimas ne visada daro, kas liepta, bet jeigu išsukę iš kelio jie atlieka nuostabų darbą, kartais pavyksta išvengti bausmės. Kaip tau šis?

– Norite pasakyti, kad aš turėčiau iškeliauti, – pratariau, – net ir neturėdamas leidimo.

Hermio akys sužibo.

– Marta, prašyčiau paduoti pirmąjį ryšulį.

Marta pražiojo nasrus... ir žiojosi tol, kol šie tapo platumo sulig mano ranka, o tada atsirūgusi išspjovė plieninį indą – senamadišką priešpiečių termosą juodu plastiko dangteliu. Termoso šonus puošė raudonos ir geltonos senovės Graikijos scenos – didvyris, žudantis liūtą, didvyris, laikantis iškėlęs trigalvį šunį Cerberį.

– Čia Heraklis, – pratariau, – bet kaip...

– Niekada neabejok dovana, – papriekaištavo Hermis. – Čia kolekcinis egzempliorius iš *Heraklis knežina galvas*. Pirmojo sezono.

– *Heraklis knežina galvas?*

– Puiki laida, – atsiduso Hermis. – Rodyta dar tada, kai Hefaisto televizija netransliavo vien realybės šou. Aišku, termosas būtų kur kas vertingesnis kartu su priešpiečių dėžute...

– *Arba jeigu nebūtų pabuvojęs Martos gerklėje,* – pridūrė Džordžas.

– *Tu už tai dar atsiimsi!*

Marta puolė vaikytis jį aplink kaducėjų.

– Minutėlę, čia dovana? – susiprotėjau aš.

– Viena iš dviejų, – atsakė Hermis. – Nagi, paimk.

Aš vos neišmečiau indo, nes vienas jo šonas stingdė šalčiu, o kitas deginte degino. Įdomiausia, kad man sukiojant termosą, į vandenyną – o kartu ir į šiaurę – atgręžta pusė visada likdavo šalta...

– Čia kompasas! – pasakiau.

Hermis nustebo.

– Labai gudriai pastebėta. Niekada apie tai nepagalvojau. Tačiau šio daikto paskirtis šiek tiek įspūdingesnė. Atsukęs dangtelį išleisi laisvėn visų keturių pasaulio kraštų vėjus, kurie gerokai paspartins tavo kelionę. Tik ne dabar! Ir prašau, kai ateis metas, tik mažumėlę prasuk dangtelį. Mat vėjai šiek tiek panašūs į mane – niekada nepailsta. Visiems ištrūkusi vienu metu... Bet esu tikras,

kad tu elgsiesi atsargiai. O dabar antroji mano dovana. Džordžai?

– *Ji mane liečia*, – pasiskundė Džordžas, kai juodu su Marta apsivyniojo aplink lazda.

– Ji *visada* tave liečia, – atkirto Hermis. – Judu susipyne. O jei nesiliausite, vėl susirišite į mazgą!

Gyvatės nustojo grumtis.

Džordžas pražiojo žandikaulius ir iškosėjo nedidelį kramtomųjų vitaminų pilną plastikinį buteliuką.

– Čia turbūt pokštas, – pastebėjau aš. – Ar jie Mino tauro formos?

Hermis pakėlęs krestelėjo buteliuką.

– Citrininiai – taip. Greipfrutų skonio vitaminai, man rodos, primena furijas. O gal hidras? Šiaip ar taip, jie labai veiksmingi. Suvalgyk vieną tik tada, kai tau tikrai tikrai reikės.

– Kaip sužinoti, kada jau tikrai tikrai reikia?

– Sužinosi, patikėk manimi. Preparatą sudaro devyni būtiniausi vitaminai, mineralai, amino rūgštys... ir viskas, kas padeda vėl pasijusti savimi.

Jis pamėtėjo man buteliuką.

– Ačiū, – padėkojau. – Tačiau kodėl man padedate, pone Hermi?

Dievas melancholiškai nusišypsojo.

– Gal todēl, kad viliuosi, jog tu išgelbēsi daugybę žmonių, Persi, ne tik savo bičiulį Grouverį.

Aš įsmeigiau į jį akis.

– Ar kartais neturite omenyje... *Luko?*

Hermis neatsakė.

– Paklauskite, pone Hermi, – kreipiausi aš. – Aš, žinoma, dėkoju ir taip toliau, bet jūs galite ir atsiimti dovanas. Luko neįmanoma išgelbėti. Net jei man pavyktų jį surasti... jis sakė man norįs išardyti Olimpą po vieną akmenį. Jis išdavė visus, ką pažinojo. O labiausiai jis nekenčia jūsų.

Hermis nukreipė žvilgsnį į žvaigždes.

– Brangus jaunasis mano pusbroli, amžinybė išmokė mane vieno dalyko: atsiriboti nuo šeimos *neįmanoma*, kad ir kokia didelė būtų pagunda. Nesvarbu, ar šeimos nariai tavęs nekenčia, ar daro tau gėdą, ar tiesiog nepripažįsta tavo genialumo, nors ir išradai internetą...

– Jūs išradote internetą?

– *Sumanymas buvo mano*, – išpoškino Marta.

– *Žiurkės skanios*, – įterpė Džordžas.

– *Sumanymas buvo mano!* – patikslino Hermis. – Kalbu apie internetą, ne apie žiurkes. Bet ne tai svarbiausia. Persi, ar supratai, ką pasakiau apie šeimą?

– Turbūt ne visai...

– Kada nors suprasi, – Hermis pakilo ir nusibraukė nuo kojų smėlį. – Man jau metas eiti.

– *Susikaupė šešiasdešimt praleistų skambučių*, – informavo Marta.

– *Ir tūkstantis trys šimtai aštuoni elektroniniai laiškai*, – pridūrė Džordžas. – Neskaitant pasiūlymų įsigyti nukainotos ambrozijos.

– O tau, Persi, teks apsispręsti greičiau, negu įsivaizduoji. Visai netrukus turėtų pasirodyti tavo bičiuliai... Štai ir jie.

Aš išgirdau nuo kopų mane vardu šaukiančios Anabertos balsą. Šiek tiek atsilikęs šūkalojo ir Taisonas.

– Tikiuosi, sukroviau visus reikalingus daiktus, – pasakė Hermis. – Esu patyręs keliautojas.

Jis spragtelėjo pirštais ir prie mano kojų atsirado trys geltoni kelioniniai krepšiai.

– Savaime aišku, jie atsparūs vandeniui. Jei gražiai paprašysi, tavo tėvas padės jums pasiekti laivą.

– Laivą?

Hermis ištiesė ranką. Ir tikrai, Long Ailando sąsiaurį šiuo metu kirto didžiulis kruizinis laivas. Tamsiame vandenyje atsispindėjo mirguliuojančios baltos ir aukšinės jo švieselės.

– Luktelėkit, aš nieko nesuprantu. Juk dar nė nesutikau iškeliauti!

– Tavimi dėtas apsisprėščiau per artimiausias penkias minutes, – patarė Hermis. – Nes kaip tik tada harpijos atlėks tavęs sudoroti. Labos nakties, pusbroli. Ir drįstu pasakyti: telydi tave dievai.

Jis atgniauzė pirštus ir kaducėjus įskrido jam į delną.

– *Sėkmės*, – palinkėjo Marta.

– *Parvežk man žiurkę*, – paprašė Džordžas.

Kaducėjus virto telefonu, Hermis įsibruko jį į kišenę ir nubėgo paplūdimiu. Pabėgėjęs dvidešimt žingsnių jis sumirguliavo ir išnyko. O man liko termosas, kramtomųjų vitaminų buteliukas ir penkios minutės, per kurias privalėjau priimti neįmanomą sprendimą.

8.

KAIP MES ĮSĖDOME Į „PRINCESĘ ANDROMEDĄ“

Kai prie manęs prisiartino Anabeta su Taisonu, aš stovėjau ir spoksojau į bangas.

– Kas čia vyksta? – paklausė Anabeta. – Girdėjau tavo pagalbos šauksmą!

– Aš irgi! – pritarė Taisonas. – Girdėjau, kaip rėkai: „Blogis puola!“

– Aš jūsų nešaukiau, bičiuliai, – atsakiau. – Man viskas gerai.

– Bet kas tada... – Anabeta pastebėjo tris geltonus kelioninius krepšius, termosą ir vitaminus mano rankose. – Kas...

– Išklauskite, ką pasakysiu, – pertraukiau ją. – Turime labai mažai laiko.

Aš papasakojau jiems apie savo pokalbį su Hermiu. Baigdamas išgirdau tolumoje mūsų kvapą užuodusių patruliuojančių harpijų klykavimą.

– Persi, – prabilo Anabeta. – Mes privalome vykti ieškoti vilnos.

– Būsime išmesti iš stovyklos. Patikėk manimi, aš šiuo atžvilgiu patyręs.

– Na ir kas? Jei mums nepasiseks, nebebus stovyklos, į kurią galėtume grįžti.

– Taip, bet tu pažadėjai Cheironui...

– Pažadėjau saugoti tave nuo pavojų. O saugoti galėsiu tik išvykusi drauge su tavimi! Taisonas gali pasilikti ir papasakoti jiems...

– Aš noriu keliauti kartu, – pareiškė Taisonas.

– Ne! – Anabetos balse suskambo panika. – Noriu pasakyti... Persi, juk tu žinai, kad tai neįmanoma.

Aš vėl nusistebėjau, kodėl jai taip nepatinka kiklopai. Bičiulė aiškiai kažką nuo manęs slėpė. Juodu su Taisonu kartu žiūrėjo į mane laukdami atsakymo. Kruizinis laivas tuo metu vis labiau tolo.

Blogiausia, kad dalelė manęs nenorėjo šalia matyti Taisono. Aš kartu su šiuo vyruku praleidau pastarąsias

tris dienas, be paliovos erzinamas ir pašiepiamas kitų stovyklautojų, nuolat primenančių giminystės ryšį su juo. Man reikėjo erdvės. Be to, nežinojau, kiek pagalbos iš jo sulaukčiau ir ar įstengčiau jį apsaugoti. Teisybė, Taisonas buvo stiprus, tačiau kiklojų protinės brandos požiūriu jis tebuvo septynerių ar aštuonerių metų vaikas. Gali būti, kad jis susijaudins ir ims verkti kaip tik tada, kai mes mėginsime prasmukti pro kokį nors monstrą. Jis galėjo mus pražudyti.

Kita vertus, harpijų skleidžiami garsai vis artėjo...

– Nevalia jo palikti, – apsisprendžiau. – Tantalas jį nubaustų dėl to, kad mes pasprukome.

– Persi, – Anabeta iš paskutiniųjų stengėsi susitvarkyti, – mes vykstame į Polifemo salą! O Polifemas yra s-i-k... k-i-k... – mergaitė iš nevilties treptelėjo koja. Nors Anabeta buvo be galo sumani, ją irgi kamavo disleksija. Galėjome pralaukti ištisą naktį, kol jai pavyktų ištartį žodį „kiklojas“. – Žinai, ką turiu omenyje!

– Taisonas gali keliauti, – nususileidau aš, – jei tik pats nori.

Taisonas suplojo rankomis:

– Pats nori!

Anabeta piktai pašnairavo į mane, bet turbūt jau suprato, kad neketinu apsigalvoti. O gal tiesiog žinojo, kad ginčams nėra laiko.

– Gerai, – pratarė ji. – Kaip nusigausime iki laivo?

– Hermio teigimu, turėtų padėti mano tėvas.

– Tad ko lauki, vaicine su dumblių smegenimis?

Man visada būdavo sunku kreiptis į tėvą, maldauti ir panašiai, tačiau aš įsibridau į bangas.

– Tėti? – pakviečiau. – Kaip sekasi?

– Persi! – sušnibždėjo Anabeta. – Mes skubame!

– Mums reikia tavo pagalbos, – šūktelėjau garsėliau. – Turime nusigauti iki antai to laivo, kol mūsų nesuėdė harpijos, tai va...

Iš pradžių nieko neįvyko. Bangos ir toliau monotoniškai plakėsi į krantą. Harpijos klykavo, rodos, jau visai už smėlio kopų. Paskui maždaug už šimto jardų vandens paviršiuje išryškėjo trys baltos juostos, kurios skrosdamos vandenyną sparčiai judėjo kranto link. Joms prisiartinus prie paplūdimio, bangos prasiskyrė ir iš vandens iškilo trijų baltų eržilų galvos.

Taisonas sulaikė kvapą.

– Poniai-žuvytės!

Jis buvo teisus. Padarams išropojus ant smėlio pamačiau, jog arkliai jie buvo tik viršuje, o apatinę jų dalį sudarė sidabrinis kūnas su žvilgančiais žvynais ir žuvies uodega.

– Jūros arkliai! – šūktelėjo Anabeta. – Jie nuostabūs.

Artimiausias dėkingai suprunkštė ir nosimi bakstelėjo Anabetą.

– Vėliau jais pasigrožėsime, – paraginau aš. – Pirmyn!

– Štai! – klyktelėjo balsas už nugaros. – Iš vasarnamių išėję blogi vaikai! Harpijoms pasisekė, pagaliau gaus užkąsti!

Nuo kopos jau sklendė penkios putlios naguotos raganos suvargusiais veidais ir pagal savo kūną pernelyg mažais sparnais. Man jos priminė kavinėje matytas miniatiūras, vaizduojančias moteris, sukryžmintas su drontais*. Laimė, jos nebuvo itin vikrios, tačiau sučiuopusios auką tapdavo nepaprastai žiaurios.

– Taisonai, čiupk kelioninį krepšį, – sušukau.

Dičkis net prasižiojęs vis dar stebeilijo į jūros arklius.

– Taisonai!

– A?

– Greičiau!

Anabetos padedamas šiaip ne taip jį išjudinau. Mes susirinkome krepšius ir užsėdome ant ristūnų. Matyt, Poseidonas žinojo, kad tarp keleivių bus ir Taisonas,

* Drontas – išnykusi stambių, nevikrių, neskraidančių paukščių rūšis.

nes vienas arklys pasirodė besąs gerokai didesnis už kitus du – kaip tik tinkamo dydžio kiklopui.

– No-o! – riktelėjau aš ir mano arkliukas apsisukęs puolė į bangas. Anabeta su Taisonu jojo iš paskos.

Harpijos keikėsi ir aimanavo meldamos užkandžius sugrįžti, tačiau jūros arkliai skrodė bangas vandens motociklo greičiu. Harpijos liko už nugarų, o Pusedievių stovyklos pakrantė netrukus virto tamsia dėme. Šmėstelėjo mintis, ar kada nors dar išvysiu šią vietą. Bet dabar turėjau kitų problemų.

Kruizinis laivas, kuris turėjo nugabenti mus prie Floridos, į Monstrų jūrą, vis artėjo ir didėjo.

Joti jūros arkliu buvo netgi lengviau negu pegasu. Vėjui pučiant mums į veidus, lėkėme per bangas taip lygiai ir sklandžiai, kad bemaž nereikėjo laikytis.

Kai prisiartinome prie kruizinio laivo, aš tik tada suvokiau, koks jis milžiniškas. Jaučiausi lyg žiūrėdamas į vieną iš Manhatano pastatų. Baltas korpusas buvo mažiausiai dešimties aukštų, vainikuojamų dar tuzino denių su skaisčiai šviečiančiais balkonais ir iliuminatoriais. Priešakyje išvedžiotas juodomis raidėmis puikavosi prožektorių apšviestas laivo pavadinimas. Aš per keletą sekundžių jį iššifravau:

PRINCEŠĖ ANDROMEDA

Laivo priekį puošė trijų aukštų namo dydžio moters figūra graikišku chitonu, kuri atrodė tarsi prirakinta prie laivo priešakio. Ji buvo jauna ir graži, besiplaikstančiais juodais plaukais, tačiau veide atsispindėjo siaubas. Aš nusistebėjau, kas galėtų norėti, kad atostogų laivo priešakyje kybotų klykianti princesė.

Prisiminiau mitą apie Andromedą ir kaip ją jos pačios tėvai paaukojo jūrų pabaisai, prirakindami prie uolos. Gal jos pažymių knygelėje prisirinko pernelyg daug dvejetų, ar ką? Šiaip ar taip, mano bendravardis Persėjas pačiu laiku išgelbėjo princesę, o jūrų pabaisą, pasinaudojęs medūzos galva, pavertė akmeniu.

Anas Persėjas visada laimėdavo. Štai kodėl mama mane ir pavadino šiuo vardu, nors jis buvo Dzeuso sūnus, o aš – Poseidono. Tikrasis Persėjas – vienintelis graikų mitų didvyris, kuriuo nuotyčiai baigėsi laimingai. Visi kiti buvo išduoti, nukankinti, suluošinti, nunuodyti arba prakeikti dievų. Mama tikėjosi, kad aš paveldėsiu Persėjo sėkmę. Spręsdamas pagal tai, kaip iki šiol klostėsi mano gyvenimas, pats tokiu optimizmu netryškau.

– Kaip pateksime vidun? – perrėkdama bangų šniokštimą paklausė Anabeta, tačiau, atrodo, jūrų arkliai

žinojo, ko mums reikia. Lengvai šokinėdami per laivo sukeltas bangas, jie nuslydo palei dešiniąjį bortą ir sustojo išsitempę prie įgulai skirtų kopėčių, pritvirtintų prie laivo korpuso.

– Tu pirma, – pasakiau Anabetai.

Ji persimetė per petį kelioninį krepšį ir įsikibo į apatinį skersinį. Vos jai užsiropštus ant kopėčių, arkliukas prunkštelėjo atsisveikindamas ir nėrė po vandeniu. Anabeta pradėjo kopti. Aš luktelėjau, kol ji šiek tiek palypės, o tada nusekiau įkandin.

Galiausia vandenyje liko tik Taisonas. Jo arklys linksmo vyruką sukdamasis aplink ir šuoliuodamas atbulas, o Taisonui isteriškai kvatojantis juoko aidas kilo iki pat laivo viršaus.

– Taisonai, ša! – subariau aš. – Eikš čionai, dički!

Mano brolio šypsena išblėso.

– Ar negalėtume drauge pasiimti Vaivorykštės? – paklausė kiklopas.

Aš įsmeigiau į jį akis.

– *Vaivorykštės?*

Jūrų arklys suprunksėtė, tarytum būtų patenkintas naujuoju savo vardu.

– Mums metas eiti, – paaiškinau. – O Vaivorykštė nesugebės užkopti kopėčiomis į viršų.

Taisonas sušniurkščiojo ir įsikniaubė veidu į arklio karčius.

– Aš tavęs pasiilgsiu, Vaivorykšte!

Arklys keistai nusižvengė, ir šis garsas man labai priminė verksmą.

– Galbūt mes dar kada nors ją pamatysime, – paguodžiau.

– Ak, prašau! Rytoj, gerai? – akimoju pralinksmejė Taisonas.

Aš nieko nepažadėjau, bet galiausiai įkalbėjau Taisoną atsisveikinti su arkliuku ir įsikibti į kopėčias. Paskutinį kartą liūdnai prunkštelėjusi Vaivorykštė persivertė ore ir nėrė į jūrą.

Kopėčios atvedė mus į techninio aptarnavimo dieną, apkrautą geltonomis gelbėjimo valtimis. Netrukus kelią pastojo kelerios dvivėrės durys, kurias Anabeta graikiškai plūsdamasi vargais negalais atidarė peiliu.

Aš nusprendžiau, kad būdami keleiviai be bilieta, pirmiausia turėtume atsargiai apsidairyti. Tačiau kai nutykinome per kelis koridorius ir iš balkono nužvelgėme platų pasivaikščiojimų taką, abipus kurio rikiavosi uždarytos parduotuvėlės, pradėjau suprasti,

jog slapstytis nėra nuo ko. Aišku, buvo nakties vidurys, tačiau, perėję per pusę laivo ilgio, nesutikome nė gyvos dvasios. Praslinkome palei keturiasdešimties ar penkiasdešimties kajučių duris, už jų neišgirdome nė menkiausio garso.

– Tikras vaiduoklių laivas, – sumurmėjau.

– Ne, – paprieštaravo Taisonas, timpčiodamas savojo kelioninio krepšio dirželį. – Blogas kvapas.

Anabeta susiraukė.

– Aš nieko neužuodžiu.

– Kiklopai, kaip ir satyrai, užuodžia monstrus, – paaiškinau jai. – Tiesa, Taisonai?

Jis nervingai linktelėjo. Nutolus nuo Pusedievių stovyklos jo veidą vėl apgaubė migla, todėl įdėmiai neįsižiūrėjus atrodė, kad jis turi ne vieną akį, o dvi.

– O ką konkrečiai tu užuodi? – pasiteiravo Anabeta.

– Kažką blogo, – atsakė Taisonas.

– Nuostabu, – suniurzgė Anabeta. – Pasidarė kur kas aiškiau.

Mes išėjome laukan prie baseino, jį supo tuščių gultų eilės, už grandininių užuolaidų stovėjo uždarytas baras. Vanduo baseine nykiai švytėjo ir laivui judant teliuškavo į šonus.

Priešakyje ir laivagalyje į viršų kilo dar daugiau aukštų, kuriuose buvo įrengta kopimo siena, mini golfo aikštė, besisukantis restoranas, tačiau nepastebėjome jokių gyvybės požymių.

Vis dėlto... Mane apėmė pažįstamas jausmas. Pavojaus nuojauta. Atrodė, jei nebūčiau toks pavargęs ir išsekęs nuo adrenalino po ilgos nakties, gal ir sugebėčiau įvardyti, kas negerai.

– Mums reikia kur nors pasislėpti ir numigti, – pasakiau.

– Numigti reikia, – pritarė nusikamavusi Anabeta.

Apžiūrėję dar keletą koridorių aptikome tuščius apartamentus devintajame aukšte. Durys buvo atviros, tai man pasirodė keista. Ant stalo stovėjo šokoladinių skanėstų krepšelis, ant naktinio stalelio – atšaldytas putojančio sidro butelis, o ant mėtomis apibarstytos pagalvės gulėjo ranka parašytas raštelis: *Malonaus kruizo!*

Mes pirmą kartą atsisegėme kelioninius krepšius ir supratome, kad Hermis išties apie viską pagalvojo – apie drabužių paminą, tualetu reikmenis, maisto daavinį, grynųjų pilną užspaudžiamą maišelį ir odinį kapšiuką, prikimštą aukso drachmų. Jis netgi pasirūpino ir įdėjo Taisonui į klijuotę suvyniotus įrankius bei geležėles, o Anabetai – jos stebuklingą kepurę, dėl to abu pasijuto kur kas geriau.

– Aš nakvosiu kitame kambaryje, – pasakė Anabeta. –
O jūs, vyrukai, *nieko* čia negerkite ir nevalgykite.

– Manai, ši vieta užkerėta?

Ji suraukė kaktą.

– Nežinau. kažkas čia negerai. Tiesiog... būkite atsargūs.

Mes užsirakinome duris. Taisonas žnektelėjo ant sofos. Keletą minučių pasikrapštinėjęs prie savojo metalo dirbinio, kurio vis dar man nerodė, jis pradėjo žiovauti, suvyniojo geležėles ir išsyk užmigo.

Aš gulėjau ant lovos ir žiūrėjau pro iliuminatorių. Staiga koridoriuje tarytum išgirdau besikuždančius balsus. Žinojau, kad šito negali būti, nes mes perėjome visą laivą ir nematėme nė vieno žmogaus. Tačiau balsai neleido man užmigti. Jie priminė kelionę į Požemio pasaulį – panašiai šnabždėjo pro šalį sklendžiančios mirusiųjų sielos.

Galų gale nuovargis mane įveikė. Aš užmigau... ir susapnavau patį baisiausią sapną iš visų.

Stovėjau urve, ant didžiulės bedugnės krašto. Puikiai pažinojau šią vietą – įėjimą į Tartarą. Atpažinau ir iš tamsios duobės aidintį juoką.

– *Ar tik čia ne jaunasis didvyris, keliaujantis dar vienos didingos pergalės link?* – balsas skambėjo lyg per akmenį braukiamo peilio džeržgesys.

Norėjau sušukti Kronui, kad paliktų mane ramybėje, ir išsitraukęs Potvynio bangas smogti jam, tačiau negalėjau pajudėti. Bet net jei ir būčiau galėjęs, kaip būčiau įstengęs nužudyti tą, kuris jau buvo sunaikintas – sukapotas į gabalėlius ir nublokštas į amžiną tamsą.

– *Neleisk man tavęs sulaikyti, – ištarė titanas. – Galbūt šįkart, kai pralaimėsi, pagaliau susimąstysi, ar verta vergauti dievams. Įdomu, kaip pastarąjį kartą tėvas tau atsidėjo?*

Juokas užpildė visą urvą ir staiga scena pasikeitė.

Atsidūriau kitame urve – Grouverio miegamajame-kalėjime, kiklopo irštvoje. Purvina nuotakos suknele apsitaisęs Grouveris sėdėjo prie staklių ir įnirtingai ardė nebaigto šleifo siūlus.

– Meduolėli! – iš už riedulio šūktelėjo monstras.

Grouveris suinkštė ir suskato austi.

Kambarys sudrebėjo, ir riedulys nuslinko į šalį. Tarpduryje stovėjo milžinas kiklopas, greta kurio Taisonas būtų atrodęs it nykštukas. Jo dantys buvo geltoni ir kreivi, o grubios rankos dydžiu prilygo visam mano kūnui. Kiklopas vilkėjo išblukusius violetinius marškinėlius su užrašu PASAULINĖ AVIŲ PARODA

2001. Jo ūgis veikiausiai siekė penkiolika pėdų, tačiau didžiausią šiurpą kėlė gigantiška randuota, balzguna, kataraktos aptraukta akis. Veikiausiai baisūnas jau buvo pusiau aklas.

– Ką veiki? – pasiteiravo monstras.

– Nieko! – falcetu atsiliepė Grouveris. – Kaip matai, audžiu vestuvinės suknelės šleifą.

Kiklopas įkišo ranką į kambarį, pagrabinėjęs surado stakles ir pačiupinėjo audeklą.

– Bet jis nė kiek nepailgėjo!

– Kaipgi, pailgėjo, brangusis. Pažiūrėk, nuaudžiau ištisią colį.

– Per ilgai gaišti! – užbaubė pabaisa. Paskui pauostė orą. – Tu gardžiai kvepi ožkomis!

– Ak, – Grouveris prisivertė tyliai sukikenti. – Tau patinka? Čia *Eau de Chèvre**. Kvėpinuosi specialiai dėl tavęs.

– Mmmm! – kiklopas iššiepė smailus dantis. – Taip gardu, kad norisi suvalgyti!

– O, tu toks žaismingas!

– Daugiau nebeatidėliosime!

– Bet, brangusis, aš dar nepasiruošusi!

– Rytoj!

* Eau de Chevre (*pranc.*) – ožkos vanduo.

- Ne, ne. Duok dar dešimt dienų.
- Penkias!
- Tegul bus septynios, jei tu reikalauji.
- Septynios mažiau už penkias, ar ne?
- Na taip, aišku, mažiau.

Monstras suurzgė, ne itin patenkintas derybomis, tačiau paliko Grouverį austi toliau ir užritino atgal akmenį.

Grouveris užsimerkė ir trūkčiojamai atsikvėpė stengdamasis nuraminti nervus.

– Pasiskubink, Persi, – sumurmėjo jis. – Prašau, prašau, prašau!

Mane pažadino laivo švilpukas ir iš vidinio mikrofono sklindantis pernelyg džiaugsmingas su australišku akcentu kalbančio vyruko balsas.

– Labas rytas, keleiviai! Visą šią dieną mes praleisime jūroje. Oras nuostabiai tinkamas mambos šokių vakarui prie baseino! Neužmirškite bingo žaidimo iš milijono dolerių Krakeno* vestibulyje pirmą valandą, o *ypatingų jų svečių* laukia mėsinėjimo užsiėmimai pasivaikščiojimų take.

* Krakenas – mitinė jūrų būtybė, vaizduojama kaip milžiniškas aštuonkojis arba kalmaras.

Aš atsisėdau lovoje.

– Ką jis pasakė?

Kniūbsčiomis ant jam gerokai per mažos sofos gulinčio Taisono kojos karojo vonios kambaryje.

– Laimingasis vyrukas kalbėjo apie... vaikštinėjimo užsiėmimus, – suniurzgė apsimiegojęs.

Vyliausi, kad jis teisus, bet ūmai pasigirdo nekantrus beldimas į vidines duris. Anabeta kyštelėjo vidun susivėlusią šviesiaplaukę galvą.

– *Mėsinėjimo* užsiėmimai?

Mes apsirengėme ir surizikavę išlįsti iš apartamentų nusteboje pamatę kitus žmones. Tuzinas senyvo amžiaus keleivių traukė pusryčiauti. Tėtis vedėsi vaikus į baseiną paplaukioti. Įgulos nariai baltutėlėmis šiugždančiomis uniformomis vaikštinėjo po denį ir sveikinosi su keleiviais paliesdami kepures.

Niekas nepasiteiravo, kas mes tokie. Niekas nekreipė į mus dėmesio. Bet kažkas čia buvo negerai. Atostogautojų šeimynai einant pro šalį tėtis ištarė vaikams:

– Mes plaukiame kruiziniu laivu. Mums nepaprastai smagu.

– Taip, – vienu balsu atsiliepė trys vaikai abejingais veidais. – Be galo linksma. Mes einame maudytis į baseiną.

Šeimyna pamažu nutolo.

– Labas rytas, – pasisveikino jūreivis stiklinėmis akimis. – Mes visi mėgaujamės kelione *Princesės Andromedos* laivu. Geros dienos, – taip taręs jis nužingsniavo šalin.

– Persi, visa tai labai keista, – sušnibždėjo Anabeta. – Žmonės čia tarytum apimti transo.

Praeidami pro valgyklą mes išvydome pirmąjį monstrą – juodą pragaro mastifą, užkėlusį priešakines letenas ant bufeto ir panardinusį snukį į plaktą kiaušinienę. Lyginant su gentainiais, šis šuo tikriausiai buvo dar jaunas – ne didesnis už grizlį. Mano kraujas sustingo gyslose. Kartą panašus padaras manęs vos nenugalabijo.

O keisčiausia, kad vidutinio amžiaus pora ramiausiai stovėjo eilėje prie bufeto pragaro šuniui už nugaros ir kantriai laukė savosios kiaušinienės porcijos, rodos, nepastebėdama nieko neįprasto.

– Aš nealkanas, – burbtelėjo Taisonas.

Nei man, nei Anabetai nespėjus atsakyti, iš koridoriaus atsklido reptilijos šnypštimą primenantis balsas:

– Vakar prissisijungė dar šššešši.

Anabeta žaibiškai mostelėjo į artimiausią slėptuvę – moterų tualetą – ir mes visi trys šmurkštelėjome vidun. Iš susijaudinimo aš net užmiršau susigėsti.

Kažkoks padaras – tiksliau turbūt *du* padarai – prašliaužė palei tualetu duris sukeldami į kilimą trinamo švitrinio popieriaus garsą.

– Taip, – atsakė antrasis reptilijos balsas. – Jisss juoss traukia. Netrukusss mess būssime sstiprūsss.

Padaras įšliaužė į valgyklą atgrasiai šnypšdamas – turbūt juokdamasis gyvatišku juoku.

Anabeta pasižiūrėjo į mane.

– Turime iš čia ištrūkti.

– Manai, man *patinka* sėdėti mergaičių tualete?

– Kalbu apie laivą, Persi! Privalome ištrūkti iš laivo.

– Čia blogas kvapas, – sutiko Taisonas. – Be to, šunys suėdė visą kiaušinienę. Anabeta teisi, mums reikia išeiti iš tualetu ir išlipti iš laivo.

Aš nusipurčiau. Jei jau Anabetos ir Taisono nuomonės *sutampa*, man belieka tik pritarti.

Tada išgirdau dar vieną balsą anapus durų ir pašiurpau labiau negu klausydamasis monstrų.

– ...tik laiko klausimas. Nespausk manęs, Agrijau!

Balsas, be jokios abejonės, buvo Luko. Niekada jo neužmiršiu.

– Aš tavęs nespaudžiu, – gilesniu ir piktesniu balsu suniurzgė kitas vyrukas. – Aš tik sakau, jei ši avantiūra pasirodys esanti niekų verta...

– Nepasirodys, – nukirto Lukas. – Jie praris masalą. O dabar eime, turime nueiti į admiraliteto apartamentus ir patikrinti karstą.

Pašnekovams nutolus koridoriumi, balsai nuslopo.

– Ar jau dabar eisime? – suknerkė Taisonas.

Mudu su Anabeta susižvalgėme ir be žodžių suprato vienas kitą.

– Negalime išlipti, – pasakiau Taisonui.

– Privalome išsiaiškinti, ką sumanė Lukas, – pritarė Anabeta. – Jei pavyks, sutriuškinsime jį, surakinsime grandinėmis ir nutempsime į Olimpą.

9.

KAIP ĮVYKO PATS NIŪRIAUSIAS MANO ŠEIMOS SUSIVIENIJIMAS

Stebuklingą kepuraitę turinti Anabeta pasisiūlė eiti viena, tačiau aš ją įtikinau, kad taip elgtis būtų pernelyg pavojinga. Arba eisime visi, arba nė vienas.

– Nė vienas! – pasirinko Taisonas. – Prašau!

Bet galiausiai, nervingai kramtydamas didžiulius nagus, jis patraukė kartu. Mes užsukome į savo kajutę susirinkti daiktų. Kad ir kas nutiktų, nusprendėme nepraleisti daugiau *nė vienos* nakties zombių pilname kruiziniame laive, net jai čia ir žaidžiamas bingo iš milijono dolerių. Aš pasitikrinau, ar turiu kišenėje Pot-

vynio bangas ir ar krepšio viršuje guli iš Hermio gautas termosas bei vitaminai. Nenorėjau leisti Taisonui viską nešti, tačiau Anabeta patarė nesirūpinti. Esą Taisonui ne ką sunkiau nešti per penkis permestus tris kelioninius krepšius, negu man – vieną kuprinę.

Mes tykinome koridoriais link admiralteto apartamentų vadovaudamiesi nuorodomis, skelbiančiomis JŪS ESATE ČIA. Nematoma Anabeta žvalgėsi priešakyje. Kai kas nors eidavo pro šalį, pasislėpdavome, tačiau dauguma sutiktųjų buvo abejingi keleiviai stiklinėmis zombių akimis.

Pasiekus laiptus į tryliktąjį denį, kur turėjo būti admiralteto apartamentai, Anabeta sušnypštė:

– Slėpkitės! – ir nukreipė mus į sandėliuką.

Išgirdau koridoriumi artėjančius du vyrus.

– Ar matei Etiopijos drakoną triume? – paklausė vienas.

– Aha, neįtikėtinas padaras, – nusijuokė kitas.

Vis dar nematoma Anabeta stipriai sugniaužė man ranką. Antrojo vaikinų balsas man pasirodė pažįstamas.

– Girdėjau, laukiama dar dviejų, – ištarė pažįstamas balsas. – Jų vis daugėja, žmogau, mes – nenugalimi!

Balsai pamažu nutolo.

– Čia praėjo Krisas Rodriguesas! – Anabeta nusitraukė kepuraitę ir tapo matoma. – Juk žinai – iš vienuoliktojo vasarnamio.

Aš lyg ir prisiminiau Krisą iš praėjusios vasaros. Jis buvo vienas nenustatytų stovyklautojų, įstrigusių Hermio vasarnamyje, nes tėtis arba mama iš Olimpo jo taip ir nepatvirtino. Dabar pagalvojęs supratau, jog šią vasarą Kriso stovykloje nemačiau.

– Ką čia veikia kitas pusdievis?

Akivaizdžiai susirūpinusi Anabeta pakraipė galvą.

Mes vėl patraukėme koridoriumi. Man neberekėjo žemėlapių, nes ir taip žinojau, jog artinuosi prie Luko. Jaučiau nemalonų šaltį, bylojantį apie netoliese esantį blogį.

– Persi, – Anabeta staiga sustojo. – Žiūrėk.

Ji stovėjo priešais stiklinę sieną ir žvelgė žemyn į daugiaaukštį tarpeklį laivo viduryje, kurio dugne driekėsi pasivaikščiojimų takas – parduotuvėmis apstatyta alėja... Tačiau Anabetos dėmesį patraukė ne promenada.

Priešais saldumynų krautuvėlę susibūrė pulkas monstrų: tuzinas milžinų lestrigonų, panašių į tuos, kurie atakavo mane kamuoliais, du pragaro šunys ir du dar keistesni padarai – moteriškos lyties būtybės, kojų vietoje turinčios dvigubas gyvatės uodegas.

– *Scythian Dracaenae*, – sušnibždėjo Anabeta. – Moterys-drakonės.

Monstrai stovėjo puslankiu aplink graikiškus šarvus segintį jaunuolį, kuris kapojo šiaudinį manekena. Man užgniauzė gerklę, kai pamačiau, jog manekenas apvilktas oranžiniais Pusdievių stovyklos marškinėliais. Mums bežiūrint apsišarvavęs vyrukas dūrė manekenui į pilvą ir perskrodė iki viršaus. Šiaudai pabiro į visas puses. Monstrai sustaugė iš džiaugsmo.

Mirtinai išblyškusi Anabeta pasitraukė nuo lango.

– Eime, – paraginau, stengdamasis dėtis narsesniu, negu iš tiesų jaučiausi. – Kuo greičiau surasime Luką, tuo geriau.

Koridorius baigėsi dvivėrėmis ažuolinėmis durimis, kurios iš pažiūros turėjo nuvesti į reikšmingą vietą. Kai iki durų liko trisdešimt pėdų, Taisonas mus sulaikė.

– Viduje balsai.

– Tu girdi iš taip toli? – paklausiau aš.

Taisonas užmerkė akį ir stipriai susikoncentravo. Kiklopo balsas pasikeitė, tapo kimus, panašus į Luko.

– ...mūsų pranašystė. Tik kvailys nesuprastų, kurį kelią pasirinkti.

Man nespėjus sureaguoti, Taisono balsas vėl persimainė, pasidarė gilesnis, šiurkštesnis, primenantis vaikiną, kurį girdėjome kalbantis su Luku prie valgyklos.

– Tikrai manai, kad senasis arkliažmogis pasišalino visiems laikams?

Taisonas nusijuokė Luko juoku.

– Jie nebegali juo pasitikėti, kai *jo* spintoje aptiko griaučius. Medžio nunuodijimas tapo paskutiniu juo lašu.

Anabeta nusipurtė.

– Liaukis, Taisonai. Kaip tau pavyksta? Tiesiog šiurpu!

Taisonas sumišęs atmerkė akį.

– Aš tik klausau.

– Tęsk, – paraginau aš.

Jis sušnypštė grubiojo vyruko balsu:

– Tyliau!

Paskui Luko šnabždesiu:

– Tu įsitikinęs?

– Taip, – grubiai ištarė Taisonas. – Čia pat, už durų.

Aš susivokiau pernelyg vėlai. Tespėjau ištartį:

– Bėgam!

Staiga didžiosios kajutės durys atsilapojo ir pasirodė Lukas, iš abiejų pusių lydintas dviejų plaukuotų gigantų, apsiginklavusių ietimis, kurių bronziniai antgaliai nukrypo tiesiai į mūsų krūtines.

– Ką aš matau, – kreivai šyptelėjo Lukas. – Juk čia mylimiausi mano pusbrolis ir pusseserė. Užeikite.

Didžioji kajutė kartu buvo ir graži, ir baisi.

Ją puošė didžiuliai langai galinėje sienoje, atsiveriantys tiesiai į laivagalį, už kurių iki pat horizonto driekėsi mėlynas dangus ir žalsva jūra. Grindis dengė persiškas kilimas. Kambario viduryje stovėjo dvi prabangios kanapos, viename kampe – lova su baldakimu, kitame – raudonmedžio stalas, apkrautas maistu: picos dėžėmis, limonado buteliais, o sidabrinėje lėkštėje kūpsojo sumuštinių su kepta jautiena stirta.

Šiurpą kėlė patalpos gale ant aksominės pakylos stovintis dešimties pėdų ilgio auksinis karstas, išgrąžintas graviruotomis antikinės Graikijos scenomis, vaizduojančiomis liepsnojančius miestus bei šiurpia mirtimi mirstančius didvyrius. Nepaisant pro langus trykstančios saulės šviesos, nuo karsto kambaryje tvyrojo šaltis.

– Na, kaip? – Lukas išdidžiai ištiesė į šalis rankas. – Šiek tiek gražiau nei vienuoliktajame vasarnamyje, ar ne?

Jis gerokai pasikeitė nuo praėjusios vasaros. Šortus iki kelių ir marškinėlius pakeitė marškiniai su sagutė-

mis kampuose, rusvai žalsvos spalvos kelnės ir odiniai batai. Neklusnūs smėlio spalvos plaukai buvo dailiai trumpai nukirpti. Jis atrodė lyg piktadarys-modelis, demonstruojantis, ką šiais metais dėvi madingieji Harvardo niekšeliai.

Po akimi vis dar baltavo pailgas randas, likęs po grumtynių su drakonu. Atremtas į kanapą stovėjo jo stebuklingasis kardas – šmeižikas, šelmiškai žybčiojantis pusiau plieniniais, pusiau dangiškosios bronzos ašmenimis, žudančiais ir mirtinguosius, ir monstrus.

– Sėskitės, – paliepė jis mums, o paskui mostelėjo ranka ir trys kėdės, atsiskyrusios nuo stalo, pačios atlėkė į kambario vidurį.

Nė vienas iš mūsų trijulės nesisėdo.

Gremzdai Luko draugai vis dar laikė nukreipę į mus ietis. Jie atrodė lyg dvyniai, bet buvo ne žmonės. Viena vertus, jų ūgis siekė aštuonias pėdas, o antra, mūvėjo tik mėlynus džinsus, mat plačias krūtines jau ir taip dengė tankus rudas kailis. Ant rankų styrojo žvėriški nagai, o pėdos labiau panėšėjo į letenas. Nosys priminė knysles, o burnose stirksojo smailos iltys.

– Koks aš nemandagus! – susizgribo Lukas. – Čia mano padėjėjai – Agrijas ir Orėjas. Tikriausiai esate apie juos girdėję?

Aš nieko nepasakiau. Nepaisant į mane nukreiptų iečių, ne meškinai dvyniai man kėlė siaubą. Nuo tada, kai pernai vasarą Lukas bandė mane nužudyti, daugelį kartų įsivaizdavau mudviejų susitikimą. Regėjau save narsiai stovintį priešais jį ir kviečiantį į dvikovą. Tačiau dabar, susidūrus akis į akį, vos nulaikiau rankas, kad nedrebėtų.

– Nejau nežinote Agrijo ir Orėjo istorijos? – paklausė Lukas. – Jų motina... Nutikimas labai liūdnas. Afroditė paliepė jaunai mergini įsimylėti. Toji atsisakė ir kreipėsi pagalbos į Artemidę. Artemidė leido jai tapti viena iš skaisčiųjų medžiotojų, tačiau Afroditė pasiryžo atkeršyti. Ji užkerėjo merginą, kad ši įsimylėtų lokį. Sužinojusi Artemidė bjaurėdamasi paliko jauną moterį. Tipiškas dievų poelgis, argi ne? Jie kovoja tarpusavyje, o vargšai žmonės atsiduria per vidurį. Štai čia yra merginos sūnūs dvyniai, kurie nejaučia meilės Olimpui. Juodu lyg ir maišyto kraujo, nors ir...

– Keistoki, – šiurkščiu balsu suurgė Agrijas.

Jį aš anksčiau ir girdėjau šnekantis su Luku.

– Che che! – pratrūko juoku Orėjas, apsilaižydamas kailiu apvedžiotas lūpas.

Jis vis nesiliovė kvatoti, kol juoko protrūkis tapo panašus į astmos priepuolį ir nutilo tik tada, kai Lukas su Agrijum abu įsmeigė į jį akis.

– Užsičiaupk, mulki! – užriaumojo Agrijas. – Eik ir nubausk save!

Orėjas verkšlendamasis nukiūtino į kambario kampą, susmuko ant kėdės ir trinktelėjo kakta į stalą, net sidabrinės lėkštės subarškėjo.

Lukas elgėsi taip, lyg šie veiksmai būtų normalūs ir visiškai kasdieniški. Jis patogiai įsitaisė ant kanapos ir užsikėlė kojas ant stalelio.

– Tai štai, Persi, mes leidome tau pagyventi dar vienerius metus. Tikiuosi, esi už tai dėkingas. Kaip laikosi mama? Kaip mokslai?

– Tu apnuodijai Talijos pušį.

Lukas atsiduso.

– Iškart kalbi apie esmę, taip? Ką gi, aš apnuodijau pušį. Ir kas iš to?

– Kaip tu galėjai? – pykčiu kunkuliuojanti Anabeta, rodė, tuoj susprogs. – Talija išgelbėjo tau gyvybę! Išgelbėjo gyvybes *mums!* Kaip galėjai ją šitaip paniekinti...

– Aš jos nepaniekinau! – atrėžė Lukas. – Dievai ją paniekino, Anabeta! Jei Talija būtų gyva, ji pereitų mano pusėn.

– Melagis!

– Jei žinotum, kokios permainos artėja, tu supras-tum...

– Aš suprantu, kad tu nori sunaikinti stovyklą! –
užriko ji. – Tu esi pabaisa!

Lukas papurtė galvą.

– Dievai tave apakino. Nejaugi neįstengi įsivaizduoti pasaulio be jų, Anabeta? Kokia nauda iš tavo antikos istorijos studijų? Trys tūkstančiai metų bagažo! Vakariai supuvę iki pačios šerdies. Juos reikia sunaikinti. Prisidėk prie manęs! Mes galime sukurti pasaulį iš naujo. Tavo protas iš tiesų praverstų, Anabeta.

– Nes savo tu neturi!

Jo akys susiaurėjo.

– Aš tave pažįstu, Anabeta. Tu verta geresnio gyvenimo už klajones, įsikandus beviltišką užduotį išgelbėti stovyklą. Vėliausiai po mėnesio Pusdievių stovyklą užgrobs monstrai. Gyvi išlikę didvyriai, neturėdami iš ko rinktis, prisidės prie mūsų, nes kitaip bus medžiojami ir naikinami. Ar tikrai nori žaisti pralaimėtojų komandoje... su šitokia draugija? – Lukas parodė į Taisoną.

– Ei! – įsiterpiau aš.

– Keliauji kartu su *kiklopu*, – papriekaištavo Lukas. – Kalbi apie Talijos atminimo niekinimą! Tu mane stebini, Anabeta. Iš tavęs mažiausiai tikėjaisi...

– Nutilk! – sušuko ji.

Nežinau, apie ką kalbėjo Lukas, tačiau Anabeta susi-
ėmė rankomis galvą ir atrodė, kad tuoj pravirks.

– Palik ją ramybėje, – paliepiu aš. – Ir nepainiok į
šį reikalą Taisono.

Lukas nusijuokė.

– Ak, taip, girdėjau. Tavo tėvas jį pripažino.

Tikriausiai atrodžiau nustebeęs, nes Lukas nusišyp-
sojo.

– Taip, Persi, aš viską žinau. Žinau ir apie tavo suma-
nymą surasti aukso vilną. Kokios ten tos koordinatės...
30, 31, 75, 12? Matai, aš tebeturiu stovykloje draugų,
kurie praneša man naujienas.

– Norėjai pasakyti, šnipų.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Kiek dar tėvo užgauliojimų iškęsi, Persi? Manai, jis
tau dėkingas? Manai, Poseidonui rūpi bent kiek labiau
negu šitas monstras?

Taisonas sugniaužė kumščius, jam iš burnos išsiveržė
urzgesys.

Lukas tyliai sukikeno.

– Dievai tavimi *puikiai* naudojasi, Persi. Ar bent nu-
manai, kas tavęs laukia, jei išgyvensi iki šešioliktojo
gimtadienio? Argi Cheironas tau *nepapasakojo* apie pra-
našystę?

Norėjau vožti Lukui į veidą, ryžtingai atsikirsti, tačiau jis, kaip visada, sugebėjo išmušti mane iš pusiausvyros.

Šešioliktasis gimtadienis?

Žinojau, jog prieš daugelį metų Cheironas išgirdo Orakulo pranašystę, iš dalies susijusią su manimi. Tačiau žodžiai „*jei išgyvensiu iki šešioliktojo gimtadienio*“ man nepatiko.

– Žinau, ką man reikia žinoti, – išstariau. – Pavyzdžiui, kas yra mano priešai.

– Tada tu kvailys.

Taisonas sudaužė į šipulius arčiausiai stovėjusią kėdę.

– Persis – ne kvailys!

Man nespėjus jo sulaikyti, Taisonas puolė Luką. Jo kumščiai, galintys pramušti kiečiausią metalą, pakibo Lukui virš galvos, tačiau kaipmat įsikišo meškinai dyviniai. Juodu abu sugriebė Taisoną už rankų ir stumtelėjo atgal. Mano gynėjas taip smarkiai tškėsi ant kilimo, kad net denis sudrebėjo.

– Negerai pasielgei, kiklope, – subarė Lukas. – Du mano bičiuliai grizliai drauge sudėjus už tave stipresni. Gal reikėtų leisti jiems...

– Lukai, – įsikišau aš. – Paklausyk. Mus atsiuntė tavo tėvas.

Jo veidas įgavo peperoni dešros spalvą.

– Nedrįsk net *minėti* jo vardo!

– Jis nukreipė mus į šį laivą. Iš pradžių pamaniau, jog tik nurodė susisiekimą priemonę, bet iš tiesų norėjo, kad rastume tave. Jis man pasakė neatsižadėsiąs tavęs, nepaisant tavojo pykčio.

– *Pykčio?* – užriaumoją Lukas. – *Neatsižadėsi manęs?* Jis mane paliko, Persi! Aš noriu sunaikinti Olimpą! Sutriuškinti į šipulius kiekvieną sostą! Taip ir perduok Hermiui. Kaskart, kai pusdieviai prisijungia prie mūsų, Olimpas susilpnėja. O *jis* tampa stipresnis, – Lukas parodė į auksinį sarkofagą.

Karstas kėlė man siaubą, tačiau pasiryžau nieku gyvu to neparodyti.

– Na, ir kas? – paklausiau. – Kas jau ten tokio ypatingo... – staiga aš susiprotėjau, kas guli sarkofage. Temperatūra kambaryje, rodos, nukrito dar dvidešimčia laipsnių. – Pala, tik nesakyk...

– Jis persiformuoja iš naujo, – atsakė Lukas. – Mes po truputį iššaukiame iš prarajos jo gyvybinę jėgą. Kartu su kiekvienu mūsų gretas papildančiu kariu atsiranda dar vienas mažas gabalėlis.

– Pasibjaurėtina! – išrėžė Anabeta.

– Tavo motina gimė iš perskeltos Dzeuso kaukolės, – nusišaipė Lukas. – Tavimi dėtas verčiau patylėčiau.

Netrukus turėsime pakankamai titanų valdovo kūno ir sujungsime jį iš gabaliukų. Šis darbas nenusileis He-faisto kalvės kūriniams.

– Tu pamišęs, – ištarė Anabeta.

– Prisidėkite prie mūsų ir jums bus atlyginta. Mes turime galingų draugų, pakankamai turtingų rėmėjų, galinčių nupirkti šį kruizinį laivą ir kur kas daugiau. Persi, tavo mamai niekada daugiau nereikės dirbti. Galėsi nupirkti jai didžiulį namą. Įgysi valdžios, išgarsėsi – gausi bet ką, ko tik panorėsi. Anabeta, tu galėsi išpildyti savo svajonę, tapsi architekto ir pastatysi paminklą praėjusiam tūkstantmečiui. Būsimojo amžiaus šventovę!

– Prasmek į Tartarą, – tėškė ji.

Lukas atsiduso.

– Apmaudu.

Jis paėmė į televizoriaus nuotolinį pultelį panašų daiktą ir paspaudė raudoną mygtuką. Po sekundės atsivėrė kajatės durys ir į vidų įžengė du policininkų lazdomis ginkluoti uniformuoti įgulos nariai. Jie žvelgė tokiais pačiais stikliniais žvilgsniais, kaip ir visi kiti čia matyti mirtingieji, bet jaučiau, kad dėl to jie nė kiek ne mažiau pavojingi.

– Na štai, šaunioji apsauga, – kreipėsi Lukas. – Deja, man atrodo, turime kelis zuikius.

– Taip, pone, – abejingai atsakė jie.

Lukas atsigręžė į Orėją.

– Metas pašerti Etiopijos drakoną. Nusivesk šiuos kvailius į apačią ir parodyk, kaip tai daroma.

– Che che! – kvilau išsišiepė Orėjas.

– Leisk ir man eiti kartu, – sumaurojo Agrijas. – Mano brolis netikėlis. Tasai kiklopas...

– Pavojaus nėra, – patikino Lukas ir dirstelėjo į auksinį karstą už nugaros, tarytum dėl kažko nerimaudamas. – Pasilik, Agrijau. Mums reikia aptarti keletą rimtų reikalų.

– Bet...

– Nenuvilk manęs, Orėjau. Būk triume tol, kol įsitikinsi, kad drakonas sotus.

Dviejų apsaugininkų lydymas Orėjas, baksnodamas ietimi, išginė mus iš kajutės.

Eidamas koridoriumi ir jusdamas į nugarą įremtą Orėjo ietį aš svarsčiau apie Luko žodžius, esą meškinai dvyniai *abu kartu* stipresni už Taisoną. Vadinasi, galbūt atskirai...

Iš vidinių laivo koridorių mes išėjome į atvirą denį, abipus kurio rikiavosi gelbėjimo valtys. Aš spėjau per-

prasti patalpų išdėstymą ir žinojau, kad paskutinį kartą žvelgiame į saulę. Pasiekę kitą denio kraštą turėjome liftu nusileisti į triumą, kur viskas ir pasibaigs.

Aš žvilgtelėjau į Taisoną ir pasakiau:

– Dabar.

Dėkui dievams, jis suprato. Mano brolis apsigrėžė, nubloškė Orėją trisdešimt pėdų atgal, ir šis pūkstelėjo tiesiai į baseiną – į patį besimaudančios zombių šeimynėlės vidurį.

– Ai! – vienu balsu subliuvo vaikai. – Mums *nebe-linksma* baseine!

Vienas apsaugos darbuotojas išsitraukė lazdą, tačiau Anabeta jį sustabdė taikliu spyriu į saulės rezginį. Kitas apsaugininkas pasileido prie aliarmo mygtuko.

– Sulaikyk jį! – sušuko Anabeta, tačiau buvo per vėlu.

Prieš man užvožiant jam šezlongu per galvą, apsaugininkas spėjo spustelėti mygtuką. Įsižiebė raudoni žibintai, užkaukė sirenos.

– Į gelbėjimo valtį! – surikau aš ir mes pasileidome link artimiausio laivelio.

Kol nutraukėme apdangalą, į denį stumdydami turistus bei tropinių gėrimų padėklus nešiojančius padavėjus įsiveržė kiti monstrai ir būrys apsaugininkų. Graikiškus

šarvus segintis vyrukas išsitraukė kardą ir puolė, tačiau paslydo pataikęs į *piña colada* kokteilio balutę. Lankininkai lestrigonai išsirikiavo ant denio viršuje ir įsistatė strėles į milžiniškus lankus.

– Kaip ketini nuleisti šį daiktą į vandenį? – sukliko Anabeta.

Ant manęs liuoktelėjo pragaro šuo, tačiau Taisonas nubloškė jį į šalį gesintuvu.

– Lipkit vidun! – riktelėjau ir išsitraukęs Potvynio bangas atrėmiau pirmąją strėlių salvę. Priešininkai bet kurią sekundę galėjo mus įveikti.

Gelbėjimo valtis kybojo prie laivo šono aukštai virš vandens. Anabetai su Taisonu niekaip nesisekė išjudinti nuleidimo skridinio. Aš įšokau tarp jų.

– Laikykitės! – surikau ir perkirtau virves.

Strėlių spiečius prašvilpė mums virš galvų, o mes laisvuojū kritimu lėkėme link vandenyno.

IO.
KAIP MUS PAVĖŽĖJO
MIRĘ KONFEDERATŲ
KARIAI

– Termosas! – suklyčiau mums artėjant prie vandens.

– Ką? – Anabeta turbūt pamanė, kad susipykau su protu.

Bičiulė lėkė tvirtai įsikibusi į laivavirves, o jos plaukai plevėsavo virš galvos tarsi fakelas. Strėlės ir ietys skriejo mums pavymui. Aš sugriebiau termosą vildamasis, jog elgiuosi teisingai.

Taisonas mane suprato. Jis šiaip ne taip atsegė mano krepšį ir nepaleisdamas laivelio krašto išėmė stebuklingąjį Hermio termosą.

– Įsikibkite!

– Aš *jau* įsikibusi! – atšovė Anabeta.

– Tvirčiau!

Aš pariečiau kojas po pripučiamu valtės suololeliu ir Taisonui sugriebus mudu su Anabeta už marškinėlių nugarų, per ketvirtį apsisukimo pasukau termosą dangtelį. Iš termosą žaibiškai išsiveržusi balkšva vėjo marška ėmė blaškyti mus į šonus, ir žemyn smingantis gelbėjimo laivelis keturiasdešimt penkiais laipsniais pasviro į šoną.

Iš termosą iššovęs vėjas tarytum kvatojosi džiaugdamasis laisve. Pasiekę vandens paviršių mes keletą kartų šoktelėjome, lyg nusviestas akmenukas, bet paskui pasileidome į priekį lyg greitaeigis kateris. Purslai tiško į veidus, prieš akis regėjome vien tik jūrą.

Aš išgirdau apmaudo šūksnius, atsklidusius iš laivo, likusio už nugaros, tačiau ginklai mūsų nebepasiekė. *Princesė Andromeda* vis mažėjo, tapo panaši į baltą žaislinį laivelį, o paskui ir visai išnyko.

Skriedami jūros paviršiumi mudu su Anabeta pamėginome per Iridę pasiųsti žinutę Cheironui. Nusprendėme, jog svarbu kam nors pranešti, ką planuoja Lukas, o kuo daugiau galėtume pasitikėti, nenumanėme.

Iš termosos ištrūkęs vėjas sukėlė puikius vandens purslus, ir prieš saulę sumirguliavo vaivorykštė, leisdama susisiekti Iridės ryšiu. Tačiau ryšio kokybė buvo ganėtinai prasta. Anabetai pamėtėjus į lašelių dulkes auksinę drachmą ir paprašius vaivorykštės deivės parodyti Cheironą, pastarojo veidas išryškėjo, tačiau už jo mirguliavo keisti šviesos blyksniai ir griaudėjo roko muzika, tarytum jis linksmintųsi klube.

Mes papasakojome Cheironui apie pabėgimą iš stovyklos, apie Luką, *Princesę Andromedą* ir auksinį karstą su Krono palaikais, tačiau nesu tikras, ar pašnekovas ką nors išgirdo dėl jį supančio triukšmo ir vėjo bei vandens šniokštimo aplink mus.

– Persi, – išrėkė Cheironas, – tau reikia saugotis...

Kentauro balsą nustelbė jam už nugaros pasigirdę garsūs šūksniai, primenantys komančių karių ūbavimą.

– Ką? – užtrikau aš.

– Prakeikti giminaičiai! – Cheironas staigiai pasilenkė, jam virš galvos prašvilpė lėkštė ir sudužo kažkur už mūsų regėjimo lauko. – Anabeta, tau nederėjo leisti Persiui išvykti iš stovyklos! Bet jei jau taip *nutiko*, susraskite vilną...

– O taip, mažuli! – kažkas subliuvo šalia Cheirono. – Olialiaaa!

Dar pagarsėjusi muzika ėmė taip griaudėti, kad net mūsų laivelis pradėjo vibruoti.

– ...Majamis! – šaukė Cheironas. – Aš pasistengsiu stebėti...

Mūsų vandens dulkių ekranas subyrėjo, tarsi kažkas iš kitos pusės būtų paleidęs į jį butelį, ir Cheironas išnyko.

Po valandos mes pamatėme žemę – ilgą paplūdimio juostą, palei kurią rikiavosi aukšti viešbučių pastatai. Vandenyje aplinkui atsirado daugybė žvejybinių laivelių bei tanklaivių. Pro dešiniąją bortą praplaukė pakrantės apsaugos kateris, jis netrukus apsisuko, lyg norėtų įdėmiau į mus įsiziūrėti. Ko gero, ne kasdien čia pamatysi trijų vaikų valdomą geltoną gelbėjimo valtį, kuri be variklio išvysto šimto mazgų* per valandą greitį.

– Čia Virdžinija Bičas! – atpažino Anabeta, kai prisartinome prie kranto. – O, dievai, kaip *Princesė Andromeda* per naktį sukorė tokį atstumą? Juk nuplaukė...

– Penkis šimtus trisdešimt jūrmylių.**

* Jūrininkystėje mazgas – greičio matas, lygus 1,85 km per valandą.

** Viena jūrmylė – 1852 metrai.

– Iš kur žinai? – įsistebeilijo ji į mane.

– Aš... aš tiksliai negaliu pasakyti.

Anabeta minutėlę pagalvojo.

– Persi, kur mes dabar esame?

– 36 laipsniai ir 44 minutės šiaurės platumos, 76 laipsniai ir 2 minutės vakarų ilgumos, – akimoju atsakiau. Paskui krestelėjau galvą. – Oho. Iš kur aš sužinojau?

– Turbūt dėl savo tėčio, – padarė išvadą Anabeta. – Būdamas jūroje tu puikiai orientuojiesi. Tai bent šaunumėlis!

Aš nebuvo tuo tikras. Ne itin troškau tapti žmogumi-navigacijos sistema. Man nespėjus nieko pasakyti, Taisonas pliaukštelėjo man per petį.

– Atplaukia dar vienas laivas.

Aš atsigrėžiau. Pakrantės apsaugos kateris lipo mums ant kulnų. Mirkčiodamas šviesomis jis didino greitį.

– Negalime leisti jų sugaunami, – pasakiau. – Jie pateiks pernelyg daug klausimų.

– Plauk toliau, į Česapiko įlanką, – patarė Anabeta. – Žinau vietą, kurioje galėsime pasislėpti.

Neklausiau, apie ką ji kalba nei iš kur taip puikiai pažįsta vietovę. Surizikavau ir dar truputėlį atlaisvinau termosą dangtelį. Naujas vėjo gūsis žaibiškai

nunešė mus aplink šiaurinį Virdžinija Bičo paplūdimio smaigalį į Česapiko įlanką. Pakrantės apsaugos laivelis vis tolo ir tolo. Mes nesulėtinome greičio, kol krantai abiejose pusėse priartėjo, ir aš suvokiau, kad įplaukėme pro upės žiotis. Jaučiau, kad sūrų vandenį pakeitė gėlas. Staiga pasijutau nuvargęs ir išsekęs lyg po hiperaktyvumo priepuolio. Aš nebesusivokiau, kur esu ir kur reikia nukreipti valtį. Laimė, kad man vadovavo Anabeta.

– Štai čia, – pasakė ji. – Už šios smėlio seklumos.

Mes pasukome į žolėmis apžėlusią pelkę. Gigantiško kipariso papėdėje aš ištraukiau gelbėjimo laivelį ant sausumos. Aplink dunksojo vijokliais apraizgyti medžiai. Miške čirpė vabzdžiai. Oras buvo drėgnas ir karštas, nuo upės kilo garas. Ši vieta iš esmės skyrėsi nuo Manhatano, ir man čia nepatiko.

– Eime, – paragino Anabeta. – Reikia tik truputį paeiti pakrante.

– Ir ką priešime? – paklausiau aš.

– Einam ir pamatysi, – ji sugriebė kelioninį krepšį. – Verčiau pridenkime valtį. Juk nenorime patraukti kieno nors dėmesio.

Apkrovę šakomis gelbėjimo valtį, mudu su Taisonu nusekėme krantu Anabetai įkandin. Pėdos klimpo į

raudoną dumblą. Pro pat mano batą prašliaužė gyvatė ir dingo žolėje.

– Negera vieta, – pastebėjo Taisonas traiškydamas uodus, išsirikiavusius pasivaišinti jam ant rankos.

Praėjus dar kelioms minutėms Anabeta ištarė:

– Čia.

Aš mačiau tik gervuogyną ir daugiau nieko. Tada Anabeta praskyrė susiraizgiusias šakas tarsi duris, ir aš suvokiau regįs užmaskuotą slėptuvę.

Viduje pakako erdvėms trims, net jei vienas iš trijulės buvo Taisonas. Į Amerikos čiabuvių buveinę panašios trobelės sienos, kurios atrodė atsparios vandeniui, buvo iš supintų augalų. Kampe gulėjo sukrauti visi būtiniausi stovyklavimo reikmenys – miegmaišiai, antklodės, šaltkrepšis, žibalinė lempa. Buvo čia ir pusdieviams reikalingų daiktų – bronzinių iečių antgalių, pilna strėlinė strėlių, atsarginis kardas bei ambrozijos dėžė. Lūšnelėje dvokė pelėsiais, atrodė, kad čia ilgą laiką niekas nesilankė.

– Pusdievių slėptuvė, – aš pagarbiai pažvelgiau į Anabetą. – Tu įrengi šią vietą?

– Mes su Talijs, – tyliai ištarė ji. – Ir su Luku.

Man visa tai neturėjo rūpėti. Juk žinojau, kad Talijs ir Lukas rūpinosi Anabeta, kai ji buvo maža. Trys bėg-

liai gyveno savarankiškai, gindamiesi ir slapstydami
nuo monstrų, kol Grouveris juos suradęs pamėgino
nugabenti į Pusedievių stovyklą. Tačiau kaskart, kai
Anabeta prabildavo apie laikus, praleistus drauge su
jais, aš pasijusdavau... nė nežinau. Gal nesmagiai? Ne.
Netinkamas apibūdinimas. Tiksliausiai mano jausmus
nusakytų žodis *pavydas*.

– O ar nemanai, kad Lukas užsuks čionai mūsų paieškoti? – paklausiau.

Ji papurtė galvą.

– Mes pasistatėme tuziną saugių buveinių, panašių
į šią. Kažin, ar Lukas apskritai prisimena, kur jos yra.
Jam jos neberūpi.

Bičiulė žnektelėjo ant antklodžių ir pradėjo raustis
kelioniniame krepšyje. Anabetos kūno kalba aiškiai
bylojo, kad ji nebenori kalbėtis.

– Klausyk, Taisonai, – kreipiausi aš. – Jei tau ne-
sunku, apsižvalgyk aplink. Galbūt rasi šiose džiung-
lėse kokią išgyvenimo laukinėje gamtoje reikmenų
krautuvėlę.

– Krautuvėlę?

– Taip, kurioje būtų užkandžių. Cukraus pudra
apibarstytų spurgų ar ko nors panašaus. Tik nenuiek
pernelyg toli.

– Cukraus pudra apibarstytų spurgų, – rimtai pakar-
tojo Taisonas. Paieškosiu džiuŋglėse spurgų, – jis išėjo
laukan ir pradėjo šūkauti: – Spurgos, aūū!

Jam pasišalinus aš atsisėdau priešais Anabetą.

– Ei, apgailestauju dėl to, kad teko pamatyti Luką.

– Tu nekaltas.

Mergaitė išsitraukė iš dėklo peilį ir pradėjo skudu-
rėliu valyti geležtę.

– Jis pernelyg lengvai mus paleido, – pasakiau.

Vyliausi, galbūt man tik taip atrodo, tačiau Anabeta
linktelėjo:

– Ir aš taip pat manau. Pameni, nugirdome jį kalbantį
apie avantiūrą ir masalą... Man atrodo, jis kalbėjo apie
mus.

– Ar masalas – aukso vilna? O gal Grouveris?

Ji įdėmiai apžiūrinėjo peilio geležtę.

– Nežinau, Persi. Galbūt aukso vilną jis nori pasi-
glemžti sau. Gal viliasi, jog mes atliksime visą juodą
darbą, o paskui jis ją iš mūsų pavogs. Aš tiesiog negaliu
patikėti, kad jis nunuodijo pušį.

– Ką jis turėjo omenyje sakydamas, esą Talija būtų
perėjusi jo pusėn? – paklausiau aš.

– Jis klysta.

– Kalbi ne itin užtikrintai.

Anabeta rūsčiai dėbtelejo į mane ir aš ėmiau gailėtis pasiteiravęs šito jai tebelaikant rankose peilį.

– Persi, ar žinai, ką tu man labiausiai primeni? *Taliją*. Jūsų panašumas bauginantis. Man atrodo, jūs abu galėtumėte tapti arba geriausiais draugais, arba pasmaugtumėte vienas kitą.

– Verčiau jau draugais.

– Talija kartais pykdavo ant savo tėčio. Taip, kaip ir tu. Ar tu dėl to stotum į kovą prieš Olimpą?

Aš įsistebeilijau į pilną strėlinę kampe.

– Ne.

– Tada gerai. Ji irgi nestotų. Lukas neteiskus.

Anabeta įsmeigė peilį į žemę. Norėjau jos paklausti apie Luko paminėtą pranašystę ir kaip ji susijusi su mano šešioliktuoju gimtadieniu, tačiau supratau, kad ji man nepasakys. Cheironas leido labai aiškiai suprasti, kad man neleista to išgirsti, kol dievai nenuspręs kitaip.

– O ką Lukas turėjo omenyje, kalbėdamas apie kiklopus? – pasiteiravau. – Jis pasakė, esą iš tavęs mažiausiai to tikėjosi...

– Aš žinau, ką jis pasakė. Jis... Jis kalbėjo apie tikrąją Talijos mirties priežastį.

Aš laukiau nežinodamas, ką pasakyti. Anabeta trūčiojamai atsiduso.

– Kiklopais niekada negali pasikliauti, Persi. Prieš šešerius metus, tą naktį, kai Grouveris mus lydėjo į Pusedievių stovyklą...

Ją pertraukė lūšnelės durų gurgžtelėjimas. Vidun įslinko Taisonas.

– Cukraus pudra apibarstytos spurgos, – išdidžiai paskelbė jis atkišdamas dėželę.

– Iš kur gavai? – įsmeigė akis Anabeta. – Juk mes vidury miško. Čia aplinkui nieko nėra...

– Čia pat, už kalvos, už penkiasdešimties pėdų, stovi „Milžinų spurgos“!

– Blogas ženklas, – sumurmėjo Anabeta.

Užsiglaudę už medžio mes stebėjome vidury miško pastatytą spurginę. Ji atrodė naujutėlaitė, pro langus sklido šviesa, priešais plytėjo automobilių aikštelė, o į mišką driekėsi kelias, tačiau žmonių aplinkui nebuvo matyti, nestovėjo nė viena mašina. Už lango priešais kamos aparatą sėdinti darbuotoja skaitė žurnalą. Ant stogelio išties juodavo didžiulės raidės, kurias sugebėjau perskaityti net ir aš: MILŽINŲ SPURGOS.

Ant iškabos puikavosi nupieštas milžinas, iškandęs „O“ raidės viduriuką žodyje SPURGOS. Aplinkui gardžiai kvepėjo šviežiomis šokoladinėmis spurgomis.

– Jos čia neturėtų būti, – sukuždėjo Anabeta. – Visa tai negerai.

– Kodėl? – paklausiau aš. – Juk čia tik spurginė.

– Šššš!

– Kodėl mes šnibždamės? Juk Taisonas buvo užėjęs vidun ir nupirko tuziną spurgų. Jam nieko nenutiko.

– Nes *jis yra* monstras.

– Liaukis, Anabeta. „Milžinų spurgos“ nesusijusios su monstrais! Juk čia tik spurginių tinklas. Niujorke irgi tokių yra.

– Tinklas, – pritarė ji. – O ar tau neatrodo keista, kad krautuvėlė čia, girios viduryje, atsirado kaip tik tada, kai tu paprašei Taisono atnešti spurgų?

Gerai pagalvojus man pastaroji aplinkybė irgi pasirodė keista, tačiau spurginių su blogio jėgomis iki šiol nesiejau.

– Čia veikiausiai yra lizdas, – paaiškino Anabeta.

Taisonas pradėjo verkšlenti. Abejoju, ar jis suprato daugiau negu aš, tačiau jį sunervino Anabetos tonas. Jis jau spėjo sukirsti pusę tuzino spurgų iš dėžutės ir išsitepė cukraus pudra visą veidą.

– Kieno lizdas? – paklausiau.

– Ar tau niekada nesukėlė nuostabos itin spartus tokių krautuvėlių plitimas? – paklausė ji. – Vieną dieną dar nieko nėra, o kitą – *pokšt*, ir stovi naujas mėsainių

kioskelis, kavinukė ar kas nors panašaus. Iš pradžių tik viena parduotuvė, paskui dvi, penkios – ir jos paplinta po visą šalį.

– Atvirai sakant, ne. Niekada apie tai nesusimąščiau.

– Persi, kai kurie tinklai taip sparčiai plinta todėl, kad yra susieti magiškais ryšiais su monstrų galia. Apie 1950-uosius metus šią gudrybę sugalvojo keli Hermio vaikai. Jie ir pradėjo...

Ji sustingo.

– Ką? – susidomėjau aš. – Ką jie pradėjo?

– Nedaryk... staigių... judesių, – ištarė Anabeta tokiu balsu, tarsi nuo to priklausytų jos gyvybė. – Labai lėtai apsisuk.

Tada aš irgi išgirdau čežėjimą, lyg koks pilvūzas brautųsi pro lapus. Atsigręžęs išvydau tarp medžių šešėlių slenkantį padarą didumo sulig raganosiu. Šniokštuojančio siaubūno priešakys rangėsi į visas puses. Iš pradžių nesuvokiau, ką matau, bet paskui supratau, kad būtybė turi daugybę kaklų – mažiausiai septynis – užsibaigiančių šnypščiančiomis reptilijų galvomis. Ant kiekvieno šiurkščia oda aptraukto kaklo kybojo plastikinis seilinukas, skelbiantis: AŠ ESU MILŽINŲ SPURGŲ VAIKIS!

Aš išsitraukiau tušinuką, tačiau Anabeta pažvelgė man į akis be žodžių perspėdama: *ne dabar*. Aš supratau. Daugelis monstrų pasižymi klaikiu regėjimu. Egzistavo tikimybė, jog hidra prašliauš pro šalį. Tačiau jei atkimščiau šratinuką, bronzinis kardo žvilgėjimas tikrai patrauktų jos dėmesį.

Mes laukėme. Hidra ropojo vos už kelių pėdų. Ji uostinėjo žemę ir medžius, tarytum kažką medžiotų. Staiga aš pastebėjau, jog dvi jos galvos drasko į skutus geltono brezento gabalą – tokio, iš kurio buvo pagaminti mūsų kelioniniai krepšiai. Vadinasi, pabaisa jau apsilankė stovyklavietėje ir dabar uostinėdama seka mūsų pėdomis.

Mano širdis ėmė pašėlusiai daužytis. Stovykloje man teko matyti trofėjinę hidros galvos iškamšą, tačiau susidurti su ja realybėje dar nebuvo pasirengęs. Kiekviena galva buvo rombo formos, kaip barškuolės, tačiau iš burnos kyšojo smailių ryklio dantų eilės.

Taisonas drebėdamas žengtelėjo atatupstas ir užmynė ant šakelės. Visos septynios galvos žaibiškai atsisuko mūsų pusėn ir sušnypstė.

– Išsiskirstykim! – riktelėjo Anabeta ir nėrė į dešinę.

Aš nusiritau kairėn. Viena hidros galva išspjovė žalio skysčio čiurkšlę, kuri prašvilpė man pro petį ir ištiško

prie pat guobos. Kamienas ėmė rūkti, irti, ir medis nuvirto Taisono pusėn, šis monstro užhipnotizuotas tebestovėjo sustingęs, o hidra jau atsidūrė priešais jį.

– Taisonai!

Aš sugriebiau jį ir iš visų jėgų stumtelėjau į šalį kaip tik tą akimirką, kai hidra šoktelėjo į priekį, ir medis nusileido ant dviejų jos galvų. Hidra klupinėdama atsitraukė atgal ir vargais negalais išvadavusi galvas sustaugė iš pasipiktinimo. Visos septynios galvos išspjovė po rūgšties čiurkšlę ir guoba ištirpo virsdama šlykščia garuojančia mase.

– Judinkis! – paraginau Taisoną, o pats pasileidau į šalį ir atidengiau Potvynio bangas stengdamasis nukreipti pabaisos dėmesį.

Pavyko. Visi monstrai negali pakęsti dangiškosios bronzos vaizdo. Vos išvydusi žvilgančią geležtę, hidra iššiepusi dantis atsuko mano pusėn visas šnypščiančias galvas. Gera naujiena: Taisonui tą akimirką pavojus nebegrėsė. Bloga naujiena: man iškilo grėsmė pavirsti tąsia balute. Viena galva pamėgino man grybštelėti. Aš nieko negalvodamas mostelėjau kardui.

– Ne! – sukliko Anabeta.

Per vėlai. Aš vienu mostu nurėžiau hidrai galvą. Ši nusirito į žolę palikdama maskatuojančią strampą, kuris

akimoju liovėsi kraujavęs ir pradėjo pūstis it balionas. Per kelias sekundes kaklas pasidalijo į du kaklus ir ant abiejų užaugo po normalaus dydžio galvą. Dabar priešais mane kiūtojo aštuoniagalvė hidra.

– Persi! – plūdo mane Anabeta. – Tu ką tik kažkur atidarei dar vieną „Milžinų spurgų“ krautuvėlę!

Aš kryptelėjau į šalį išvengdamas rūgšties spjūvio.

– Aš jau beveik žuvęs, o tu nerimauji dėl tokių *niekų*? Kaip mes ją nudėsime?

– Ugnimi! – atsiliepė Anabeta. – Mums reikia ugnies!

Vos jai prakalbus apie ugnį, aš priminiau pasakojimą. Hidros galvos liaujasi dvejetainis, jei kaklą bigės iškart padegamos. Bent jau taip pasielgė Heraklis. Tačiau mes neturėjome ugnies.

Aš žengtelėjau atbulas upės link. Hidra sekė iš paskos. Anabeta ėmė artintis man iš kairės mėgindama priversti atsigręžti vieną galvą ir peiliu gindamasi nuo jos dantų, tačiau kita galva vožė iš šono ir parbloškė ją į purvą.

– Nemušk mano draugų!

Taisonas puolė tarp hidros ir Anabetos. Kol Anabeta pakilo, Taisonas įniko taip vikriai kumščiais talžyti pabaisos galvas, kad priminė man žaidimą *Užvožk kur-*

*miui**. Bet net ir Taisonas neįstengs amžinai gintis nuo hidros.

Mes ir toliau pamažu traukėmės ataturpsti, vengdami rūgšties čiurkšlių ir atremdami galvų išpuolius, bet jų nenukirsdami. Deja, aš žinojau, kad taip tik trumpam atidedame savo mirtį. Galų gale vis tiek suklysimė, ir pabaisa mus nužudys.

Staiga aš išgirdau keistą pukšėjimą, kurį iš pradžių palaikiau savo širdies plakimu. Netrukus nuo galingo puškavimo drebėjo visa pakrantė.

– Koks čia triukšmas? – šūktelėjo Anabeta, nenuleisdama akių nuo hidros.

– Garo variklis, – atsakė Taisonas.

– *Kas?*

Aš tūptelėjau, ir Hidros spjūvis prašvilpė man virš peties. Iš upės, tekančios mums už nugarų, pažįstamas mergaitės balsas šūktelėjo:

– Štai ten! Paruoškite trisdešimt dviejų svarų patranką!

Aš nedrįsau rizikuoti ir nusigręžti nuo hidros, tačiau jeigu ten tikrai tas žmogus, apie kurį pagalvojau, tada priešai mus apsupo iš abiejų pusių.

* Angl. *whack-a-mole* – toks žaidimas, kai minkšta medžiaga aptrauktu mediniu plaktuku reikia pataikyti į plastikinius kurmius, atsitiktinai išnyrančius pro skylutes žaidimo lentoje.

Vyriškas balsas sudžeržgė:

– Jie pernelyg arti, miledi!

– Prakeikti didvyriai! – ėmė plūstis mergina. – Visu greičiu pirmyn!

– Klausau, miledi.

– Šaudyti savo nuožiūra, kapitone!

Anabeta suprato, kas vyksta, sekundės dalele anksčiau už mane ir sukliko:

– Gulkitės!

Vos mums parpuolus, žemę sudrebino nuo upės atsiritęs galingas driokstelėjimas. Tvykstelėjo šviesos bei dūmų stulpas ir hidra susprogo mums prieš akis. Ant mūsų pasipylė glitėsių lietus, kuris tuojuo pat išgaravo, kaip visada išgaruoja nugalabyti monstrai.

– Fui! – nusipurtė Anabeta.

– Garlaivis! – sušuko Taisonas.

Aš pakilau kosėdamas nuo krantus apgaubusio parako dūmų debesies. Upe pukšėdamas artinosi keisčiausias iš mano matytų laivų. Jis plaukė nugrimzdęs giliai į vandenį, lyg povandeninis, denis apkaustytas geležimi, viduryje dunksojo trapecijos formos kazematas*, kurio šonuose žiojėjo patrankoms paliktos angos. Ant stiebo

* Kazematas – šarvuota patalpa laive patrankai, sviediniams laikyti, pabūklą aptarnaujantiems kariams apsaugoti.

plevėsavo vėliava – šerno galva ir ietis kraujo raudonumo fone. Ant denio stovėjo išsirikiavę zombiai pilkomis uniformomis – mirę kareiviai, kurių veidus oda dengė tik iš dalies, kaip Hado rūmus saugančių monstrų, mano matytų Požemio karalystėje.

Laivas buvo šarvuotas. Pilietinio karo laikų kreiseris. Aš beveik įžiūrėjau pirmagalyje užrašytą apsamanojusį pavadinimą: *CSS Birminghamas*. Šalia mūsų vos nenužudžiusios teberūkstančios patrankos stovėjo graikų mūšio aprangą vilkinti Klarisa.

– Nevykėliai, – nusišaipė ji. – Bet, ko gero, man teks jus išgelbėti. Lipkite laivan.

II. KAIP KLARISA VISKĄ SUSPROGDINO

– Na ir prisivėrėte košės, – pastebėjo Klarisa.

Mes ką tik baigėme ekskursiją po laivą, nors jos visai netroškome. Apžiūrėjome tamsias patalpas, pilnas mirusių jūrininkų. Pamatėme anglies bunkerį, garo katilus, riaumojantį, šniokštuojantį variklį, kuris, rodės, gali bet kurią minutę susprogti. Apsilankėme vairinėje, parako sandėlyje, ant Klarisos pamėgtojo pabūklų denio, kuriame prie kairiojo ir prie dešiniojo borto stovėjo dvi lygiavamzdės Dahlgreno patrankos, o pirmagalyje ir laivagalyje – graižtviniai devynių colių Bruko pabūklai, specialiai pritaikyti šaudyti artilerijos sviediniais iš dangiškosios bronzos.

Kur tik ėjome, mus visur stebėjo mirę barzdoti konfederatai jūrininkai apirusiais veidais. Jiems patiko Anabeta, nes pasisakė esanti iš Virdžinijos. Iš pradžių jie susidomėjo ir manimi, nes mano vardas Džeksonas – kaip ir pietiečių generolo – tačiau netrukus aš sugrioviau jų pasitikėjimą prisipažinęs, jog atvykau iš Niujorko. Konfederatai pradėjo švilpti ir keikti jankius.

Taisoną jūreiviai baugino. Visos ekskursijos metu jis vaikščiojo įsikirtęs Anabetai į ranką, dėl to toji netryško džiaugsmu.

Galų gale buvome nuvesti papietauti. *CSS Birmingemo* kapitono kajutė, dydžiu prilygstanti drabužių spintai, buvo gerokai erdvesnė už visas kitas laivo kajutes. Ant balta staltiese padengto stalo stovėjo porcelianiniai indai. Įgulos nario griaučiai patiekė mums sumuštinis su riešutų sviestu bei džemu, bulvių traškučių ir *Dr Pepper* gėrimo. Nenorėjom nieko valgyti iš vaiduoklio rankų, tačiau alkis įveikė baimę.

– Tantalas amžiams išmetė jus iš stovyklos, – pasipūteliškai pranešė Klarisa. – Beje, jei pasirodytumėte ant Pusedievių kalvos, ponas D pažadėjo paversti jus voverėmis ir pervažiuoti savuoju SUV klasės visureigiu.

– Ar *jie* davė tau šį laivą? – paklausiau.

– Aišku, ne. Davė tėvas.

– Arėjas?

– Manei, tik tavo tėtukas turi galios jūroje? – išsišiepė Klarisa. – Visos karus pralaimėjusios dvasios moka duoklę Arėjui. Toks nugalėtujų prakeiksmas. Aš prašiau savo tėčio jūrų transporto ir gavau laivą. Šie vyrukai padarys viską, ką tik jiems liepsiu. Teisybė, kapitone?

Kapitonas sustingęs ir piktas stovėjo šalia jos. Žio-ruojančios žalios jo akys stebeilijo į mane alkanu žvilgsniu.

– Jei tik tai reikš šito pragariško karo pabaigą ir taiką, ponija, mes padarysime viską. Sunaikinsime bet ką.

Klarisa nusišypsojo.

– Sunaikinsite bet ką. Man patinka.

Taisonas paspringo.

– Klarisa, – kreipėsi Anabeta. – Gali būti, kad Lukas irgi ieško aukso vilnos. Mes jį matėme. Jis žino koordinates ir traukia pietų kryptimi. Jis turi monstrų pilną kruizinį laivą...

– Puiku! Nušluosiu jį nuo vandens paviršiaus.

– Tu nesupranti, – toliau kalbėjo Anabeta. – Mums reikia susivienyti. Leisk tau padėti...

– Ne! – trinktelėjo į stalą Klarisa. – Čia *mano* užduotis, gudrioji mergužele! Ir didvyre galiausiai tapsiu *aš!* Judu nenugvelbsite mano progos.

- O kur tavo vasarnamio kaimynai? – paklausiau aš. –
Juk tau buvo leista pasiimti du bičiulius, tiesa?
- Jie ne... Aš leidau jiems pasilikti ir ginti stovyklą.
- Vadinasi, tau nepadės net draugai?
- Užsičiaupk, pasipūtėli! Man jų nereikia! Tavęs irgi!
- Klarisa, – pratariau. – Tantalas tavimi naudojasi. Stovykla jam nerūpi. Mielai pasigėrėtų jos griuvėsiais. Jis stumia tave į pralaimėjimą.
- Ne! Man nerūpi, ką Orakulas... – ji susizgribusi nutilo.
- Ką? – paklausiau aš. – Ką tau sakė Orakulas?
- Nieko, – Klarisos ausys paraudonavo. – Tau reikia žinoti tik tiek, kad aš įvykdysiu šią užduotį *be* jūsų pagalbos. Kita vertus, negaliu jūsų paleisti...
- Vadinasi, mes belaisviai? – paklausė Anabeta.
- Svečiai. Kol kas, – Klarisa užsikėlė kojas ant balta staltiese padengto stalo ir atsikimšo dar vieną *Dr Pepper* buteliuką. – Kapitone, nuveskite juos į apačią, skirkite po kabamąjį gultą įgulose patalpose. Jei blogai elgsis, pademonstruokite, kaip mes bendraujame su priešų šnipais.

Vos sudėjęs bluostą išvydau sapną.

Grouveris sėdėjo prie staklių desperatiškai ardydamas nuotakos suknelės šleifą. Staiga durų angą dengiantis riedulys nusirito į šoną, ir kiklopas užbaubė:

– Aha!

– Brangusis! – suspigo Grouveris. – Aš ne... tu taip tyliai įėjai!

– Ar dai! – užriaumojo Polifemas. – Štai kur bėda!

– Ak, ne. Aš... aš visai ne...

– Eikš! – Polifemas sugriebė Grouverį už juosmens ir pusiau išsinešė, pusiau išvilko urvo tuneliais.

Grouveris iš paskutiniųjų stengėsi nulaikyti aukštakulnius ant kanopų. Vualis pakrypo į šalį ir kėsinosi nuslysti nuo galvos.

Kiklopas įsitempė satyrą į avių liekanomis dekoruotą prekybos centro dydžio urvą. Čia stovėjo avies vilna aprauktas atlošiamas krėslas, vilna apdengtas televizorius, grubios knygų lentynos, apkrautos su avimis susijusiais suvenyrais: avių snukių formos kavos puodeliais, gipsinėmis avių statulėlėmis, avių paveikslėliais iliustruotomis knygomis bei stalo žaidimais, avių formos lėlytėmis. Ant grindų gulėjo krūvos avių kaulų ir kažkokių kitokių,

kurie šiek tiek skyrėsi nuo avių – satyrų, atklydusių į salą ieškoti Pano.

Polifemas pastatė Grouverį ant žemės, kol nuritino dar vieną milžinišką riedulį. Į urvą įspindo saulės šviesa ir Grouveris ilgesingai suinkštė. Grynas oras!

Kiklopas ištempė satyrą laukan, ant kalvos, iš kur atsivėrė nuostabiausias salos vaizdas. Ji panėšėjo į kirviu perkirstą plokščiakalnį. Abiejose pusėse vešliai žaliavo kalvos, o plataus slėnio, kurio viduryje žiojėjo gili bedugnė, krantus jungė virvinis tiltas. Link kanjono krašto almantys mieli upeliai garmėjo žemyn vaivorykštiniais kriokliais. Tarp medžių skrajojo papūgos. Krūmai žydėjo rausvais ir violetiniais žiedais. Pievose ganėsi šimtai avių, apžėlusiu keistais gaurais, žvilgančiais it varinės bei auksinės monetos. Pačiame salos centre, šalia virvinio tilto, augo milžiniškas gumbuotas ąžuolas, o apatinėse jo šakose kažkas žaižaravo.

Aukso vilna.

Net per sapną jaučiau po salą sklindančią jos galią, skatinančią žolę dar vešliau žaliuoti, o gėles žydėti dar nuostabiau. Aš bemaž užuodžiau gamtinės magijos poveikį. Galėjau tik įsivaizduoti, kaip stipriai šis kvapas veikia satyrus.

Grouveris suinkštė.

– Taigi, – išdidžiai ištare Polifemas. – Matai? Vilna yra mano kolekcijos pasididžiavimas! Prieš daugelį metų pavogiau ją iš didvyrių ir iki šiol gaunu nemokamo maisto! Satyrai renkasi čia iš viso pasaulio, lekia it mašalėliai į liepsną. Satyrai gardūs! O dabar...

Polifemas išsitraukė šiurpias bronzines avikirpes žirkles. Grouveris cyptelėjo, tačiau kiklopas sugriebė artimiausią avį, lyg ši tebutų iškamša, ir kaipmat nuskutęs vilną įdavė purią masę Grouveriui.

– Suverpk rateliu! – tarė didžiudamasis. – Magija. Išardyti nepavyks.

– Ak... gerai...

– Vargšas meduolėlis! – išsišiepė Polifemas. – Tu – prasta verpėja. Cha cha! Nesirūpink, šie siūlai problemą išspręs. Iki rytojaus užbaigsi austi vestuvinės suknelės šleifą!

– Koks tu... dėmesingas!

– Che che.

– Bet... bet, brangusis, – trūkčiojamai išlemeno Grouveris. – Kas būtų, jei kas nors sugalvotų išgelbėti... norėjau pasakyti, užpulti šią salą? – Grouveris pažvelgė tiesiai į mane, ir aš supratau, kad savo klausimu stengiasi palengvinti mano užduotį. – Kas neleistų jiems patraukti tiesiai į tavo urvą?

– Žmonelei baisu? Kaip žavu! Nesibaimink. Polifemą saugo pati pažangiausia apsaugos sistema. Įsibrovėliams tektų praeiti pro mano augintinius.

– Augintinius?

Grouveris apsidairė, tačiau saloje nesimatė nieko daugiau, išskyrus pievų žolę taikiai rupšnojancias avis.

– O paskui, – užriaumėjo Polifemas, – jiems tektų praeiti pro mane! – jis smogė kumščiu į artimiausią uolą ir toji įtrūkusi perskilo perpus. – Dabar einam atgal į urvą! – riktelėjo kiklopas.

Grouveris apsižvalgė vos tramdydamas raudą – laisvė taip arti ir kartu beviltiškai toli. Ašaros ištryško bičiuliui iš akių, kai ant angos užritintas riedulys vėl įkalino jį dvokiančiame, tamsiame, fakelų teapšviestame kiklopo urve.

Mane pažadino laive skambantis aliarmo signalas ir džeržgiantis kapitono balsas:

– Visi ant denio! Raskite ledi Klarisą! Kur dingo toji mergina? – po akimirkos vaiduokliškas jo veidas pasirodė viršum manęs. – Kelkis, janki. Tavo draugužiai jau viršuje. Netrukus įplauksime.

– Kur įplauksime?

Griaučiai man nusišypsojo.

– Į Monstrų jūrą, suprantama.

Aš subrukau kelis po hidros antpuolio išlikusius daiktus į brezentinę jūreivio kuprinę ir užsimečiau ją ant peties. Kamavo nuojauta, kad praleisti laive dar vienos nakties dėl vienokių ar kitokių priežasčių neteks.

Jau belipant laiptais į viršų mane persmelkė stingdantis šaltis. Šalia kažkas buvo – pažįstamas ir nemalonus. Be jokios aiškios priežasties apėmė kovos troškimas. Norėjau užvožti kuriam nors mirusiam konfederatui. Pastarąjį kartą štai tokį pykčio priepuolį patyriau tada, kai...

Užuot lipęs į viršų, aš prislinkau prie ventiliacijos grotelių krašto ir pažvelgiau į garo katilų patalpą.

Apačioje, tiesiai po manimi, stovėjo Klarisa ir kalbėjosi su pavidalu, mirguliuojančiu iš katilų kylančių garų debesyse – raumeningu vyru odiniais motociklininko drabužiais ir raudonais akiniais. Jam prie šono kybojo peilis.

Mano kumščiai susigniaužė, kai atpažinau labiausiai nekenčiamą olimpietį – karo dievą Arėją.

– Nenoriu klausytis atsiprašinėjimų, mergyt! – baubė jis.

– T-taip, tėve, – sumikčiojo Klarisa.

– Juk nenorėtum pamatyti manęs įtūžusio, ar ne?

– Ne, tėve.

– *Ne, tėve*, – pamėgdžiojo Arėjas. – Tu apgailėtina.

Derėjo pasiūsti į šį žygį kurį nors savo *sūny*.

– Man pavyks! – drebančiu balsu patikino Klarisa. – Tu manimi didžiuosiesi.

– Verčiau jau tegul pavyksta, – perspėjo jis. – Pati prašei manęs šios užduoties, mergaite. Jei leisi tam netikėliui Džeksonui paveržti ją iš tavęs...

– Bet Orakulas sakė...

– Man nerūpi, ką jis sakė! – subliuvo Arėjas tokiu galingu balsu, kad net jo pavidalas sudrebėjo. – Tau *turi* pasisekti. O jeigu ne... – jis iškėlė kumštį ir, nors buvo tik garų apgaubtas šešėlis, Klarisa krūptelėjo. – Ar mes vienas kitą supratome?

Dar kartą suskambo aliarmo signalas. Girdėjau artėjančius balsus, karininkai šūkavo įsakymus paruošti pabūklus.

Aš atsargiai pasitraukiau nuo ventiliacijos grotelių ir užlipęs ant denio susiradau Taisoną su Anabeta.

– Kas nutiko? – paklausė Anabeta. – Dar vienas sapnas?

Aš linktelėjau, bet nieko nepasakiau. Nežinojau nė ką manyti apie apačioje matytą sceną, kuri sukėlė man nė ką mažesnį susirūpinimą, negu sapnas apie Grouverį.

Klarisa užkopė laiptais man įkandin. Stengiausi į ją nežiūrėti. Ji sugriebė zombio karininko ištiestus žiūronus ir įsižiūrėjo į horizontą.

– Pagaliau. Kapitone, visu greičiu į priekį!

Pažvelgęs ta pačia kryptimi aš nė ką tepamačiau. Dangų dengė debesys. Drėgname, šiltame ore tvyrojo rūkas, panašus į lygintuvo skleidžiamus garus. Gerokai prisimerkęs tolumoje įžiūrėjau tik porą miglotų dėmių.

Mano jūrinė nuojauta pakuždėjo, jog esame netoli šiaurinės Floridos pakrantės. Taigi per naktį sukorėme ilgą kelią, kokio nė vienas mirtingųjų laivas per tiek laiko neįveiktų.

Didinant greitį variklis garsiai užriaumojo.

– Stūmokliai per daug apkrauti. Giliuose vandenyse taip negerai, – nervingai sumurmėjo Taisonas.

Nesupratau, iš kur jis žino, tačiau sunerimau ir aš.

Po kelių minučių tamsios dėmės priešakyje tapo ryškesnės. Šiaurės pusėje iš vandens kyšojo stambus uolynas – sala, kurios uolų aukštis siekė mažiausiai šimtą pėdų. Maždaug už pusmylio į pietus nuo jos juoduojanti antroji dėmė pasirodė esanti kunkuliuojanti

audra. Dangus ir jūra susimaišę pavirto viena kliokiančia mase.

– Ar ten uraganas? – paklausė Anabeta.

– Ne, – atsakė Klarisa. – Ten Charibdė.

– Gal išprotėjai? – išblyško Anabeta.

– Čia vienintelis kelias į Monstrų jūrą. Tarp Charibdės ir jos sesers Scilės, – Klarisa parodė į uolų viršūnes, ir aš suvokiau, kad ten gyvena kai kas, su kuo anaip tol netrokštu susipažinti.

– Ką turi galvoje sakydama, esą čia vienintelis kelias? – nesupratau aš. – Juk jūra atvira! Apiplauk jas lanku.

– Nejaugi tu nieko nežinai? – užvertė akis Klarisa. – Jei pamėginsiu jas apiplaukti, jos akimoju vėl išdygs mano kelyje. Panorėjęs patekti į Monstrų jūrą, *privalai* tarp jų praplaukti.

– Juk yra ir kiti vartai – susidaužiančios uolos? – pasiteiravo Anabeta. – Jasonas įplaukė pro jas.

– Uolų savo patrankomis aš nesusprogdinsiu, – atsakė Klarisa. – Monstrus – galbūt...

– Tu *pamišusi*, – nusprendė Anabeta.

– Stebėk ir mokykis, išmintingoji mergele. – Klarisa nusigrėžė į kapitoną. – Kursas Charibdės pusėn!

– Klausau, miledi.

Variklis užriaumojo, metalinė danga sutarškėjo, laivas pradėjo didinti greitį.

– Klarisa, pasakojimai teigia, kad Charibdė susiurbia į save jūrą, tiesa?

– Teisingai. O paskui išpurškia atgal.

– O Scilė?

– Ji gyvena aukštai oloje. Jei pernelyg priartėsime, gyvatiškos jos galvos šaus žemyn ir puls, vieną po kito graibstys nuo denio jūreivius.

– Tada pasirink Scilę, – patariau aš. – Visi nusileisime į triumfą ir ramiai praplauksime pro šalį.

– Ne! – paprieštaravo Klarisa. – Lengvai negavusi maisto, Scilė gali pasiglemžti visą laivą. Ji kiūto per aukštai, todėl nepavyks nusitaikyti, nes mano patrankos negali šaudyti tiesiai į viršų. O Charibdė kiurkso verpeto viduryje. Mes pasileisime tiesiai į ją, nukreipsime pabūklus ir pasiūsimė pabaisą tiesiai į Tartarą!

Arėjo duktė ištarė šiuos žodžius su tokiu pasimėgavimu, kad aš ja beveik patikėjau.

Variklis kriokė. Nuo užkaitusių garo katilų net grindys tapo šiltos po kojomis. Iš kamino virto dūmai. Raudona Arėjo vėliava plaikstėsi vėjyje.

Artinantį prie monstrų, Charibdės šniokštimas vis garsėjo ir garsėjo – tarytum kas būtų nuleidęs vandenį

gigantiškiausiam Galaktikos tualete. Kaskart, kai Charibdė įkvėpdavo, laivas drebėdamas šoktelėdavo į priekį. O kai iškvėpdavo, vanduo pakildavo ir mus imdavo blaškyti dešimties pėdų bangos.

Pamėginęs įvertinti verpeto apsisukimus, apytikriai nustačiau, jog Charibdė per tris minutes susiurbia ir sunaikina viską aplink pusės mylios spinduliu. Norėdami jos išvengti, turėtume priartėti prie pat Scilės uolų. Nepaisant Scilės keliamos grėsmės, tos uolos man atrodė be galo viliojančios.

Numirėliai jūreiviai ant denio ramiai dirbo savo darbus. Kartą jie jau pralaimėjo, todėl veikiausiai nesuko dėl to galvos. O gal nesijaudino dėl gresiančio sunaikinimo, nes jau ir taip buvo mirę. Nei viena, nei antra mintis nesuteikė palengvėjimo.

Šalia manęs įsikibusi į turėklus stovėjo Anabeta.

– Ar tebeturi vėjų prikimštą termosą?

Aš linktelėjau.

– Naudotis juo sūkurio pašonėje pernelyg pavojinga. Sustiprėjęs vėjas gali dar labiau pabloginti padėtį.

– O vandens kontroliavimas? – paklausė ji. – Juk tu – Poseidono sūnus. Jau esi tai daręs.

Ji buvo teisi. Aš užsimerkiau ir pamėginau nuraminti jūrą. Deja, niekaip neįstengiau susikaupti. Nepakeliamai

triukšmaujanti Charibdė buvo pernelyg galinga. Bangos nereagavo.

– Aš... aš negaliu, – liūdnai prisipažinau.

– Mums reikia atsarginio plano, – pratarė Anabeta, – nes šis nepavyks.

– Anabeta teisi, – pritarė Taisonas. – Varikliui prastai.

– Ką turi omenyje? – paklausė mergaitė.

– Slėgimas. Stūmoklius reikia pataisyti.

Jam nespėjus paaiškinti, kosminis tualetas vėl užriau-mojo. Laivas nučiuožė į priekį, parblokšdamas mane ant denio. Mes patekome į sūkurį.

– Visu greičiu atgal! – perrėkdama triukšmą sukliko Klarisa. Jūra aplinkui virte virė, bangos ritosi per denį. Įkaitusi metalinė denio danga net garavo. – Prisiartin-kite šūvio atstumu. Paruoškite laivo patrankas!

Numirėliai konfederatai zujo pirmyn ir atgal. Sraigtas girgždėdamas sukosi atgal stengdamasis sulėtinti laivo greitį, tačiau mes ir toliau čiuožėme verpeto centro link. Iš triumo išpuolęs zombis jūrininkas, rūkstančia pilka uniforma ir užsiliepsnojusia barzda, pasileido prie Klarisos.

– Garo katilas perkaito, ponias! Jis tuoj susprogs!

– Tai leiskis žemyn ir pataisyk!

– Negaliu! – atsišaukė jūreivis. – Karštyje mes išgaruojame.

Klarisa trinktelėjo į kazemato šoną.

– Man reikia dar kelių minučių, kol prisiartinsime reikiamu atstumu!

– Mes plaukiame pernelyg greitai, – niūriai pastebėjo kapitonas. – Pasiruoškite mirti.

– Ne! – suriko Taisonas. – Aš galiu pataisyti kati-lą.

Klarisa skeptiškai nužvelgė mano brolių.

– Tu?

– Jis – kiklopas, – paaiškino Anabeta. – Atsparus ugniai. Be to, išmano apie mechanizmus.

– Eik! – subliuvo Klarisa.

– Taisonai, ne! – aš sugriebiau jį už rankos. – Pernelyg pavojinga!

Jis patapšnojo man per ranką.

– Broli, čia vienintelė išeitis, – jo veide išryškėjo ryžtas, netgi pasitikėjimas savimi. Dar niekada jo tokio nemačiau. – Aš jį sutaisysiu ir tuojau pat sugrįšiu atgal.

Stebint jį paskui jūrininką besileidžiantį pro liuką mane apėmė baisi nuojauta. Norėjau pasileisti įkandin, tačiau laivas vėl šoktelėjo, ir aš išvydau Charibdę.

Miglos, dūmų ir vandens purslų apgaubta pabaisa pasirodė vos už kelių šimtų jardų. Pirmiausia aš pastebėjau rifą – juodą koralinę uolą, kurios viršuje styrojo figmedis. Neįtikėtinais taikus vaizdelis sūkurio viduryje. Vanduo aplinkui sukosi it piltuvas, tarytum šviesa apie juodąją skylę. Paskui pamačiau į rifą viršum vandens paviršiaus įsikibusį klaikų padarą – gigantišką burną gleivėtomis lūpomis ir apsamanojusiais dantimis, kurių kiekvienas dydžiu prilygo irklinei valčiai. Blogiausia, kad dantys buvo su kabėmis, o tarp aprūdijusių metalo apvadų kyšojo įstrigusios žuvų liekanos, medgaliai ir kitoks vandenyje plūduriuojantis šlamštas.

Charibdė buvo tikras ortodonto košmaras. Ją sudarė vien milžiniški juodi nasrai kreivais dantimis ir baisingu sąkandžiu, kurie ištisis amžius kažką čiaumojo ir niekada po valgio nesinaudojo šepetėliu. Man bežiūrint, jūrą aplinkui – ryklius, žuvų būrius, milžinišką kalmarą – susiurbė tuštuma. Suvokiau, kad po kelių sekundžių jiems įkandin nukeliaus *CSS Birminghamas*.

– Ledi Klarisa, – sušuko kapitonas, – dešiniojo borto ir priešakiniai pabūklai jau pakankamai priartėję!

– Ugnis! – įsakė Klarisa.

Į monstro nasrus nušvilpė trys sviediniai. Vienas nuskėlė priekinio danties kraštą. Kitas pradingo gerklėje.

Trečiasis užkliudė kabių apvadą ir atskriejęs atgal į mus perlaužė Arėjo vėliavos stiebą.

– Dar kartą! – sukomandavo Klarisa.

Kulkosvaidininkai iš naujo užtaisė ginklus. Norint rimčiau pakenkti pabaisai, reikėjo paleisti dar kokį šimtą šūvių, o mes tiek laiko neturėjome, nes nasrai sparčiai siurbė mus į save.

Staiga denio vibracija pasikeitė. Variklis ėmė urgzti stipriau ir tolygiau. Laivas krūptelėjo, ir mes pradėjome po truputį tolti nuo burnos.

– Taisonui pavyko! – nudžiugo Anabeta.

– Palaukit! – riktelėjo Klarisa. – Negalima per daug nutolti!

– Bet kitaip žūsime! – paprieštaravau aš. – *Privalome* plaukti kuo toliau.

Įsikibau į turėklus. Laivo variklis grūmėsi su nasrų link nešančia srove. Nuplėšta vėliava nuplasnojo ir įstrigo Charibdės kabėse. Mes ne ką tenutolome nuo pabaisos, tačiau bent jau atsispyrėme traukai. Taisono dėka laivui kažkaip pakako energijos išlikti neįsiurbtam.

Staiga burna užsičiaupė. Jūra tapo visiškai rami. Vanduo skalavo Charibdę. Ir tada nasrai taip pat netikėtai žaibiškai prasižiojo, išspjaudami nenusakomą kiekį

vandens, atsikratydami visko, kas nevalgoma, kartu ir mūsų patrankų sviedinių, kurių vienas trinktelėjo į laivo šoną, skimbtelėdamas it varpelis atrakcionų parke.

Kokių keturiasdešimties pėdų aukščio banga bloškė mus atgal. Aš sukaupiau visą valios jėgą stengdamasis neleisti laivui apvirsti, tačiau šis nekontroliuojamai sukdamasis dideliu greičiu artinosi prie uolų, dunksančių kitapus sąsiaurio.

Iš triumo išsiveržė kitas smilkstantis jūreivis, atsitrenkė į Klarisą ir vos kartu su ja nenugarmėjo už borto.

– Variklis bet kurią akimirką sprogs!

– Kur Taisonas? – paklausiau aš.

– Vis dar apačioje, – atsakė jūreivis. – Kažkaip neleidia jam subyrėti, tik abejoju, ar dar ilgai išsilaikys.

– Reikia palikti laivą, – nusprendė kapitonas.

– Ne! – užriko Klarisa.

– Neturime iš ko rinktis, miledi. Korpusas jau braška!

Jis ne...

Jam taip ir nepavyko baigti sakinio. Rusvai žalias pavidalas žaibo greitumu šovė iš dangaus, sučiupo kapitoną ir dingo kartu su juo. Ant denio beliko gulėti odiniai jo batai.

– Scilė! – subliuvo vienas jūreivis, ir tą akimirką iš už uolų pasirodžiusi dar viena reptilijos galūnė sugriebė jį patį.

Viskas įvyko taip greitai, kad atrodė, jog stebi ne monstrą, o švysčiojantį lazerio spindulį. Aš nė nespėjau įžiūrėti padaro snukio, tik šmėstelėjo dantys ir žvynai. Atidengiau Potvynio bangas ir pamėginau smogti monstrui, besinešančiam nuo denio dar vieną jūreivį, tačiau judėjau pernelyg lėtai.

– Visi į apačią! – sušukau.

– Negalime! – Klarisa irgi išsitraukė kardą. – Apačioje siautėja liepsnos.

– Greičiau į gelbėjimo valtį! – sukomandavo Anabeta.

– Jos nieku gyvu neatsiplėš nuo uolų, – paprieštaravo Klarisa. – Pabaisa mus visus suės.

– Turime pamėginti. Persi, trauk termosą.

– Aš nepaliksiu Taisono!

– Reikia paruošti valtį!

Klarisa paklausė Anabetos ir su keliais zombiais atrišo vieną iš dviejų irklinių valčių, o iš dangaus tuo metu lyg meteorai šaudė dantingos Scilės galvos ir vieną po kito rankiojo konfederatus.

– Atidenkite kitą valtį, – tariau pamėtėdamas Anabetai termosą. – O aš einu atsivesti Taisono.

– Neik! – sudraudė bičiulė. – Liepsnos tave pražudys.

Aš nepaklausiau. Pasileidau liuko link, bet staiga pajutau kojomis nebesiekiąs denio. Skriejau aukštyn, ausyse švilpė vėjas, o už kelių colių nuo savo veido pamačiau uolas.

Scilė sugriebė mane už kuprinės ir nešėsi į savo irštą. Ilgai negalvodamas mostelėjau kardu sau už nugaros ir brūkstelėjau per blizgančią geltoną akį. Pabaisa kriuktelėjo ir išmetė mane.

Kritimas gal ir galėjo baigtis laimingai, turint omeny, kad garmėjau iš šimto pėdų aukščio, tačiau išgirdau po savimi nugriaudint sprogimą.

DRIOKST!

Susprogus katilinei, it liepsnojanti vėduoklė į visas puses pasipylė metalo gabalai.

– Taisonai! – suklikau aš.

Gelbėjimo valtyis įstengė atsiplėšti nuo laivo, bet ne itin toli. Liepsnojantios nuolaužos krito iš dangaus. Klarisai ir Anabetai grėsė pavojus sudužti, sudegti arba nuskęsti įtrauktoms paskui grimztantį laivo korpusą, bet tik tuo atveju, jei joms pasisektų pasprukti nuo Scilės.

Po akimirkos išgirdau kitokį pokštelėjimą – pernelyg daug atsukto stebuklingojo Hermio termosio dangtelio

sukeltą garsą. Į šalis pasklidusios baltos vėjo marškos puolė blaškyti gelbėjimo valtis, pastvėrė mane ir nusiųdė į vandenyną.

Aš nieko nemačiau. Gavau smūgį kietu daiktu per galvą ir taip stipriai tēškiausi į vandenį, kad būčiau susilaužęs visus kaulelius, jei nebūčiau buvęs jūrų dievo sūnus.

Grimzdamas į degančią jūrą aš suvokiau visiems laikams praradęs Taisoną ir troškau, kad galėčiau nuskęsti. Daugiau nieko neprisiminiau.

12.

KAIP MES
APSISTOJOME K. K. SPA
POILSIAVIETĖJE

Atsipeikėjau valtyje, kurią varė iš pilko uniforminio audinio sukurpta laikina burė. Šalia sėdinti Anabeta bure gaudė vėją. Pamėginau atsisėsti, tačiau išsyk apsvaigo galva.

– Pailsėk, – patarė bičiulė. – Tau reikės jėgų.

– Kaip Taisonas?..

Ji papurtė galvą.

– Persi, aš labai apgailestauju.

Mudu kurį laiką tylėjome supdamiesi ant bangų.

– Galbūt jis liko gyvas, – pratarė ji pati tuo netikėdama. – Juk ugnis jam nepavojinga.

Aš linktelėjau, tačiau didelių vilčių nepuoselėjau. Pats mačiau, kaip sprogitas sudraskė vientisą geležį. Jeigu Taisonas tuo metu buvo prie katilo, jis tikrai neliko gyvas.

Mano brolis paaukėjo už mus gyvybę, o aš tik įstengiau prisiminti akimirkas, kai gėdijausi jo ir neigiau mudviejų giminybę.

Bangelės teliuškavosi į valties kraštą. Anabeta parodė man kelis išgelbėtus daiktus: Hermio termosą (dabar jau tuščią), ambrozijos pilną užspaudžiamą maišelį, porą jūreiviškų marškinių ir *Dr Pepper* gėrimo buteliuką. Išžvejojusi mane iš vandens bičiulė rado ir Scilės dantų perpus perkastą kuprinę. Dauguma mano daiktų išbyrėjo, tačiau tebeturėjau Hermio multivitaminų buteliuką ir, be abejo, Potvynio bangas. Tušinukas visada sugriždavo į mano kišenę, kad ir kur būdavau jį pametęs.

Mes plaukėme valandų valandas. Dabar, patekus į Monstrų jūrą, vanduo švytėjo skaisčiai žalia spalva kaip hidros rūgštis. Gaivus vėjas dvelkė druska, bet kartu ir keistu metalo kvapu, tarytum artintūsi audra su perkūnija. Arba dar didesnis pavojus. Aš žinojau, kuria kryptimi reikia plaukti. Mes buvome už šimto trylikos jūrmelių į šiaurės vakarus nuo savo tikslo. Bet saugiau dėl to nesijaučiau.

Kuria kryptimi bepasukdavome, saulė visada spigino tiesiai į akis. Mes paeiliui girkšnojome *Dr Pepper* gėrimą, kaip įmanydami glaudėmės burės šešėlyje ir aptarinėjome pastarąjį mano sapną apie Grouverį.

Anabetos paskaičiavimu, jei mano sapnas tikslus ir jei kiklopas Polifemas neapsigalvos bei nepanorės vesti Grouverio anksčiau, satyrą privalėjome surasti per dvidešimt keturias valandas.

– Taigi, – karčiai pratariau. – Kiklopais negalima pasitikėti.

Anabeta įsistebeilijo į vandens paviršių.

– Atleisk, Persi. Aš klydau dėl Taisono. Norėčiau tą patį pasakyti ir jam.

Stengiausi ir toliau nirši ant jos, bet buvo nelengva. Kartu mudu daug patyrėme. Atėnės duktė daugybę kartų išgelbėjo mano gyvybę. Pyktis būtų kvaila.

Aš nužvelgiau varganą mūsų turtą – tuščią vėjo termosą ir multivitaminų buteliuką. Pagalvojau apie įtūžio kupiną Luko žvilgsnį man prabilus apie jo tėtį.

– Anabeta, kokia yra Cheirono paminėta pranašystė? Ji suspaudė lūpas.

– Persi, man nederu...

– Žinau, Cheironas pažadėjo dievams, jog nesakys man. Bet juk *tu* nieko nežadėjai, ar ne?

– Žinios ne visada naudingos.

– Juk tavo mama – išminties deivė!

– Taip, teisybė! Bet kiekvieną kartą sužinoję ateitį didvyriai mėgina ją pakeisti, ir iš to niekada nieko gero neišeina.

– Ar dievai nerimauja dėl to, ką aš padarysiu paau-gęs? – pamėginau atspėti. – Tada, kai sulauksiu šešio-likos?

Anabeta pasukiojo rankose *Yankees* kepuraitę.

– Persi, visos pranašystės aš nežinau, bet ji perspėja saugotis pusdievio, kito Didžiojo trejeto vaiko, kuris sulauks šešioliktojo gimtadienio. Kaip tik dėl to Dzeu-sas, Poseidas ir Hadas po Antrojo pasaulinio karo prisiekė nebeturėti vaikų. Mat Didžiojo trejeto vaikas, kuriam sukaks šešiolika, taps pavojingu ginklu.

– Kodėl?

– Nes šis didvyris nulems Olimpo likimą. Jo arba jos priimti sprendimai arba išgelbės dievų amžių, arba jį užbaigs.

Aš apsvarsčiau, ką išgirdęs. Nors jūros liga nesirgau, ūmai pasijutau prastai.

– Štai kodėl pernai vasarą Kronas manęs nenužudė. Mano draugė linktelėjo.

– Galėjai jam labai pasitarnauti. Jeigu jam pavyktų patraukti tave savo pusėn, dievams iškiltų rimtų sunkumų.

– Bet jeigu pranašystė kalba apie *mane*...

– Mes žinome tik tiek: jei išliksi gyvas dar trejus metus, pusdieviui tai bus didelis laimėjimas. Pirmą kartą išgirdęs apie Taliją Cheironas pamanė, jog pranašystėje kalbama apie *ją*. Štai kodėl jis taip rūpinosi, kad ji saugiai pasiektų stovyklą. O paskui ji stojo į kovą, pavirto pušimi ir mes nebežinojome, ką bemanyti. Kol nepasirodei tu.

Prie mūsų kairiojo borto išniro smailus žalias maždaug penkiolikos pėdų ilgio pelekas ir vėl dingo vandenyje.

– Ar tasai pranašystėje minimas vaikas... ar jis arba ji negalėtų būti kiklopas? – paklausiau aš. – Juk Didysis trejetas turi daugybę palikuonių monstrų.

Anabeta papurtė galvą.

– Orakulas kalbėjo apie pusdievį, o tai reiškia, pusiau žmogų, pusiau dievą. Tu toks esi vienintelis.

– Tada kodėl dievai leidžia man gyventi? Juk būtų saugiau mane nužudyti.

– Tu teisus.

– Labai ačiū.

– Persi, aš nežinau. Man atrodo, kai kurie dievai *norėtų* tave nužudyti, tačiau tikriausiai bijo supykdyti Poseidoną. O kiti... Gali būti, jog jie tave vis dar stebi

ir mėgina suprasti, koks didvyris tu esi. Šiaip ar taip, juk gali tapti ginklu, padėsiančiu jiems išlikti. Pagrindinis klausimas štai koks: kaip tu praleisi artimiausius trejus metus? Kokį sprendimą priimsi?

– Ar pranašystė nepateikia jokių užuominų?

Anabeta padelsė.

Gal ir būtų papasakojusi daugiau, tačiau kaip tik tą akimirką tiesiog iš niekur žemyn nusileidęs kiras atsitūpė ant mūsų laikino stiebo. Anabeta net krūptelėjo, kai paukštis įmetė jai į sterblę kelis lapelius.

– Žemė, – pratarė ji. – Netoliese yra žemė!

Aš atsisėdau. Tolumoje tikrai buvo matyti mėlyna ir ruda linija. Po kelių minučių įžiūrėjau salą, kurios centre dunksojo nedidelis kalnas ir baltutėlių pastatų grupė, paplūdimyje augo palmės, o uoste grūdosi keista laivų kolekcija.

Tėkmės nešama mūsų valtis artinosi prie šio tropikų rojaus.

– Sveiki atvykę! – pasveikino mus segtuvą rankose laikanti ponija.

Ji buvo panaši į skrydžių palydovę – mėlynas dalykinis kostiumėlis, tobulas makiažas, plaukai surišti į

uodegą. Kai išlipome iš valties, ponias paspaudė mums rankas akinamai šypsodamasi, tarsi būtume atplaukę ne aplamdyta valtimi, o *Princese Andromeda*.

Kita vertus, mūsų valtis šiame uoste neatrodė pati keisčiausia. Greta pramoginių jachtų pulkelio čia sūpavosi povandeninis Jungtinių Valstijų karo laivas, kelios iš rąsto išskaptuotos kanojos bei senovinis tristiebis burlaivis. Čia pat įrengtoje nusileidimo aikštelėje stovėjo „Fort Loderdeilo penktojo kanalo“ sraigtasparnis, o ant trumpo pakilimo–nusileidimo tako – *Learjet* reaktyvinis lėktuvas ir propelerinis lėktuvas, panašus į Antrojo pasaulinio karo laikų naikintuvą. Galbūt jie buvo tik kopijos, kad turistai turėtų kur paganyti akis.

– Ar lankotės pas mus pirmą kartą? – pasiteiravo ponias su segtuvu.

Mudu su Anabeta susižvalgėme.

– Eeee... – tepratarė Anabeta.

– SPA komplekse... lankosi... pirmą... kartą, – rašydama ištarė ponias. – Tada... – ji kritiškai nužvelgė mus nuo galvos iki kojų. – Taigi. Panelei rekomenduosime žolinę kūno kaukę. O ponaičiui būtina pilnutinė pagražinimo procedūra.

– Kas? – nesupratau aš.

Skubiai užsirašinėdama ji net neturėjo kada atsakyti.

– Puiku! – džiaugsmingai nusišypsojo moteris. – Esu tikra, jog K. K. pageidauts prieš vaišes asmeniškai su jumis pasišnekėti. Prašau eiti paskui mane.

Spaštai mums su Anabeta buvo ne naujiena. Iš pradžių jie visi dažniausiai atrodydavo patraukliai. Taigi aš laukiau, kada ponis su segtuvu staiga pavirs gyvate, demonu ar kokia kitokia pabaisa. Tačiau mes visą dieną praleidome valtyje. Jaučiausi perkaitęs, nusikamavęs ir alkanas, o kai moteris paminėjo vaišes, mano pilvas pritūpė ant užpakalinių kojų ir ėmė maldauti kaip šunytis.

– Tikiuosi, neskaudės, – sumurmėjo Anabeta.

Toks pavojus, be abejo, buvo, tačiau mes vis tiek nusekėme paskui moterį. Aš susibrukau rankas į kišenes, kur slėpiau vieninteles magiškąsias apsaugos priemones – Hermio vitaminus ir Potvynio bangas. Tačiau beeidamas vis gilyn į poilsiavietę, pamažu lioviausi apie jas galvojęs.

Ši vieta buvo nuostabi. Aplinkui baltavo marmuras ir mėlynavo vanduo. Į kalną kilo terasos su kiekviename lygmenyje įrengtais baseiniais, tarpusavyje sujungtais su vandens čiuožyklomis, kriokliais ir povandeniniais vamzdžiais, kuriais galėjai perplaukti. Į orą trykštantys fontanai suformuodavo neįtikėtinus skriejančių erelių bei šuoliuojančių žirgų pavidalus.

Taisonas mylėjo arklius, todėl šie fontanai jam irgi turėtų patikti. Aš jau grėžiausi norėdamas pamatyti miną jo veide, bet ūmai prisiminiau: Taisono nebėra.

– Ar gerai jautiesi? – pasiteiravo Anabeta. – Atrodai išblyškęs.

– Gerai, – pamelavau. – Eime toliau.

Mes praėjome pro daugybę prijaukintų žvėrių. Ant paplūdimio rankšluosčių stirtos snaudė jūrinis vėžlys. Ant baseino tramplino tysojo leopardas. Poilsiavietės svečiai – mano pastebėjimu, vien jaunos moterys – ilsėjosi ant paplūdimio gultų, gurkšnojo vaisių kokteilius, skaitė žurnalus, joms ant veido tuo metu džiūvo žolelių kaukės, o manikiūrininkės gražino jų nagus.

Kai užlipome pagrindinio pastato laiptais, išgirdau dainuojančią moterį. Raminantis balsas pleveno ore tarsi lopšinė. Ji dainavo ne graikiškai, tačiau tokia pat sena kalba – galbūt minojiečių ar kokia panašia. Aš supratau, apie ką daina – apie mėnesieną alyvmedžių giraitėse, saulėtekio spalvas. Ir apie magiją. Ji kažką dainavo apie magiją. Tasai balsas pakylėjo mane viršum laiptų pakopų ir nešte nešė jos link.

Mes įžengėme į didelę patalpą, kurios visą priešakinę sieną sudarė langai. Galinę sieną dengė veidrodžiai, todėl kambarys atrodė begalinis. Čia stovėjo keli pra-

bangūs baltos spalvos baldai, ant stalelio viename kampe buvo pastatytas didelis vielinis augintinių narvas, kuris čia lyg ir nederėjo, tačiau aš pernelyg nesukau dėl to galvos, nes tą akimirką išvydau dainuojančią moterį ir... nieko sau.

Ji sėdėjo prie plačiaekranio televizoriaus dydžio staklių ir neįtikėtinai įgudusiais judesiais pynė spalvotus siūlus. Audžiamas gobelenas mirguliavo lyg būtų trimatis – krintantis krioklys atrodė toks tikroviškas, kad bemaž įžiūrėjau srūvančio vandens ir debesų judėjimą audinio dangumi.

Anabeta sulaukė kvapą.

– Nuostabu.

Moteris atsigręžė. Ji buvo dar gražesnė už savo audinį. Ilgus juodus plaukus puošė įpintos aukso gijos. Ji žvelgė skvarbiomis žaliomis akimis, o vilkėjo juodą šilkinę suknelę, ant kurios audinio, rodos, judėjo gyvūnų pavidalai – juodi šešėliai juodame fone, tarytum elnio, naktį bėgančio per mišką.

– Tau patinka audinys, brangioji? – paklausė moteris

– O taip, ponია! – patikino Anabeta. – Mano mama yra...

Ji staigiai nutilo. Juk nevalia vaikščioti ir visiems skelbti, jog tavo motina yra Atėnė, staklių išradėja. Po

tokių kalbų netruksi atsidurti kambaryje guminėmis sienomis.

Šeimininkė šyptelėjo.

– Turi puikų skonį, brangute. Džiaugiuosi sulaukusi jūsų apsilankymo. Mano vardas K. K.

Gyvūneliai narve suskato žvygauti. Iš jų skleidžiamo garso nusprendžiau, kad ten veikiausiai laikomos jūrų kiaulytės.

Mes prisistatėme šeimininkei. Mane ji nužvelgė šiek tiek nepritariai, lyg būčiau neišlaikęs kažin kokio išmėginimo. Akimoju pasijutau blogai. Nežinia, kodėl norėjau patikti šiai damai.

– O, varge, – atsiduso ji. – Tau *tikrai* reikia mano pagalbos.

– Man, ponija? – pasitikslinau aš.

K. K. pasikvietė moterį dalykiniu kostiumėliu.

– Hila, parodyk Anabetai mūsų kompleksą. Paaiškink, ką galime pasiūlyti. Drabužius būtina pakeisti. O plaukai, dievulėliau. Kai pasikalbėsiu su šiuo ponaičiu, iš esmės pakoreguosime jos įvaizdį.

– Bet... – šiek tiek įsižeidė Anabeta. – Kas negerai mano plaukams?

K. K. maloniai nusišypsojo.

– Brangute, tu esi išties žavi! Tačiau visiškai neatkleidi savo privalumų. Veltui švaistai potencialą!

– Švaistau?

– Tu, be abejo, nesi savimi patenkinta! Varge, nėra nė vieno žmogaus, kuris jaustųsi kitaip. Bet nesijaudink. Šiame SPA centre viskas pataisoma. Hila tau parodys, apie ką aš kalbu. Tau, mieloji, tereikia atsiskleisti!

Anabetos akys laukiamai sublizgo. Dar niekada neteko matyti, kad jai pritrūktų žodžių.

– Bet... o kaip Persis?

– Ak, tikrai, – K. K. liūdnai pažvelgė į mane. – Persiui reikia mano asmeninio dėmesio. Jo atveju teks įdėti *kur kas* daugiau pastangų.

Išgirdęs tokius žodžius iš ko nors kito, būčiau įtūžęs, tačiau po tokio K. K. pastebėjimo nusiminiau. Aš ją nuvyčiau. Trokšte troškau sužinoti, kaip jai įtikti.

Jūrų kiaulytės kvykė, lyg būtų marinamos badu.

– Na, tada... – pratarė Anabeta, – turbūt...

– Prašom čionai, brangioji, – pakvietė Hila, ir Anabeta leidosi jos išlydima į kriokliais ošiančius poilsiavietės sodus.

K. K. paėmė mane už rankos ir nusivedė prie veidrodinės sienos.

– Supranti, Persi... norint atskleisti tavąjį potencialą, reikalinga rimta pagalba. Pirmasis žingsnis – pripažinimas, jog tu nesijauti laimingas būdamas toks, koks esi.

Aš neramiai mindžikavau priešais veidrodį. Mintys apie išvaizdą mane nervindavo. Koks malonumas galvoti apie spuogą, iškilusį ant nosies mokslo metų pradžioje, arba apie kreivokus du priekinius dantis, arba apie nuolat pasišiaušusius plaukus?

K. K. balsas privertė prisiminti visus šiuos dalykus, tarsi tyrinėtų mane pro mikroskopą. Mano drabužiai irgi nebuvo itin šaunūs, pats tai žinojau.

Koks skirtumas? – klausė dalis manęs. Tačiau stovėdamas priešais K. K. veidrodį bemaž nežvelgiau nė vieno patrauklaus bruožo.

– Nieko, nieko, – guodė K. K. – O jeigu pamėgintume... štai šitą.

Ji spragtelėjo pirštais, ir veidrodį uždengė nusileidusi dangaus žydrumo užuolaida, ribuliuojanti taip pat, kaip ir audeklas staklėse.

– Ką matai? – paklausė šeimininkė.

Aš žvelgiau į mėlyną audinį nesuprasdamas, ką ji turi omenyje.

– Aš ne...

Staiga užuolaidos spalva pasikeitė. Aš išvydau save – atspindį, bet kartu ir ne atspindį. Ant audinio mirguliavo šaunesnė Persio Džeksono versija, vilkinti deramus drabužius, besišypsanti savimi pasitikinčio

žmogaus šypsena. Mano dantys buvo lygūs. Nebeliko spuogų. Oda švytėjo įdegiu. Atrodžiau atletiškesnis ir, rodos, keliais coliais aukštesnis. Ten buvau aš, tik be jokių trūkumų.

– Oho, – teįstengiau išlementi.

– Norėtum tokiu tapti? – paklausė K. K. – Ar pamėginti kitą...

– Nereikia, – patikinau aš. – Šitas tiesiog nuostabus. Ar tikrai galėtumėt...

– Galiu visiškai pakeisti tavo išvaizdą, – pažadėjo ji.

– O kur slypi gudrybė? – pasidomėjau. – Ar man reikės laikytis ypatingos dietos?

– Ak, bus labai lengva, – atsiliepė ji. – Daugybė šviežių vaisių, šiokia tokia mankštelė ir, žinoma... štai kas.

Ji prisiartino prie gėrimų baro, įpylė į stiklinę vandens, atplėšė gėrimo mišinio paketėlį ir įbėrė šiek tiek raudonų miltukų. Mišinys sušvito. Švytėjimui išnykus skystis tapo panašus į paprasčiausią braškinį pieno kokteilį.

– Šio gėrimo stiklinę kaskart išgersi vietoje įprasto valgio, – ištarė K. K. – Garantuojau, kad rezultatai išryškės akimoju.

– Argi tai įmanoma?

– Kam tos abejonės? – nusijuokė ji. – Nejaugi nenori kuo greičiau tapti tobulas?

Mano sąmonės kamputyje kažkas sukirbėjo.

– O kodėl šioje poilsivietėje nėra vaikinų?

– Jų čia yra, – patikino K. K. – Netrukus pats su jais susipažinsi. Paragauk mišinio ir pamatysi.

Aš pažvelgiau į mėlyną audinį, į savo, bet kartu ir ne savo atspindį.

– Nagi, Persi, – papriekaištavo K. K. – Sunkiausia išvaizdos keitimo proceso dalis yra kontrolės atsisakymas. Privalai apsispręsti: ar keisiesi vadovaudamasis savo nuovoka, ar *mano*.

Man perdžiūvo gerklė.

– Jūsų, – išgirdau save tariantį.

K. K. nusišypsojo ir ištiesė man stiklinę. Aš pakėliau ją prie lūpų.

Gėrimo skonis atitiko išvaizdą – priminė braškinį kokteilį. Bemaž akimoju po pilvą pasklido šiluma. Iš pradžių maloni, o paskui skausmingai deginanti, liepsnojanti, tarytum skystis būtų užviręs mano viduje.

Aš susilenkiau dvilinkas ir išmečiau taurę.

– Ką jūs... kas čia vyksta?

– Nesijaudink, Persi, – pratarė K. K., – skausmas atslūgs. Matai! Kaip ir žadėjau, rezultatai išryškėja akimirksniu.

Kažkas čia buvo baisiai negerai.

Užuolaida atsitraukė ir aš veidrodyje pamačiau, kaip mano rankos raukšlėjasi, traukiasi ir pavirsta ilgomis, gležnomis letenomis. Ant veido, po marškiniais ir visose kitose kūno vietose ėmė želti kailis. Dantys burnoje pasunkėjo. Mano drabužiai pasidarė per dideli, o gal K. K. tapo itin aukšta – ne, aš sumažėjau.

Dar viena šiurpi akimirka, ir aš nugrimzdau tamsaus audinio masėje. Buvau palaidotas savo paties marškinuose. Pamėginau bėgti, tačiau mane sugriebė rankos – didžiulės rankos, kuriose tilpau aš visas. Bandžiau šauktis pagalbos, tačiau tepavyko išspausti tik:

– Kvyv, kvyv, kvyv!

Milžiniškos rankos suspaudė mane per juosmenį ir pakėlė į orą. Aš gyniausi spardydamasis kojomis ir mataruodamas trumputėmis rankomis, o paskui apimtas siaubo įsistebeilijau į milžinišką K. K. veidą.

– Puiku! – sududeno ji.

Aš įnirtingai raičiausi, tačiau ji tik dar tvirčiau suspaudė gauruotą mano pilvą.

– Matai, Persi, štai ir atskleidei tikrąją savo esybę!

Ji prikišo mane prie veidrodžio, ir vaizdas, kurį išvydau, privertė klykstelėti iš siaubo:

– Kvyv, kvyv, kvyv!

Priešais veidrodį stovėjo žavinga, besišypsanti K. K. ir laikė rankose pūkuotą padarą atsikišusiais dantimis, apžėlusį balkšvai rusvu kailiu. Man pasimuisčius, tą patį padarė gauruočius veidrodyje. Aš buvau... aš buvau...

– Jūrų kiaulytė, – ištarė K. K. – Tu meilutis, tiesa? Vyrai – kiaulės, Persi Džeksonai. Anksčiau versdavau juos tikromis kiaulėmis, bet jos tokios dvokiančios, didelės, jas sunku prižiūrėti. Tiesą sakant, nedaug skiriasi nuo pradinio varianto. Jūrų kiaulytės kur kas parankesnės! O dabar eik ir susipažink su kitais vaikiniais.

– Kvy! – užprotestavau aš mėgindamas jai įdrėksti, tačiau K. K. taip mane sugniaužė, jog vos nepraradau sąmonės.

– Liaukis, mažiuk, – subarė ji, – nes sušersiu tave pelėdoms. Lįsk į narvą ir elkis kaip dera klusniam augintiniui. Jei būsi geras, rytoj galėsi iškeliauti. Mokykloms visada trūksta jūrų kiaulyčių.

Mano mažytė širdis įnirtingai tvaksėjo, o protas irgi sukosi tokiu pat greičiu. Privalėjau nusigauti prie savo drabužių, kurie gulėjo sukritę į krūvą ant grindų. Jei tik man pavyktų, išsitraukčiau iš kišenės Potvynio bangas ir... Ir kas tada? Nepajėgčiau nė atkimšti rašiklio. Net jei ir įstengčiau, kardo tikrai nenulaikyčiau.

Aš bejėgiškai pasimuisčiau. K. K. nunešė mane per kambarį prie jūrų kiaulyčių narvo ir atidarė dureles.

– Susipažink su sunkiai auklėjamais augintiniais, Persi, – perspėjo ji. – Jie niekada netaps moksleivių mylimais gyvūneliais, tačiau puikiai pamokys tave gero elgesio. Daugelis jų šiame narve gyvena jau tris šimtmečius. Jei nenori amžinai likti jų draugijoje, siūlau tau...

– Panele K. K.? – šūktelėjo Anabetos balsas.

K. K. nusikeikė senąją graikų kalba, įmetė mane į narvą ir uždarė dureles. Aš žviegiau ir draskiau grotas, tačiau niekas nepadėjo. Mačiau, kaip K. K. paskubomis nuspyrė mano drabužius po staklėmis kaip tik tą akimirką, kai įėjo Anabeta.

Aš vos atpažinau savo draugę. Ji vilkėjo berankovę šilko suknelę, panašią į dėvimą pačios K. K., tik baltą. Šviesūs jos plaukai buvo ką tik ištrinkti, sušukuoti ir perpinti aukso gijomis. O blogiausia, kad ji buvo pasidažiusi, ko iš Anabetos nieku gyvu nesitikėjau. Beje, atrodė ji puikiai. Iš tiesų puikiai. Veikiausiai būčiau netekęs žado, jei įstengčiau išstarti ką nors daugiau, išskyrus *kvyyy, kvyyy, kvyyy*. Tačiau kažkas vis dėlto buvo negerai. Ji nebebuvo tikroji Anabeta.

Bičiulė apsižvalgė po kambarį ir suraukė antakius.

– O kur Persis?

Įnikau klykti kaip pašėlęs, bet ji manęs, rodos, nė neišgirdo.

– Jam atliekama viena procedūra, – nusišypsojo K. K. – Nesirūpink. Atrodai nuostabiai! Ar patiko ekskursija?

Anabetos akys nušvito.

– Jūs turite neįtikėtina puikią biblioteką!

– Teisybė, – patvirtino K. K. – Ten sukaupta trijų pastarųjų tūkstantmečių išmintis ir žinios. Gali studijuoti bet ką ir *tapti* kuo tik panorėsi, brangioji.

– Ar galėčiau tapti architekto?

– Fe! – nusipurtė K. K. – Tu, mieloji, turi visas reikiamas burtininkės savybes, visai kaip aš.

Anabeta žengtelėjo atatupsta.

– Burtininkės?

– Taip, brangute, – K. K. kilstelėjo ranką ir jai ant delno ėmė pleventi liepsnelė, šokčiojanti iki pat pirštų galiukų. – Mano motina – magijos deivė Hekatė. Vos pamačiusi iškart atpažinau Atėnės dukterį. Mudvi ne tokios jau ir skirtingos. Abi trokštame žinių, žavimės didybe. Nė vienai iš mūsų nėra reikalo stovėti vyrų šešėlyje.

– Aš... aš nesuprantu.

Aš dar kartą iš paskutiniųjų sukvyčiau stengdamasis atkreipti Anabetos dėmesį, bet ji arba manęs negirdėjo, arba nelaikė šio triukšmo reikšmingu. Tuo metu iš

guolio išlindusios kitos jūrų kiaulytės sumanė mane apžiūrėti. Niekada nemaniau, kad jūrų kiaulytė gali atrodyti pikta, bet šios atrodė. Į mane raudonais akių karoliukais žvelgė pustuzinis padarų purvinu, pjuvenomis aplipusiu kailiu ir išlūžusiais dantimis. Dvokė padarai taip, tarytum visus tuos tris šimtus metų būtų praleidę nė sykio nevalytame narvelyje.

– Pasilik pas mane, – įkalbinėjo Anabetą K. K. – Tobulėk drauge su manimi. Gali pradėti čia dirbti, tapti burtininke, išmokti palenkti kitus savo valiai. Tu tapsi nemirtinga!

– Bet...

– Tu pernelyg protinga, brangioji, – pertarė K. K. – Juk pati supranti, kad toje niekam tikusioje didvyrių stovykloje tau ne vieta. Ar daug pagarsėjusių maišyto kraujo moterų didvyrių gali išvardyti?

– Na, Atalanta*, Amelija Erhart**...

– Še, kad nori! Visus laurus juk susišlavė vyrai! – K. K. sugniaužė kumštį užgesindama magišką liepsną. – Vienintelis būdas moterims įgyti galios yra kerai.

* Atalanta – graikų mitologijoje Šoinėjo Bojotijoje duktė, kurios lenktynėse ilgą laiką neaplenkė nė vienas vyras. Kitas padavimas pasakoja apie Atalantą Arkadietę, Jaso dukterį, kuri pirmoji pašovė Kalidono šerną.

** Amelija Erhart (1897–1937) – amerikiečių aviatorė, viena pirmųjų moterų lakūnių, pirmoji moteris, perskridusi Atlanto vandenyną.

Medėja*, Kalipsė** neabejotinai buvo didžios moterys!
Ir, žinoma, aš. Galingiausia iš visų.

– Tu... K. K.... Tu esi Kirkė!

– Taip, mieloji.

Anabeta atsitraukus Kirkė nusijuokė.

– Nereikia baimintis. Aš nelinkiu tau blogo.

– Ką padarei Persiui?

– Tik padėjau atrasti savo tikrąjį pavidalą.

Anabeta įdėmiai nužvelgė kambarį ir galiausiai pamatė narvą, mane, draskantį grotas, bei aplinkui susispietusias kitas jūrų kiaulytes. Jos akys išsiplėtė.

– Užmiršk jį, – ištarė Kirkė. – Lik pas mane mokytis kerėjimo būdų.

– Bet...

– Tavo draugu bus puikiai pasirūpinta. Jis nukeliaus laivu į žemyną, į šaunius naujus namus. Darželinukai jį dievins. O tu tapsi išmintinga ir galinga. Turėsi viską, ko troškai.

Anabeta tebežiūrėjo į mane, tačiau jos veidas tapo svajingas. Ji atrodė taip pat, kaip ir aš, kai Kirkė sugundė mane išgerti pieniško jūrų kiaulyčių kokteilio.

* Medėja graikų mitologijoje – burtininkė, Kolchidės karaliaus Ajeto ir okeanidės Idijos dukterė.

** Kalipsė graikų mitologijoje – jūros nimfa, titano Atlanto dukra, septynerius metus užlaikiusi savo saloje keliautoją Odisėją.

Aš klykiau ir draskiausi stengdamasis ją perspėti, kad atsikratytų apžavų, tačiau buvau visiškai bejėgis.

– Leisk man pagalvoti, – sumurmėjo Anabeta. – Norėčiau minutę pabūti viena. Atsisveikinti.

– Žinoma, mieloji, – sučiulbėjo Kirkė. – Ir... tau tikrai niekas netrukdytų.

Ji mostelėjo ranka, ir langus uždengė geležinės grotos. Burtininkė oriai išėjo iš kambario, ir aš išgirdau barkštelint durų užraktą.

Svajinga mina akimoju dingo iš Anabetos veido. Ji pripuolė prie mano narvo.

– Kuris iš jūsų esi tu?

Aš žvygtelėjau, tačiau taip pat elgėsi ir kitos jūrų kiaulytės. Nevilties apimta Anabeta nužvelgė kambarį ir pastebėjo iš po staklių išlindusį mano džinsų kraštą. Puiku! Ji perbėgo per kambarį ir įniko kratyti mano kišenes. Tačiau užuot ištraukusi Potvynio bangas, aptiko Hermio multivitaminų buteliuką ir suskato sukioti dangtelį.

Norėjau užrikti, esą dabar ne laikas vartoti maisto papildus! Jai derėjo surasti kardą!

Mergaitė įsibruko citrininį kramtomą vitaminą į burną kaip tik tą akimirką, kai atsilapojo durys ir vėl įžengė Kirkė, apsupta dviejų dalykiniais kostiumėliais apsitaissusių palydovių.

– Ką gi, – atsiduso Kirkė, – minutė taip greitai pra-
bėga. Koks tavo atsakymas, brangioji?

– Toks! – šūktelėjo Anabeta ir išsitraukė savo bron-
zinį peilį.

Burtininkė žengtelėjo atbula, tačiau jos nuostaba
greitai išgaravo.

– Tu tikra, mergaičiuke? – nusišaipė ji. – Peiliu ketini
įveikti *mano* burtus? Manai, protingai elgiesi?

Kirkė grįžtelėjo į besišypsančias palydoves. Jos kil-
telėjo rankas pasiruošdamos kerėti.

Būk! – troškau šūktelėti Anabetai, tačiau įstengiau tik
išspausti graužikų skleidžiamus garsus. Kitos jūrų kiau-
lytės persigandusios žvygavo ir blaškėsi po narvą. Aš irgi
jaučiau atslenkančią paniką, žadinančią norą pasislėpti,
tačiau privalėjau ką nors sugalvoti! Neišverčiau, jei
prarasčiau Anabetą taip pat, kaip praradau Taisoną.

– Kokia bus Anabetos išvaizda? – susimąstė Kir-
kė. – Ji turėtų tapti mažu, irzliu padarėliu. Žinau...
kirstuku!

Nuo jos pirštų navinguriavusios mėlynos liepsnos
lyg gyvatės apsvijio Anabetą. Aš žvelgiau sustingęs iš
siaubo, tačiau nieko nenutiko. Anabeta ir toliau liko
Anabeta, tik dar piktesnė. Ji šoktelėjo į priekį ir pakišo
peilio smaigalį Kirkei po kaklu.

– O gal norėtum paversti mane pantera? Vienas mano nagas jau liečia tavo gerklę!

– Kaip? – suspigo Kirkė.

Anabeta iškėlusi parodė burtininkei manujų vitaminų buteliuką. Kirkė sustaugė iš apmaudo.

– Prakeiktas Hermis su savo multivitaminais! Bet jų poveikis trumpalaikis! Jie tavęs *neišgelbės*.

– Atversk Persį žmogumi, nes kitaip tau bus riesta! – pagrasino Anabeta.

– Negaliu!

– Tada pati prisiprašei.

Kirkės padėjėjos žengė į priekį, bet šeimininkė jas sulaikė:

– Atsitraukit! Ji atspari burtams, kol veikia nelemtieji vitaminai.

Anabeta nusitempė Kirkę prie jūrų kiaulyčių narvo, nubloškė jo viršų ir subėrė vidun visus likusius vitaminus.

– Ne! – sukliko Kirkė.

Aš pirmasis pasičiupau stebuklingą tabletę, tačiau kitos jūrų kiaulytės irgi skuodė artyn geisdamos paragauti naujo pašaro.

Vos krimstelėjęs viduje pajutau karštį. Gražiau vitaminą tol, kol šis liovėsi atrodęs toks milžiniškas, o

narvas irgi ėmė mažėti, tada *pokšt!* narvas susprogo, o aš sėdėjau ant grindų, vėl tapęs žmogumi ir, dėkui dievams, kažkokiu būdu ant kūno atsirado mano drabužiai. Šalimais sėdėjo šeši be galo sutrikę vyrukai ir mirkčiodami purtėsi iš plaukų pjuvenas.

– Ne! – suriko Kirkė. – Tu nesupranti! Šitie patys blogiausi!

Vienas iš vyrų atsistojo – drūtas vaikinys ilga susiraizgusia dervos juodumo barzda ir tokios pat spalvos dantimis. Jis vilkėjo nesuderintus odinius bei vilnonius drabužius, kelius siekiančius batus ir dėvėjo apdribusią fetrinę skrybėlę. Kitų vyrų apdarai buvo paprastesni – bridžiai ir dėmėti balti marškiniai. Visi jie buvo basi.

– Hrrr! – suurzgė dručkis. – Ką man padarė toji ragana!

– Ne! – suvaitojo Kirkė.

– Aš tave pažįstu! – aiktelėjo Anabeta. – Ar tu esi Edvardas Tečas, Arėjo sūnus?

– Teisingai, mergyt, – užriaumojo vyras. – Bet dažniausiai esu vadinamas Juodabarzdžiu! Štai toji ragana, vyručiai, kuri mus laikė nelaisvėje. Sudorokime ją, o paskui ketinu susirasti didelį dubenį salierų! Hrrr!

Kirkė sucypė ir kartu su palydovėmis iškūrė iš kambario, persekiojama piratų.

Anabeta įsikišo į dėklą peilį ir pažvelgė į mane.

– Ačiū... – pratariau užsikirsdamas. – Atleisk man...

Man nespėjus sugalvoti, kaip atsiprašyti dėl idiotiško savo elgesio, bičiulė čiupo mane į glėbį, o paskui taip pat staigiai atstūmė.

– Džiaugiuosi, kad tu – ne jūrų kiaulytė.

Ji išsipynė iš plaukų aukso kaspinus.

– Eime, dumblių smegenine. Reikia iš čia ištrūkti, kol Kirkė užsiėmusi, – paragino draugė.

Mes pasileidome per terasas žemyn nuo kalvos, palikdami už nugarų spiegiančias SPA centro darbuotojas ir poilsiavietę niokojančius piratus. Juodabarzdžio vyrai sulaužė vakarėlio vaišėms paruoštus bambukinius fakelus, sumetė į baseiną procedūroms skirtas žoleles ir apvertė rankšluosčiais apkrautus stalus.

Aš jau bemaž apgailestavau, kad nevaldomi piratai atsidūrė laisvėje, nors, ko gero, po trejeto narve praleistų amžių, kur linksmindavosi tik sukdami mankštinimosi ratelį, jie nusipelnė šiek tiek įvairesnių pramogų.

– Kurį laivą renkamės? – mums atbėgus į priepilauką paklausė Anabeta.

Aš karštligiškai apsidairiau. Į savo irklinę valtį sėsti tikrai negalėjome, nes reikėjo kuo greičiau dingti iš salos, tačiau kuo tada pasinaudoti? Povandeniniu laivu? Naikintuvu? Nemokėjau valdyti nė vieno iš jų. Tada išvydau tinkamą priemonę.

- Čionai, – pratariau.
- Bet... – sumirksėjo Anabeta.
- Aš sugebėsiu jį išjudinti.
- Kaip?

Negalėjau paaiškinti. Tiesiog žinojau, kad man labiausiai tinka senas burlaivis. Sugriebiau už rankos Anabetą ir nusitempiau prie tristiebio laivo. Ant jo pirmagalio užrašytą pavadinimą aš iššifravau tik gerokai vėliau: *Karalienės Anos kerštas*.

– Hrrrr! – kažkur už nugaros užriaumojo Juoda-barzdis. – Tie nenaudėliai sėda į mano laivą! Čiupkite juos, vyručiai!

– Mes nieku gyvu nespėsime išplaukti laiku! – lipdama sušuko Anabeta.

Aš nužvelgiau beviltišką burių ir virvių raizgalynę. Laivas buvo puikios būklės, turint omenyje, kad išstovėjo čia tris šimtus metų, tačiau norint jį išjudinti įgulai tektų triūsti mažiausiai penkiasdešimt valandų. O mes neturėjome nė kelių valandėlių. Mačiau laiptais žemyn dumiančius piratus, mojuojančius fakelais ir salierių stiebais.

Aš užsimerkiau ir sutelkiau dėmesį į korpusą plakančias bangas, vandenyno sroves ir vėją aplinkui. Staiga mintyse suskambo reikiamas žodis.

– Bizanstiebis! – sušukau.

Anabeta pažvelgė į mane kaip į pakvaišėlį, tačiau jau kitą sekundę ore sušvilpė įsitempiančios virvės, išsivyniojo brezentas, sugirgždėjo mediniai skriebuliai. Bičiulė tūptelėjo, kai jai virš galvos prašvilpęs lynas apsivyniojo aplink bušpritą.

– Persi, kaip...

Neįstengiau paaiškinti, tačiau jaučiau, kaip paklūsta laivas, lyg būtų mano kūno dalis. Priversti pakilti bures man buvo taip pat lengva, kaip sulenkti ranką. Įsakiau vairui pasisukti.

Karalienės Anos kerštas pasviręs išplaukė iš uosto. Piratams pasiekus vandenį, mes jau plaukėme tolyn į Monstrų jūrą.

13.

KAIP ANABETA MĖGINO PARPLAUKTI NAMO

Galų gale radau veiklą, kuri man sekėsi. *Karalienės Anos kerštas* įvykdydavo kiekvieną mano nurodymą. Aš žinojau, kurias virves patraukti, kurias bures iškelti, kuria kryptimi pasukti. Mano vertinimu, skriejome per bangas maždaug vienuolikos mazgų greičiu. Aš netgi suvokiau, koks didelis šis greitis – buriniai laivai paprastai taip velniškai sparčiai neplaukia.

Viskas klostėsi nuostabiai – veidą gairino vėjas, laivo pirmgalis skrodė bangas. Tačiau dabar, pavojui praėjus, aš tegalėjau galvoti apie tai, kaip stipriai ilgiuosi Taisono ir kaip jaudinuosi dėl Grouverio. Be to,

krimtausi dėl to, kad susimoviau Kirkės saloje. Jei ne Anabeta, būčiau ir likęs kartu su simpatišku gauruotų piratų pulkelio narvelyje lindinčiu graužiku. Mąščiau apie Kirkės ištartus žodžius: *Matai, Persi, štai ir atskleidei tikrąją savo esybę!*

Vis dar tebejaučiau pokyčius. Ne vien dėl to, kad stauga baisiai užsimaniau salotų. Tapau nervingas ir nuolat krūpčiojau, tarsi mažo baikštaus gyvūnelio instinktas tebetūnotų viduje. O gal jis visada ten slypėjo? Štai kas nedavė man ramybės.

Mums beplaukiant užslinko naktis. Anabeta padėjo man stebėti jūrą, tačiau kelionė burlaiviu jai neteikė malonumo. Po kelių valandų siūbavimo mergaitės veidas įgavo gvakomolės* spalvą, todėl ji nusileido į apačią pagulėti ant gulto.

Aš žvelgiau į horizontą. Keletą kartų pastebėjau monstrus. Sykį mėnesienoje į viršų šoktelėjo vandens čiurkšlė aukštumo sulig dangoraižiu. Kitą kartą per bangas čiūžtelėjo žalių pelekų eilė, kuri galėjo priklausyti kokių šimto pėdų ilgio reptilijai. Sužinoti tiksliau nejaučiau jokio noro.

Vienąkart pamačiau nereides – švytinčias moteriškas jūros dvasias. Pamėginau pamojuoti, bet jos dingo gel-

* Gvakamolė – populiarus avokadų pagrindu gaminamas meksikietiškas patiekalas.

mėje man taip ir nespėjus suprasti, ar buvau pastebėtas, ar ne.

Šiek tiek po vidurnakčio ant denio užkopė Anabeta. Tuo metu kaip tik plaukėme pro saloje rūkstantį vulkaną. Palei krantą garuojantis vanduo kunkuliavo.

– Čia viena iš Hefaisto kalvių, kuriose jis gamina metalinius monstrus, – paaiškino Anabeta.

– Tokius kaip bronziniai buliai?

Ji linktelėjo.

– Apiplauk ją lanku. Dideliu lanku.

Man du kartus sakyti nereikėjo. Mes pasukome į šalį nuo salos, ir netrukus ji virto raudonos miglos lopeliu už nugaros.

Aš pažvelgiau į Anabetą.

– Kokia didelės tavo neapykantos kiklopams priežastis ir kaip ji susijusi su Talijos mirtimi? Kas tada nutiko?

Tamsoje buvo sunku įžiūrėti jos veido išraišką.

– Ko gero, nusipelnei sužinoti, – galų gale ištarė ji. – Tą naktį, lydėdamas mus į stovyklą, Grouveris pasiklydo ir keletą kartų pasuko ne tuo keliu. Pameni, kartą jis tau pasakojo?

Aš linktelėjau.

– Blogiausia, kad vienas klaidingas posūkis atvedė mus į kiklopo irštvą Bruklina.

– Ar Bruklinė yra kiklopus? – paklausiau.

– Nepatikėsi, kiek ten jų daug, bet kalbame ne apie tai. Tasai kiklopus mus apgavo. Jis sugebėjo priversti mus išsiskirti painiuose vieno seno *Fletbush** rajone stovinčio namo koridoriuose. Be to, jis mokėjo pamėgdžioti bet kokį balsą. Visai kaip Taisonas tąsyk *Princesėje Andromedoje*. Kiklopus nutiliojo mus po vieną. Talija manė, jog bėga gelbėti Luko. Lukas įsivaizdavo išgirdęs mano pagalbos šauksmą. O aš... aš likau viena tamsoje. Tebuvau vos septynerių. Aš paprasčiausiai nesuradau išėjimo.

Ji nusibraukė nuo veido plaukus.

– Prisimenu, kaip atklydau į didįjį kambarį, kur ant grindų mėtėsi daugybė kaulų, o prikabinti prie lubų, užkimštomis burnomis karojo surišti Talija, Lukas ir Grouveris. Kiklopus kambario viduryje kūrė ugnį. Aš išsitraukiau peilį, bet jis mane išgirdo, atsisuko, nusišypsojo ir prabilo mano tėčio balsu, nežinia iš kur sužinojęs, kaip jis skamba. Tikriausiai tiesiog ištraukė jį iš mano sąmonės.

– Nurimk, Anabeta. Aš tave myliu. Gali pasilikti čia, su manimi. Gali čia likti visam laikui.

* Fletbush – Niujorko Bruklino rajono dalis.

Aš nusipurčiau. Nors nuo to laiko praėjo jau šešeri metai, šis pasakojimas iš jos lūpų baugino mane labiau už visas kadaise girdėtas vaiduokliškas istorijas.

– Ką tu darei?

– Įdūriau jam į pėdą.

Aš įsmeigiau į ją akis.

– Juokauji? Tebuvai septynerių metų mergaičiukė ir įdūrei suaugusiam kiklopui į pėdą?

– Jis būtų mane nudėjęs, tačiau aš jį nustebinau, ir taip išlošusi laiko spėjau pribėgti prie Talijos bei nupjauti virves. O tada iniciatyvą perėmė ji.

– Taigi, bet tu vis tiek pasielgei be galo narsiai, Anabeta.

Ji papurtė galvą.

– Mes vos ne vos išnešėme sveiką kailį. Aš iki šiol sapnuodama košmarus girdžiu kiklopa, kalbantį mano tėvo balsu, Persi. Dėl jo kaltės mes taip ilgai nepasiekėme stovyklos. Visi mus persekioję monstrai spėjo prisuartinti. Štai kodėl iš tiesų mirė Talija. Jei kiklopas nebūtų mūsų sulaikęs, ji ir šiandien tebegyventų.

Mes atsisdome ant denio ir stebėjome tekantį Heraklio žvaigždyną.

– Lipk į apačią, – galiausiai patarė man Anabeta. – Tau reikia pailsėti.

Aš linktelėjau. Mano akys pačios merkėsi. Tačiau nusileidęs žemyn ir susiradęs kabamąjį gultą dar ilgai negalėjau užmigti. Mąščiau apie Anabetos pasakojimą. Svarsčiau, ar man jos vietoje būtų pakakę drąsos leistis į šį žygį kito kiklopo irštvos link?

Grouverio nesapnavau. Per sapną vėl atsidūriau *Princesėje Andromedoje*, didžiojoje Luko kajutėje. Užulaidos buvo atitrauktos. Lauke viešpatavo naktis. Ore sukosi šešėliai. Aplink mane skambėjo mirusiųjų dvasių balsai.

Saugokis, – kuždėjo jos. *Spąstai. Apgaulė*. Silpnai švytintis Krono sarkofagas buvo vienintelis šviesos šaltinis kambaryje.

Suskambus lediniam juokui aš krūptelėjau. Jis, rodo, sklido iš po laivo, iš daugybės mylių gilumos. *Tau nepakanka drąsos, jaunikaiti. Manęs tu nesulaikysi.*

Žinojau, ką turiu daryti. Privalėjau atvožti karstą. Aš atidengiau Potvynio bangas. Vaiduokliai tarsi viesulas ėmė suktis aplink. *Saugokis!*

Mano širdis pradėjo smarkiai plakti. Neįstengiau pajudinti kojų, bet turėjau sustabdyti Kroną, sunaikinti tai, kas gulėjo toje dėžėje.

Staiga šalimais pasigirdo mergaitės balsas:

– Čia tu, berneli dumblių smegenimis?

Aš atsisukau tikėdamasis pamatyti Anabetą, bet ten stovėjo ne Anabeta. Mergaitė buvo apsitačiusi pankiškais drabužiais, riešus apsvyniojusi sidabro grandinėmis. Juodutėliai jos plaukai styrojo it dygliai, audros mėlynumo akis juosė juodi apvadai. Ji pasirodė man pažįstama, tik neprisiminiau, iš kur.

– Na? – kreipėsi mergaitė. – Ar mes jį sustabdysime, ar ne?

Aš neįstengiau atsakyti. Nepajėgiau pajudėti. Mergaitė užvertė akis.

– Nuostabu. Palik šį reikalą man ir egidai*.

Ji krestelėjo riešą, ir sidabro grandinės ėmė plokštėti, plėstis, kol virto milžinišku skydu iš sidabro ir bronzos. Iš skydo vidurio spoksojo išsišovęs klaikus Medūzos veidas. Jis panėšėjo į pomirtinę kaukę, tarytum metale būtų įspausta tikra gorgonės galva. Nežinau, ar taip buvo iš tiesų ir ar skydas irgi galėjo paversti mane akmeniu, bet dėl viso pikto nusukau akis į šalį. Net stovint šalia mane persmelkė stingdanti baimė. Jaučiau, jog tikrame mūšyje šio skydo savininko būtų bemaž

* Egida senovės graikų mitologijoje – Dzeuso skydas, dievų globos ir rūstybės simbolis.

nejmanoma nugalėti. Kiekvienas sveiko proto priešas tiesiog pasipustytų padus.

Mergaitė išsitraukė kardą ir prisiartinė prie sarkofago. Vaiduoklių šešėliai prasiskyrė, išgąsdinti šiurpios skydo auros.

– Ne, – mėginau perspėti.

Bet ji nesiklausė. Patraukė tiesiai prie sarkofago ir nustūmė auksinį dangtį. Akimirksnį stovėjo spoksodama į tai, kas gulėjo viduje. Karstas pradėjo švytėti.

– Ne, – mergaitės balsas virptelėjo. – Negali būti.

Iš vandenyno gelmių nuskambėjęs garsus Krono kvatojimas sudrebino laivą.

– Ne! – sukliko mergaitė, apgaubta iš sarkofago tvykstelėjusios auksinės šviesos.

– Aa! – aš staigiai atsisėdau hamake.

Anabeta purtė mane už peties.

– Persi, susapnavai košmarą. Tau reikia atsikelti.

– K-kas nutiko? – aš pasitryniau akis. – Kas negerai?

– Žemė, – niūriai paaiškino ji. – Artinamės prie sienų salos.

Aš vos ne vos įžiūrėjau salą priešakyje – tamsią dėmę rūke.

– Noriu paprašyti paslaugos, – pasakė Anabeta. – Netrukus mes pakankamai priartėsime ir išgirsime sirenų dainas.

Prisiminiau pasakojimus apie sirenas. Melodingais balsais ir nuostabiomis dainomis jos prisivilioja ir pražudo jūreivius.

– Viskas bus gerai, – patikinau draugę. – Užsilipdysime ausis. Apačioje mačiau didelį kubilą vaško...

– Aš noriu jas girdėti.

– Kodėl? – sumirkčiojau iš nuostabos.

– Sakoma, sirenos dainuoja tiesą apie tavo troškimus. Atskleidžia apie tave tokius dalykus, kurių pats nė nesuvoki. Štai kas užburia. Jei išlieki gyvas... tampa išmintingesnis. Aš noriu išgirsti jų dainas. Juk tokia proga pasitaiko nedažnai.

Daugelis žmonių tokį sumanymą laikytų beprotišku. Tačiau Anabeta buvo kitokia nei daugelis. Jeigu jau ji grauzė knygas apie senovės Graikijos architektūrą ir mielai žiūrėdavo istorinės dokumentikos kanalą, manau, sirenos ją irgi turėjo sudominti.

Bičiulė atskleidė man savo planą. Nors ir nenoromis, bet padėjau jai pasiruošti. Kai uolėta salos pakrantė priartėjo, liepiau virvėms apsivynioti aplink Anabetos juosmenį ir pririšti ją prie fokstiebio.

– Tik jokių būdų manęs neatrėšk, – perspėjo ji, – nesvarbu, kas benutiktų ir kaip aš bemaldaučiau. Aš trokšte trokšiu šokti per bortą ir nusiskandinti.

– Bandai mane sugundyti?

– Cha-cha.

Pažadėjau pasirūpinti jos saugumu. Paskui pasiėmiau du didelius gumulus žvakių vaško, nusiminkiau iš jų ausų kištukus ir susibrukau į ausis. Anabeta sarkastiškai linktelėjo, leisdama suprasti, kad šie kištukai – tikras naujausios mados klyksmas. Aš parodžiau jai grimasą ir nūsikusęs atsistočiau prie vairo.

Tyla buvo spengianti. Negirdėjau nieko daugiau, vien tik kraujo tvinkčiojimą galvoje. Mums prisiartinus prie salos iš miglos išniro dantytos uolos. Priverčiau *Karalienės Anos kerštą* jas aplenkti. Jei priplauktume arčiau, smailūs akmenys suaižytų mūsų korpusą it milžiniško smulkintuvo ašmenys.

Aš atsigrėžiau. Iš pradžių Anabeta atrodė visiškai normali. Paskui jos veide išryškėjo sumaištis. Akys išsiplėtė. Ji įsitempė ir ėmė šaukti mane vardu – supratau iš lūpų judesių. Mergaitės mina aiškiai bylojo, kad jai būtiniausiai, būtinai reikia ištrūkti ir aš privalęs atrišti virves *dabar pat*. Atrodė be galo nelaiminga, ir aš vos susiturėjau jos neišvadavęs. Prisiverčiau nūsikuskti ir pareikalavau, kad *Karalienės Anos kerštas* plauktų greičiau.

Salos vis dar gerai nežiūrėjau – tik rūką ir uolas, tačiau vandenyje pastebėjau plūduriuojančias medienos, stiklo pluošto nuolaužas, senų laivų griaučius ir netgi kelias lėktuvų gelbėjimo liemenes.

Kaip muzika gali priversti tokią daugybę gyvybių išsukti iš gyvenimo kelio? Aš, aišku, turėjau keletą pamėgtų dainų iš geriausiųjų keturiasdešimtuko, nuo kurių apimdavo noras atlikti ugningą viražą, bet vis dėlto... Apie ką gi dainuoja sirenos?

Vieną pavojingą akimirką man tapo suprantamas Anabetos smalsumas. Pajutau pagundą išsitraukti kištukus ir patirti dainos skonį. Bemaž jaučiau, kaip nuo sirenų balsų vibruoja laivo špantai kartu su ausyse pulsuojančiu krauju.

Anabeta maldaute maldavo. Jos skruostais sruvo ašaros. Ji blaškėsi trūkčiodama virves, tarsi šios neleistų pasiekti kažko, ko geidė visą gyvenimą.

Kaip gali būti šitoks žiaurus? – rodos, klausė ji manęs. – O aš laikiau tave savo draugu.

Aš dirstelėjau į miglotą salą. Norėjosi išsitraukti kardą, tačiau nebuvo su kuo kovoti. Argi įmanoma kautis su daina?

Iš paskutiniųjų stengiausi nežiūrėti į Anabetą. Atsilaikiau maždaug penkias minutes.

Ir padariau didžiausią klaidą.

Kai ilgiau nebegalėjau susiturėti, atsigrežiau ir pamačiau... perrėztų virvių šūsnį ir tuščią stiebą. Ant denio gulėjo bronzinis Anabetos peilis. Bičiulė kažkaip sugebėjo rangydamasi išsitraukti jį iš kišenės. Aš visiškai užmiršau ją nuginkluoti.

Pasileidau prie laivo krašto ir pamačiau savo draugę, įnirtingai besikapstančią į salą, bangų nešamą tiesiai link dantytų uolų. Riktelėjau jos vardą, bet jeigu ji ir išgirdo, iš to nebuvo jokios naudos. Kerų paveikta ji plaukė stačiai mirčiai į nagus.

Grižtelėjau į šturvalą ir riktelėjau: „Stovėk!“, o tada peršokau per bortą. Pūkstelėjau į vandenį, liepiau vandens tėkmėms susitelkti ir susiliejus į stiprią srovę staigiai stumtelėti mane į priekį.

Išniręs į paviršių apsidairiau Anabetos, tačiau banga pasigavusi nubloškė ją tarp dviejų aštrių uolų ilčių. Neturėdamas iš ko rinktis, nusiyrčiau iš paskos.

Panėriau po sudužusios jachtos korpusu, aplenkiau kelis plūduriuojančius metalinius rutulius, kurie, kaip vėliau supratau, buvo minos. Teko pasitelkti visas savo galias, kad po vandeniū nesusiknežinčiau į uolas arba neįsipainiočiau į paviršiuje nutįsusius spygliuotos vielos tinklus.

Prasmukęs pro dvi smailias uolas atsidūriau pusmėnulio formos paplūdimyje. Čia uolų, nuolaužų ir plūduriuojančių minų buvo dar daugiau. Paplūdimį dengė juodas vulkaninis smėlis. Karštligišškai apsidairiau ieškodamas Anabetos.

Štai kur ji.

Laimei ar nelaimėi, mano draugė buvo gera plaukikė. Ji išvengė minų bei uolų ir beveik spėjo pasiekti juodąjį paplūdimį.

Ūmai migla išsisklaidė, ir aš pamačiau sirenas. Įsivaizduokite pulką grifų, didumo sulig žmogumi, purvinomis plunksnomis, pilkais nagais, lenktais rausvais kaklais. O dabar ant tų kaklų įsivaizduokite žmogiškas galvas. Beje, žmonių galvos be paliovos keitėsi.

Aš negirdėjau jų balsų, tačiau mačiau, kad sirenos dainuoja. Jų burnos judėjo, o veidai virsdavo į man pažįstamų žmonių – mamos, Poseidono, Grouverio, Taisono, Cheirono. Visų tų, kuriuos labiausiai troškau išvysti. Veidai padrašinamai šypsojosi, kvietė prisiriinti. Bet nepaisant veidų įgaunamų formų, jų lūpos tebebuvo riebaluotos, apkibusios pridžiūvusio seno maisto likučiais. Grifai, suprantama, lesdavo burna, nesinaudodami rankomis, beje, maitinosi šitie padarai tikrai ne kepiniais iš „Milžinų spurgų“.

Anabeta plaukė prie jų.

Žinojau, jog negaliu leisti išlipti jai iš vandens. Jūra – vienintelis mano pranašumas. Ji visada vienaip ar kitaip man padėdavo. Aš šoktelėjau į priekį ir sugriebiau Anabetos kulkšnij.

Tą akimirką, kai ją paliečiau, man per kūną tarytum elektra pertekėjo, ir tada išvydau sirenas Anabetos akimis.

Trys žmonės sėdėjo ant vaišėmis apkrauto iškylos patiesalo Centriniam parke. Atpažinau Anabetos tėtį, matytą kartą jos rodytoje nuotraukoje – atletišką į penktą dešimtmetį įkopusį vyriškį smėlio spalvos plaukais. Jis sėdėjo susikibęs už rankų su nuostabia moterimi, labai panašia į Anabetą. Moteris buvo apsitaaisiusi paprastai – mūvėjo džinsus, vilkėjo džinsinius marškinius ir avėjo turistinius batus, tačiau aplink ją tvyrojo galios aura. Aš žinojau, jog žiūriu į deivę Atėnę. Šalimais sėdėjo jaunuolis... Lukas.

Visą sceną gaubė šilta, jauki šviesa. Trijulė kalbėjo ir juokėsi, o kai pamatė Anabetą, jų veiduose sušvito džiaugsmas. Mergaitės mama ir tėtis kviesdami ištiesė rankas. Lukas išsišiepęs pamojo Anabetai sėstis šalia – lyg niekada nebūtų jos išdavęs, tarsi vis dar būtų jos draugas.

Už Centrinio parko medžių dunksojo miestas. Aš sulaukiau kvapą pamatęs Manhataną, bet kartu ir *ne*

Manhataną. Visiškai perstatytame mieste kilo akinamo baltumo marmuro pastatai – didesni ir įspūdingesni už visus ankstesnius – auksiniais langais ir sodais, žaliuojančiais ant stogų. Miestas buvo gražesnis už Niujorką. Gražesnis už Olimpo kalną.

Akimoju supratau, jog viską čia suprojektavo Anabeta. Ji buvo viso naujojo pasaulio architektė. Ji vėl sujungė savo tėvus. Išgelbėjo Luką. Ji įgyvendino viską, ko troško.

Aš stipriai užsimerkiau. Kai atmerkiau akis, vėl temačiau tik sirenas – pasišiaušusius grifus žmogiškais veidais, pasirengusius sudraskyti dar vieną auką.

Truktelėjau Anabetą atgal į bangas. Nors ir negirdėjau, žinojau, kad ji klykia. Ji įspyrė man į veidą, bet aš vis tiek neatleidau gniaužtų.

Liečiau srovėms nešti mus tolyn. Anabetai daužantis ir spardantis, man sunkiai sekėsi susikaupti. Ji taip smarkiai blaškėsi, kad mes vos nesusidūrėme su plūduriuojančia mina. Nežinojau, ką daryti. Supratau, kad nieku gyvu nepavyks gyviems grįžti į laivą, jei ji ir toliau šitaip grumsis.

Mes panirome po vandeniu, ir Anabeta liovėsi muštis. Veide išryškėjo sumišimas. Paskui mudviejų galvos išniro, ir ji vėl puolė kumščiuotis.

Vanduo! Garsas po vandenių nepatenka. Jei man pavyktų ilgesniam laikui ją panardinti, įstengčiau išsklaidyti muzikos kerus. Aišku, po vandenių Anabeta negalės kvėpuoti, tačiau pastaroji problema tą akimirką atrodė anaipol ne pati svarbiausia.

Aplėbiau bičiulės juosmenį ir įsakiau bangoms mudu nugramzdinti. Staigiai pradėjome grimzti į gilumą – dešimt pėdų, dvidešimt pėdų. Žinojau, kad privalau būti atsargus, nes pats galėjau atlaikyti kur kas didesnę slėgį, negu Anabeta. Atėnės duktė grūmėsi norėdama įkvėpti, aplinkui mus kilo burbulai.

Burbulai.

Karštligiškai mažčiau, kaip išsaugoti Anabetos gyvybę. Pamėginau įsivaizduoti visus jūroje esančius burbulus – nuolat besisukančius vandenyje, kylančius į paviršių. Mintyse visus juos sutelkiau į krūvą aplink save.

Jūra pakluso. Vanduo užkunkuliavo, tapo baltas, pradėjo kutenti. Vaizdui praskaidrėjus mudu su Anabeta pasirodėme besą apgaubti vieno milžiniško burbulų, tik kojos mirko vandenyje.

Ji gaudė orą ir kosėjo purtydamasi visu kūnu, tačiau kai pažvelgė į mane, supratau, jog burtų poveikis išnyko.

Bičiulė sukūkciojo ir pratrūko nevaldoma, širdį draskančia rauda. Ji padėjo galvą man ant peties, aš ją apkabinau.

Paspoksoti į mus susirinko žuvų guotas – pulkas kefalžuvių ir kelios smalsios buriažuvės.

Nešdinkitės! – paliečiau joms.

Žuvis nenorom nuplaukė šalin. Jos aiškiai ketino paskleisti jūroje gandas apie Poseidono sūnų ir merginą sirenų įlankos dugne.

– Pargabensiu tave į laivą, – pasakiau. – Viskas gerai. Laikykis.

Anabeta linktelėjo leisdama suprasti, kad jaučiasi geriau, paskui kažką sumurmėjo, bet aš neišgirdau, nes mano ausys tebebuvo užkimštos vašku.

Priverčiau sroves plukdyti mūsų mažą keistąjį oro pilną povandeninį laivą pro olas bei spygliuotas vielas link *Karalienės Anos keršto*, kuris pradėjo pamažu, ramiai plaukti tolyn nuo salos, o mes po vandeniu sekėme laivui įkandin, kol aš nusprendžiau, kad sirenų jau turėtume nebegirdėti. Tada išnirau į paviršių, ir mūsų burbulas sprogo.

Paliečiau nusileisti virvinėms kopėčioms ir mudu įlipome į laivą. Ausų dėl viso pikto vis dar neatsikimšau. Plaukėme tol, kol sala visiškai dingo iš akių. Anabeta sėdėjo įsisupusi į antklodę denio priešakyje. Galų gale ji pakėlė sumišusias, liūdnas akis ir lūpomis ištarė: *Saugu.*

Aš išsitraukiau ausų kištukus. Jokių dainų. Aplinkui viešpatavo vidurdienio tyla, tik bangos pliuškendamosi plakėsi į bortus. Dangus buvo mėlynas, rūkas išnyko, rodos, jokia sirenų sala niekada nė neegzistavo.

– Ar gerai jautiesi? – pasiteiravau ir tą pačią akimirką suvokiau, kaip kvailai nuskambėjo šis klausimas. Aki-vaizdu, kad ji nesijautė gerai.

– Aš nesuvokiau, – sumurmėjo bičiulė.

– Ko?

Jos akių spalva tapo panaši į rūko, kuris gaubė sirenų salą.

– Nesuvokiau, kokia stipri gundymo galia.

Nenorėjau prisipažinti matęs, ką jai žadėjo sirenos. Jaučiausi lyg šnipinėtojas. Bet nusprendžiau pasakyti Anabetai.

– Aš mačiau, kaip tu perstatei Manhataną. Mačiau Luką ir tavo tėvus.

Ji plykstelėjo raudoniu.

– Matei?

– *Princesėje Andromedoje* ištarti Luko žodžiai apie galimybę sukurti pasaulį iš naujo tau iš tiesų įstrigo, ar ne?

Ji stipriau įsivyniojo į antklodę.

– Lemtingasis mano trūkumas. Štai ką man atskleidė sirenos. Lemtingasis mano trūkumas yra puikybė.

– Kalbi apie rudą masę, tepamą ant vegetariškų sumuštinų*? – nesupratau aš.

– Ne, dumblių smegenine, – užvertė akis ji. – Šis tėra tik valgis. Puikybė – kur kas blogiau.

– Kas gali būti blogiau už tą košę?

– Tokia puikybė reiškia mirtiną išdidumą, Persi. Imi manyti, jog viską gali padaryti geriau už kitus... netgi už pačius dievus.

– Ar tu taip jautiesi?

Ji nuleido akis.

– Ar tau niekada nekilo mintis, jog pasaulis iš tiesų sujauktas? Ar nepagalvoji apie tai, galbūt mes galėtume viską sukurti iš naujo? Nebebūtų karų. Nebeliktų benamių. Niekas neužduotų vasarai namų darbų.

– Kalbėk toliau, aš klausausi.

– Teisybė, Vakarais reprezentuoja daugybė pačių nuostabiausių žmonijos kūrinių, todėl ugnis vis dar liepsnoja. Dėl to Olimpas tebėra čia. Bet kartais akis bado blogybės, supranti? O tada pradedi mąstyti panašiai kaip Lukas: jei galėčiau visa tai sugriauti, padaryčiau geriau. Nejaugi niekada šitaip nesijautei? Argi niekad nešmėstelėjo mintis, kad turėdamas galimybę pertvarkyti pasaulį, tu sutvarkytum jį geriau?

* Panašus žodžių skambesys angl. *hubris* – puikybė, *hummus* – graikų valgis iš mėtų ir česnakų.

– E-e... ne. Aš – pasaulio tvarkytojas... Būtų tikras košmaras.

– Tada tu laimingas. Puikybė nėra tavo lemtingasis trūkumas.

– O koks yra?

– Nežinau, Persi, bet kiekvienas didvyris tokį turi. Jei jo neįžvelgi ir neišmoksti kontroliuoti... Jis ne be reikalo vadinamas „lemtinguoju“.

Aš apsvarsčiau jos žodžius, kurie anaipol manęs nepralinksmino.

Be to, atkreipiau dėmesį, kad Anabeta nekalbėjo apie *asmeninius* dalykus, kuriuos buvo linkusi pakeisti – apie tai, kad vėl suvestų savo tėvus ir išgelbėtų Luką. Aš ją supratau. Ir pats nenorėčiau prisipažinti, kiek kartų svajojau apie drauge gyvenančius savo tėvus.

Vaizduotėje išvydau mamą, vieną mažajame mūsų butuke, Aukštutiniame Istaide. Pamėginau prisiminti mėlynųjų jos vaflių kvapą virtuvėje. Visa tai atrodė be galo tolima.

– Kaip manai, ar vertėjo rizikuoti? – paklausiau Anabetos. – Ar jautiesi išmintingesnė?

– Pati nežinau, – atsakė žvelgdama į tolumą. – Bet mes *privalome* išgelbėti stovyklą. Jei nesustabdysime Luko...

Jai nė nereikėjo užbaigti minties. Jeigu jau Luko mąstymo būdas gundo net Anabetą, nė nežinia, kiek dar pusdievių gali prie jo prisijungti.

Aš prisiminiau sapną apie mergaitę ir auksinį sarkofagą. Aiškiai nesuvokiau, ką jis reiškia, tačiau nujaučiau, kad kažką pražiopsojau. Kažkokį baisų dalyką, planuojamą Krono. Ką išvydo mergaitė, atvožusi karsto dangtį?

Staiga Anabeta išplėtė akis.

– Persi?

Aš atsisukau. Priešakyje išryškėjo dar vienas žemės lopinėlis – balno formos sala, kurioje pūpsojo miškais bei pievomis žaliuojančios kalvos, apjuostos baltų paplūdimių – visai kaip mano sapne.

Mano jūrinė nuojauta tai patvirtino. 30 laipsnių ir 31 minutė šiaurės ilgumos, 75 laipsniai ir 12 minučių vakarų platumos.

Mes prisiartinome prie kiklopo namų.

I 4.

KAIP MES
SUSIDŪRĖME SU AVIMIS
SIAUBŪNĖMIS

Galvodamas apie monstro salą, mintyse regi aštrias uolas bei pakrantėje išmėtytus kaulus, kaip kad atrodė sirenų buveinė.

Kiklopo sala atrodė visiškai kitaip. Teisybė, viršum bedugnės kabojo virvinis tiltas, ir tai nebuvo geras ženklas. Jis prilygo skelbimų lentai, perspėjančiai: ČIA GYVENA BLOGIS. Tačiau visais kitais atžvilgiais ši vieta buvo panaši į Karibų atviruką. Plytėjo žali laukai, augo tropiniai vaismedžiai, driekėsi balti paplūdimiai. Mums priplaukus arčiau kranto, Anabeta įtraukė kvapnaus oro ir ištarė:

– Aukso vilna.

Aš linktelėjau. Nors pačios vilnos dar nemačiau, jaučiau jos galią. Tikėjau, kad ji gali išgydyti bet ką, netgi apnuodytą Talijos pušį.

– Ar sala numirs, jei išsigabensime vilną?

Anabeta papurtė galvą.

– Tik nublanks. Taps tokia, kokia ir turėtų būti normaliomis aplinkybėmis.

Aš pasijutau truputį kaltas dėl to, kad ketinu sugriauti šį rojų, bet priminiau sau, kad neturime iš ko rinktis. Pusedievių stovyklai grėsė pavojus. O Taisonas... Taisonas vis dar tebebūtų šalia, jei ne ši užduotis.

Slėnyje vešinčioje pievoje sukiojosi keli tuzinai avių. Gyvuliai atrodė gana taikūs, bet buvo milžiniški – kaip begemotai. Už jų į kalvą vinguriavo takelis. Pačiame viršuje palei takelį, šalia tarpeklio krašto, augo didelis ąžuolas, kurį irgi regėjau sapnuose. Tarp jo šakų žybčiojo aukso gijos.

– Pernelyg lengva, – pastebėjau. – Nejaugi galime užkopti ir ją pasiimti?

Anabetos akys susiaurėjo.

– Čia turėtų stovėti sargyba. Drakonas arba...

Tą akimirką iš krūmų liuoktelėjo elnias ir tikriausiai užsigeidęs parupšnoti žolės nubidzeno į pievą. Staiga avys visos vienu metu subliuvo ir puolė žvėrį. Viskas įvyko žai-

bo greitumu. Elnias sukluo ir dingo vilnos bei trypančių kanopų jūroje. Ore skraidė žolių ir kailio kuokštai.

Po sekundės avys atsitraukė ir ėmė vėl lyg niekur nieko sukiotis po ganyklą. Ten, kur ką tik stovėjo elnias, gulėjo švarių baltų kaulų krūva.

Mudu su Anabeta susižvalgėme.

– Jos lyg piranijos, – pratarė ji.

– Gauruotos piranijos. Kaip mes...

– Persi! – šūktelėjo Anabeta sugriebdama mane už rankos. – Žiūrėk.

Ji rodė į krantą avių ganyklos papėdėje, kur užtempas ant seklumos stovėjo mažas laivelis – antroji CSS *Birminghamo* gelbėjimo valtis.

Mes sukome galvas, kaip galėtume prasmukti pro avis žmogėdras. Anabeta norėjo prislinkti pasivertusi nematoma ir pagriebti aukso vilną, bet aš galiausiai ją įtikinau, jog sumanymas gali ir nepavykti. Avys veikiausiai ją užuostų. Arba pasirodytų koks nors kitas sargas. O jeigu taip atsitiktų, aš būčiau per toli ir nespėčiau padėti.

Be to, pirmutinė mūsų užduotis buvo surasti Grouverį, o tasai, kas išlipo iš gelbėjimo valtios, veikiausiai atvyko aukso vilnos. Aš bijojau prisipažinti vis dar besitikįs... išvysti gyvą Taisoną.

Mes prišvartavome *Karalienės Anos kerštą* kitoje salos pusėje, kur į viršų kilo stačios mažiausiai dviejų šimtų pėdų aukščio uolos. Pamaniau, kad laivas čia bus mažiau pastebimas.

Uolos atrodė įveikiamos – įkopti į jas neturėjo būti daug sunkiau nei į karstymosi sieną stovykloje. Be to, čia bent jau nebuvo avių. Vyliausi, kad Polifemas nelaikė plėšrių kalnų ožkų.

Valtimi nusiyrę iki uolų pradėjome labai pamažu kopti į viršų. Anabeta lipo pirma, nes buvo geresnė alpinistė.

Prie mirties slenksčio priartėjome šešis ar septynis kartus, taigi sekėsi, mano galva, visai neblogai. Sykį nusprūdęs aš pakibau penkiasdešimties pėdų aukštyje viršum bangų čaižomų smailių akmenų, viena ranka įsikibęs į atbrailą, bet radau į ką įsitverti ir kopčiau toliau. Po minutės slystelėjo Anabeta, užtaikiusi ant samanų lopinėlio. Laimei, jai pasitaikė kita atrama. Nelaimei, toji atrama buvo mano veidas.

– Atsiprašau, – sumurmėjo ji.

– Viskas puiku, – kriuktelėjau, nors anaipol nesidžiaugiau gavęs paragauti Anabetos sportbačių.

Galiausiai, kai mano pirštai, rodos, virto lydytu švinu, o išsekę rankų raumenys drebėjo, mes vargais negalais užsiropštėme ant uolos viršaus ir susmukome pasliki.

– Uff, – sušniokštavau aš.

– Ech, – sudejavo Anabeta.

– Hurrr! – suurzgė dar vienas balsas.

Jei ne visiškas išsekimas, būčiau užlėkęs dar du šimtus pėdų. Pasisukiojau į šalis, bet kalbėjusiojo nepastebėjau. Anabeta delnu užspaudė man burną ir ištiesė pirštą.

Atbraila, ant kurios mudu kiūtojome, buvo siauresnė, negu įsivaizdavau. Kitoje pusėje uola tuojau pat leidosi žemyn. Taigi kalbantieji buvo tiesiai po mumis.

– O tu vaidinga! – užbaubė kažkas žemu balsu.

– Iškviesk mane į kovą! – antrasis balsas, be jokios abejonės, buvo Klarisos. – Atiduok mano kardą ir aš su tavimi susigrumsiu.

Monstras griausmingai nusikvatojo.

Mudu su Anabeta prislinkome prie krašto. Gulėjome tiesiog virš kiklopo urvo angos. Apačioje stovėjo Polifemas ir vestuvinę suknelę tebevilkintis Grouveris. Surišta Klarisa galva žemyn kybojo viršum verdančio katilo. Aš bemaž puoselėjau viltį netoliese išvysti Taisoną. Nors čia jam ir grėstų pavojus, bent jau žinočiau, kad yra gyvas. Deja, Taisono aplinkui nesimatė.

– Hmm, – susimąstė Polifemas. – Ar suvalgyti rėksnę mergiotę dabar, ar palaukti vestuvių puotos? Kaip galvoja nuotaka?

Jis atsisuko į Grouverį, kuris ėmė trauktis atatupstas ir vos nepargriuvo užkliuvęs už baigto suknelės šleifo.

– Ee, mmm, šiuo metu nesijaučiu alkana, brangusis. Gal...

– Ką tu čia vadini *nuotaka*? – paklausė Klarisa. – Kas... Grouveri?

– Užsičiaupk! – burbtelėjo šalia manęs kiūtanti Anabeta. – Ji privalo užsičiaupti.

– Kas tas Grouveris? – rūsčiai pažvelgė į ją Polifemas.

– Satyras! – riktelėjo Klarisa.

– Ak! – suinkštė Grouveris. – Vargšėlės smegenys užvirė nuo karšto vandens. Nuleisk ją žemyn, brangusis!

Balgana Polifemo akis susiaurėjo, mėgindama įdėmiau įsižiūrėti į Klarisą.

Tikrovėje kiklopas atrodė dar šiurpesnis negu sapnuose. Viena vertus, todėl, kad dabar iš arti aiškiai užuodžiau gaižų jo dvoką. Antra vertus, dėl to, kad jis vilkėjo jungtusių drabužius – grubų kiltą ir peleriną, pasiūtus iš žydrų smokingų, tarytum būtų išrengęs visus kokio nors vestuvių pokylio dalyvius.

– Koks satyras? – susidomėjo Polifemas. – Satyrai skanūs. Ar atgabenai man satyrą?

– Ne, gremėzdiškas mulki! – subliuvo Klarisa. – Kalbu apie šitą satyrą! Apie Grouverį. Tą, kuris vilki vestuvinę suknelę!

Trokšte troškau nusukti Klarisai sprandą, bet jau buvo per vėlu. Tegalėjau tik stebėti, kaip Polifemas pasisuka ir nuplėšia Grouverio šydą atidengdamas garbanotus plaukus, menką susivėlusią barzdelę ir mažus ragiukus.

Polifemas sunkiai alsuodamas tramdė kunkuliuojantį pyktį.

– Aš ne itin gerai matau, – užriaumėjo jis, – nuo tada, kai kitas didvyris pamėgino išdurti man akį. Bet tu – ne kiklopė!

Kiklopas sugriebęs nutraukė ir suknelę, iš jos išniro džinsais ir marškinėliais apsitaisęs gerasis senasis Grouveris.

– Palauk! – ėmė maldauti Grouveris. – Nevalgyk manęs žalio! Aš... aš žinau puikų receptą.

Aš paliečiau kardą, tačiau Anabeta sušnypštė:

– Luktelėk!

Polifemas delėsė spausdamas rankoje akmenį, kuriuo jau ketino užmušti apsimetėlę nuotaką.

– Receptą? – paklausė jis Grouverio.

– O taip! Visai nereikia valgyti manęs žalio. Gali užsikrėsti žarnyno lazdelėmis, botulizmu ir daugybe

kitų baisių ligų. Būsiu daug skanesnis, apskrudintas ant lėtos ugnies. Pagardintas mangų salotomis! Gali dabar pat eiti pasirašyti mangų vaisių, kurie auga antai ten, miške. O aš čia palauksiu.

Monstras susimąstė. Mano širdis daužėsi į šonkaulius. Suvokiau, jog puolęs jo ginti žūsiu, tačiau negalėjau leisti monstrui nužudyti Grouverio.

– Keptas satyras su mangų salotomis, – garsiai svarstė Polifemas. Paskui pažvelgė į Klarisą, tebekybančią viršum katile kunkuliuojančio vandens. – Ar tu irgi satyras?

– Ne, tu peraugusi mėšlo krūva! – suspigo ji. – Aš esu mergaitė! Arėjo duktė! O dabar atrišk mane, kad galėčiau nutraukti tau rankas!

– Nutraukti man rankas? – pakartojo Polifemas.

– Ir sukišti tau į gerklę!

– Įkarščio tau netrūksta.

– Paleisk mane!

Polifemas pastvėrė Grouverį it neklaužadą šunyti.

– Reikia pasirūpinti avimis. Vestuvės atidedamos iki vakaro. Pagrindinis puotos patiekalas bus keptas satyras.

– Bet... argi tu vis tiek tuoksiesi? – įsižeidusiu balsu paklausė Grouveris. – O kas gi nuotaka?

Polifemas dirstelėjo verdančio katilo pusėn.

– Oi, ne! – dusdama paprieštaravo Klarisa. – Juk kalbi ne rimtai. Aš ne...

Mums su Anabeta nespėjus nė krustelėti Polifemas it prisirpusį obuolį nuraškė mergaitę nuo virvės ir įstūmė juodu su Grouveriu giliai į urvą.

– Patogiai įsitaisykite! Aš sugrįšiu saulei leidžiantis, tada ir surengsime didįjį įvykį!

Taip taręs kiklopas sušvilpė, iš urvo plūstelėjo ožkos bei avys – mažesnės už žmogėdras – ir aplenkdamos šeimininką nubidzeno į ganyklą. Polifemas kelioms patapšnojo per pasturgalius pašnekindamas vardais – Beltbusteriu, Tamane, Lokhartu ir t. t.

Kai laukan išturseno paskutinioji avis, Polifemas vėl užritino angą akmeniu taip lengvai, kaip kad aš uždaryčiau šaldytuvo dureles. Viduje klykiančių Klarisos ir Grouverio balsai nuslopo.

– Mangai, – burbtelėjo kiklopas pats sau. – Kas tie mangai?

Žydrų jaunikio apdaru apsitaęs milžinas nužingsniavo kalvos šlaitu palikęs mus prie kunkuliuojančio katilo ir šešetą tonų sveriančio riedulio.

Mes įsirėžę prakaitavome, rodos, jau kelias valandas, bet veltui. Akmuo nė nekrustelėjo. Rėkėme į plyšelius,

barbenome į uolą ir visaip kitaip mėginome perduoti ženklą Grouveriui, tačiau taip ir nesupratome, ar jis mus išgirdo.

Net jei koku nors stebuklingu būdu įstengtume užmušti Polifemą, nieko nelaimėtume. Grouveris su Klariša mirtų aklinau užantspauduotame urve. Vienintelis būdas pašalinti akmenį – priversti kiklopą jį nuristi.

Aš nusivylęs trinktelėjau į riedulį Potvynio bangomis. Į šalis pažiuro kibirkštys, ir daugiau nieko. Gigantiška uola – ne priešas, kurį gali įveikti magišku kardu.

Mudu nusiminę atsisėdome ant uolos viršaus ir stebėjome tolumoje mėlynuojantį kiklopo siluetą, judantį tarp avių ir ožkų. Šeimininkas išmintingai atskyrė paprastus gyvulius nuo plėšriųjų avių, ganydamas kiekvieną bandą skirtingose salą perpus dalijančio tarpeklio pusėse. Per kanjoną galėjai pereiti tik virviniu tiltu, o tarpai tarp jo lentelių avių kanopoms buvo tikrai per dideli.

Stebėjome Polifemą lankantį plėšrūnių bandą kitapus tarpeklio. Gaila, bet žmogėdros jo nesuėdė. Šeimininkui jos nekėlė jokios baimės. Kiklopas pašėrė avis iš didelės pintinės traukiamos antrarūšės mėsos gabalais, dėl to tik dar labiau sustiprėjo jausmas, apėmęs mane tada, kai Kirkės buvau paverstas jūrų kiaulyte – ėmiau svarstyti, galbūt pats metas paimti pavyzdį iš Grouverio ir tapti vegetaru.

– Jėga mes jo neįveiksime, – nusprendė Anabeta, – todėl turime nugalėti gudrumu.

– Gerai, – sutikau. – Kokios gudrybės griebsimės?

– Šito dar nesugalvojau.

– Nuostabu.

– Polifemui teks nuritinti akmenį ir suleisti vidun avis.

– Kai leisis saulė, – priminiau. – Tada jis ves Klarisą ir suvalgys pietums Grouverį. Nė nežinau, kas šlykščiau.

– Aš galiu tapti nematoma ir įsigauti vidun.

– O kaip aš?

– Avys, – Anabeta susimąstė, o paskui pažvelgė į mane šelmišku žvilgsniu, kuris visada keldavo man nerimą. – Ar tau patinka avys?

– Tik jokių būdu nepasileisk! – mokė nematoma Anabeta, stovinti kažkur man iš dešinės.

Bepigu kalbėti, kai netabaluoji pasikabinęs aviai po pilvu. Nors, reikia pripažinti, nebuvo taip jau sunku, kaip iš pradžių maniau. Man sykį teko ropoti po mamos automobiliu, kai keičiau tepalus – ne toks jau didelis skirtumas. Avys nekreipė į mane jokio dėmesio. Net mažiausioji kiklopo avis galėjo nesunkiai mane išlaikyti. Aš

rankomis tvirtai įsikibau į tankią vilną, o kojas įrėmiau į gyvulio šlaunikaulius ir štai, prašom – keliaudamas aviai po krūtine ir spjaudydamas į burną bei nosį lendančius gaurus, pasijutau lyg kengūros jauniklis.

Jei jums kartais įdomu, atskleisiu, jog avies apačia anaip tol nepasižymi maloniu aromatu. Įsivaizduokite po purvą išvoliotą žieminį megztinį, savaitę išgulėjusį skalbinių krepšyje. Dvokas buvo panašus.

Saulė pradėjo leistis. Vos tik man užėmus reikiamą padėtį, kiklopas užriaumojo:

– Ožkytės! Avytės! Čionai!

Banda klusniai nurisnojo į kalvą, urvo link.

– Na štai! – sukuždėjo Anabeta. – Aš būsiu netoliese. Nesijaudink.

Aš patylom pažadėjau dievams: jeigu liksime gyvi po šio išbandymo, pasakysiu Anabetai, jog ji geniali. Nė neabejojau, kad jie privers mane ištesėti pažadą.

Mano avinė taksi pradėjo lėtai dūlinti į kalną. Sukorus šimtą jardų nuo laikymosi man įskaudo kojas ir rankas. Stipriau įsikibau į avies vilną, ir gyvulys subliuvo. Negalėjau jos kaltinti. Aš irgi nenorėčiau, kad kas nors suptųsi įsikibęs man į plaukus. Bet kaip reikiant neįsivertėjęs neabejotinai būčiau nudribęs tiesiai monstrui po kojomis.

– Hasenpfeferi! – šūktelėjo kiklopas, patapšnodamas priešakyje tursenančią avį. – Einšteinai! Vidžetai – aha, čia tu, Vidžetai!

Polifemas užplojo maniškei, vos nenublokšdamas manęs ant žemės.

– Užsiauginai šiek tiek riebaliukų, ar ne?

O, ne, – pagalvojau aš. – *Man galas.*

Bet Polifemas tik nusikvatojo ir pliaukštelėjo aviai per užpakalį, pastūmėdamas mudu abu į priekį.

– Judinkis, storule! Netrukus Polifemas sukirs tave pusryčiams!

Taip aš atsidūriau oloje. Stebėjau vidun subėgančias paskutiniąsias avis. Jei Anabeta kuo greičiau neatitrauks monstro dėmesio...

Kiklopui jau susiruošus užristi į vietą akmenį, kažkur lauke nuskambėjo mano bičiulės balsas:

– Sveikas, baidykle!

– Kas taip pasakė? – sustingo Polifemas.

– Niekas! – riktelėjo Anabeta.

Šis žodis sukėlė tokią reakciją, kokios ji ir laukė. Monstro veidas paraudo iš įsiūčio.

– Aš tave prisimenu, Nieke! – sugriaudėjo Polifemas.

– Tu per kvailas, kad ką nors prisimintum, – erzino Anabeta. – Juo labiau Nieką.

Meldžiau dievų, kad taip sakydama ji spruktų šalin, nes Polifemas tūžmingai užbaubė, sugriebė artimiausią riedulį (kuris pasirodė besančios jo laukujės durys) ir paleido Anabetos balso pusėn. Girdėjau, kaip akmuo subyrėjo į tūkstantį gabalėlių.

Vieną šiurpią akimirką tvyrojo tyla. Paskui Anabeta šūktelėjo:

– Taip ir neišmokai taikliau mėtyti!

– Eikš čionai, Nieke! – sustaugė Polifemas. – Aš tave nudėsiu!

– Nieko neįmanoma užmušti, mulki, – šaipėsi mergaitė. – Nagi, surask mane!

Polifemas pasileido nuo kalvos balso pusėn.

Sumanymas pasivadinti „Nieku“ daug kam galėjo pasirodyti keistas ir beprasmis, tačiau Anabeta man paaiškino, jog prieš daugelį amžių, norėdamas paerzinti Polifemą, šiuo vardu pasivadino Odisėjas, kuris didžiuliu įkaitintu pagaliu išdūrė kiklopui akį. Anabeta pamanė, jog tasai vardas sužadins monstro pagiežą, ir ji nesuklydo. Užsidegęs žūtbut sučiupti seną priešą, vienaakis užmiršo užremti angą. Juokinga, tačiau jis nė nenusimąstė, kad Anabetos balsas moteriškas, nors pirmasis Niekas kadaise kalbėjo vyrišku balsu. Kita vertus, juk jisai norėjo vesti Grouverį, todėl veikiausiai nedaug teismanė apie vyrų bei moterų skirtumus.

Nuoširdžiai vyliausi, kad Anabeta sugebės išlikti gyva ir pakankamai ilgai išlaikyti kiklopo dėmesį, kol aš surasiu Grouverį ir Klarisą.

Aš paleidau savo transporto priemonę, pataršiau Vidžetui galvą ir atsiprašiau. Netrukus suradau didįjį kambarį, tačiau nei Grouverio, nei Klarisos ten nebuvo. Stumdydamas į šonus avis bei ožkas nusiyrčiau į urvo gilumą. Nors ne kartą sapnavau šią vietą, man sunkiai sekėsi orientuotis koridorių labirinte. Bėgau avių kaulais nubarstytais tuneliais, pro avių kailiais išklotas patalpas, aplenkiau natūralaus dydžio akmeninę avį, kurią palaikiau medūzos darbu. Spėjau pastebėti daugybę marškinėlių su avių atvaizdais, didžiulius kubilus lanolino, šūsnis vilnonių švarkų bei kojinių ir rietuvę avinų ragais papuoštų skrybėlių. Galų gale aptikau verpimo kambarėlį, kurio kampe susigūžęs Grouveris bandė bukomis žirklutėmis perkirpti Klarisos pančius.

– Liko dar kelios minutės!

– Grouveri! – susierzinusi šūktelėjo ji. – Tu brūžini jau ištisas valandas!

Tą akimirką juodu pamatė mane.

– *Persi?* – aiktelėjo Klarisa. – Juk turėjai išlėkti į orą!

– Ir man tave malonu matyti, Klarisa. O dabar pastovėk ramiai, kol aš...

– Perrrsi! – subliuvo Grouveris ir čiupo mane į ožkišką glėbį. – Tu mane išgirdai! Tu atėjai!

– Aišku, drauguži, – atsakiau. – Be abejo, atėjau.

– O kur Anabeta?

– Lauke. Bet nėra kada plepėti. Klarisa, stovėk ramiai.

Aš atidengiau Potvynio bangas ir perkirtau virves. Sustingusi Klarisa pasitrynė riešus, paskui dirstelėjo į mane, nudelbė akis žemėn ir sumurmėjo:

– Ačiū.

– Prašom, – atsakiau. – Ar kartu su tavimi gelbėjimo valtimi atplaukė dar kas nors?

– Ne. Aš viena, – Klarisa atrodė nustebusi. – Visi kiti, plaukę *Birminghamu*... aš, tiesą sakant, nė nežinojau, kad judu išsigelbėjote.

Aš nuleidau akis stengdamasis neleisti sudužti paskutinei vilčiai pamatyti Taisoną gyvą.

– Ką gi, eime. Turime padėti...

Olą sudrebino driokstelėjimas, lydymas siaubo kupino Anabetos riksmo, bylojančio, jog, ko gero, būsime pavėlavę.

15.

KAIP NIEKAS PAGROBĖ AUKSO VILNĄ

– **A**š sučiupau Nieką! – piktdžiugiškai šaukė Polifemas.

Nuslinkę prie olos angos mes pamatėme išsišiepusį Polifemą, laikantį glėbyje orą. Monstras krestelėjo kumščius, beisbolo kepuraitė nuriedėjo ant žemės, ir tada mes išvydome už kojų sugriebtą Anabetą, pakibusią žemyn galva.

– Cha! – nusišaipė kiklopas. – Bjauri nematoma mergiūkštė! Vieną vaidingą nuotaką jau turiu, todėl tu būsi iškepta ir patiekta su mangų salotomis.

Anabeta grūmėsi, bet atrodė apsvaigusi. Jai ant kaktos raudonavo bjauri žaizda. Akys žvelgė stikliniu žvilgsniu.

– Aš su juo susikausiu, – sušnibždėjau Klarisai. – Mūsų laivas prišvartuotas kitoje salos pusėje. Jūs su Grouveriu...

– Jokiu būdu! – vienu metu ištarė jie.

Klarisa apsiginklavo urve aptikta kolekcinė ietimi iš avino rago. Grouveris, nors ir netrykšdamas džiaugsmu, pastvėrė avies šlaunikaulį ir, pasirengęs atakai, suėmė it kuoką.

– Įveiksime jį drauge, – suniurzgė Klarisa.

– Taigi, – linktelėjo Grouveris ir sumirkčiojo nuste-
bęs dėl to, jog ką tik pritarė Klarisai.

– Puiku, – ištariau aš. – Puolame pagal Makedonijos planą.

Jie linktelėjo. Mes visi lankėme tas pačias treniruotes Pusedievių stovykloje, todėl draugai suprato, apie ką aš kalbu. Juodu turėjo prisėlinti iš kraštų ir atakuoti kiklopą iš flangų, o aš – atkreipti jo dėmesį į save iš priekio. Visa tai veikiausiai reiškė tik tiek, kad mirsime *visi drauge*, o ne tik aš vienas, tačiau jaučiausi dėkingas už pagalbą.

Aš užsimojau kardu.

– Ei, baidykle!

Milžinas staigiai atsisuko mano pusėn.

– *Dar vienas? Kas tu toks?*

– Paleisk mano draugę. Tave užgauliojau *aš*.

– *Tu esi Niekas?*

– Teisingai, dvokianti snarglių krūva! – Anabetos užgauliojimams mano įžeidimas neprilygo, tačiau nieko geresnio nesugalvojau. – *Aš esu Niekas ir tuo didžiuojuosi! Pastatyk ją ant žemės ir ateik čionai. Noriu dar sykį bakstelėti tau į akį.*

– *Uurrr!* – sumaurojo jis.

Geroji naujiena: jis numetė Anabetą. Blogoji naujiena: numetė ją žemyn galva ant uolų, kur ji ir liko gulėti nejudėdama lyg skudurinė lėlė.

Dar viena bloga naujiena: tūkstantį svarų sveriantis dvokiantis kiklopas Polifemas, kurį ketinau įveikti mažučiu savo kardu, pasileido mano pusėn.

– *Už Paną!*

Dešinėje išniręs Grouveris paleido avies kaulą, kuris kaukštelėjo monstrui į kaktą, nepadarydamas nė menkiausios žalos. Iš kairės išbėgusi Klarisa spėjo pačiu laiku įsmeigti į žemę ietį ir kiklopas užmynė ant smailio. Monstras suvaitojo iš skausmo, o Klarisa nėrė į šalį, kad gigantas jos nesumindžiotų. Deja, vienaakis

išsitraukė iš kojos ietį, lyg ši tebūtų didelė rakštis, ir vėl ėmė artintis.

Aš pajudėjau laikydamas rankose Potvynio bangas. Monstras pamėgino mane sugriebti. Aš nusiritau į šalį ir dūriau jam į šlaunį. Vyliausi, kad jis suklyps, tačiau šis milžinas buvo pernelyg didelis ir galingas.

– Pasirūpink Anabeta! – riktelėjau Grouveriui.

Tasai pribėgęs pastvėrė stebuklingą kepuraitę ir pakėlė Anabetą, kol mudu su Klarisa stengėmės sulaikyti Polifemą.

Turiu pripažinti, jog Klarisa kovėsi išties narsiai. Ji puolė kiklopa vėl ir vėl. Monstras trypė, drebino žemę, gaudė mergaitę, bet toji buvo nepaprastai vikri. Po kiekvienos jos atakos aš durdavau gigantui į kojos pirštą, kulkšnį arba ranką.

Tačiau amžinai šitaip grumtis mes neįstengsime. Galų gale pavargsime arba monstras suduos sėkmingą smūgį. Vienui vienas jo trinktelėjimas mus nužudys.

Akies krašteliu mačiau, kaip Grouveris neša Anabetą per virvinį tiltą. Kitoje pusėje besiganančios avys žmogėdros – ne pats geriausias pasirinkimas, tačiau šiuo momentu anas bedugnės kraštas vis dėlto atrodė patrauklesnis už šį. Staiga man dingtelėjo mintis.

– Atsitrauk atgal! – paliečiau Klarisai.

Ji nusirito į šalį, o kiklopo kumštis tą pat akimirką sutriuškino jai už nugaros augusį alyvmedį. Mudu pasileidome link tiltelio. Polifemas lipo ant kulnų. Milžinas šlubčiojo nuo daugybės durtinių žaizdų, tačiau mes teįstengėme priversti jį šiek tiek lėčiau judėti ir kaip reikiant įsiutinome.

– Aš tave sumalsiu ir sušersiu avims, tūkstantį kartų prakeiktas Nieke! – pažadėjo monstras.

– Greičiau! – paraginau Klarisą.

Mudu kūrėme šlaitu žemyn. Tiltelis buvo vienintelis mūsų išsigelbėjimas. Ką tik į kitą pusę perbėgęs Grouveris guldė Anabetą ant žemės. Mums irgi reikėjo ten atsidurti, kol nepatekome kiklopui į nagus.

– Grouveri! – sušukau. – Ištrauk Anabetos peilį!

Bičiulio akys išsiplėtė, kai pamatė mums įkandin atidumiantį kiklopą, tačiau jis supratingai linktelėjo. Mums su Klarisa repečkojantis tiltu, Grouveris pradėjo pjauti virves.

Pokšt! – nutrūko pirmasis lynas. Polifemas šuoliavo iš paskos pašėlusiai siūbuodamas tiltą. Virvės jau buvo pusiau nupjautos. Mes su Klarisa liuoktelėjome ant kietos žemės šalia Grouverio. Aš žaibiškai mostelėjau kardu ir nukritau likusias virves.

Tiltas nugarmėjo į bedugnę, o kiklopas sustaugė... iš džiaugsmo, nes spėjo nušokti iškart po mūsų.

– Neišdegė! – džiūgaudamas užbaubė jis. – Niekas pralaimėjo!

Klarisa su Grouveriu pamėgino jį sulaikyti, tačiau gigantas nubloškė juos it vabalėlius.

Manyje užvirė pyktis. Neįtikėtina, kad sukoriau šitokį kelią, praradau Taisoną ir tiek visko iškentėjau tik tam, kad pralaimėčiau, kad mane sulaikytų bukagalvis monstras žydrų kiltu iš smokingų! Niekas nedrįs šitaip stumdyti mano draugų! Tai yra... turėjau omenyje *niekas*, o ne Niekas. Na, tikiuosi, supratote, ką norėjau pasakyti.

Kūną užplūdo jėgos. Aš iškėliau kardą ir, užmiršęs priešininko pranašumą, puoliau į ataką. Dūriau kiklopui į pilvą, o kai šis susilenkė dvilinkas, ginklo rankena tvojau jam per nosį. Paskui kaip paklaikęs kapojau, spardžiau ir smūgiavau tol, kol pasijutau bestovįs prie apsvaiginto, vaitojančio Polifemo, tysančio ant nugaros, ir belaikąs jam prie akies prikištą kardą.

– Ai ai ai ai ai, – dejavo Polifemas.

– Persi! – aiktelėjo Grouveris. – Kaip tu...

– Prašau, nereeeeikia! – maldavo kiklopas, gailiai žvelgdamas į mane. Jam iš nosies sruvo kraujas. Iš pusaklės akies kampučio ištryško ašara... – Mmmanęs reikia avelėms. Aš tik stengiausi apginti avis!

Jis pratrūko kūkčioti. Aš nugalėjau. Tereikėjo tik kartelį staigiai bakstelėti kardu.

– Nudėk jį! – riktelėjo Klarisa. – Ko lauki?

Kiklopas atrodė toks nusiminęs, visai kaip... kaip Taisonas.

– Nepasitikėk juo! – perspėjo Grouveris. – Juk jis – kiklopas!

Supratau, kad bičiulis teisus. Žinojau, jog Anabeta pasakytų tą patį. Tačiau Polifemas verkšleno, ir man pirmą kartą dingtelėjo, kad *jisai* irgi yra Poseidono sūnus. Kaip ir Taisonas. Kaip ir aš pats. Aš negalėjau šaltakraujiškai jo nužudyti.

– Mums reikia tik aukso vilnos, – paaiškinau monstrui. – Ar leisi mums ją pasiimti?

– Ne! – sukliko Klarisa. – Nužudyk jį!

– Nuostabioji aukso vilna, – sušniurkščiojo siaubūnas. – Mano kolekcijos pasididžiavimas. Tebūnie, pasiimkit ją, žiaurieji žmonės. Pasiimkit ir keliaukit sau.

– Dabar aš lėtai atsitrauksiu, – pasakiau monstrui. – Nedrįsk pajudėti, nes kitaip...

Monstras supratingai linktelėjo.

Aš žengiau žingsnį atgal... o Polifemas vikriai it kobra nubloškė mane prie uolos krašto.

– Kvailas mirtingasis! – užmaurojo pašokdamas ant kojų. – Norėjai pasiimti vilną? Cha! Pirmiausia aš tave suvalgysiu.

Jis pražiojo neįtikėtinais plačią burną ir aš supratau, jog išpuvę jo krūminiai dantys bus paskutinis mano gyvenime matytas vaizdas.

Staiga kažkas prašvilpė man virš galvos ir pasigirdo duslus bumbtelėjimas. Krepšinio kamuolio dydžio akmuo nusileido tiesiai Polifemui į gerklę – nuostabiai taklus tritaškis. Kiklopas užsikosėjo mėgindamas praryti nelauktai gautą piliulę, svirduliuodamas žengtelėjo atgal, tik, deja, žengtelėti nebuvo kur. Jo kulnas slystelėjo, uolos kraštas nutrupėjo, didysis Polifemas it viščiukas suplasnojo rankomis, bet taip ir neįstengęs pakilti nugarmėjo bedugnėn.

Aš atsisukau. Į paplūdimį vedančio takelio viduryje, avių žudikių apsuptyje, sveikut sveikutėlis stovėjo senasis bičiulis.

– Blogas Polifemas, – pareiškė Taisonas. – Ne visi kiklopai tokie malonūs, kaip atrodo.

Taisonas trumpai mums papasakojo, jog jūros arklys Vaivorykštė, akivaizdžiai sekęs mus nuo Long Ailando

sąsiaurio ir laukęs, kada Taisonas galės su juo pažaisti, rado Taisoną skęstantį po *CSS Birminghamo* nuolaužomis ir jį išgelbėjo. Nuo tada juodu drauge ėmė ieškoti Monstrų jūros ir mūsų, kol galiausiai Taisonas užuodė avių kvapą ir aptiko šią salą.

Troškau apkabinti didįjį vaikėžą, tik kad jis stovėjo avių žudikių bandos viduryje.

– Taisonai, dėkui dievams. Anabeta sužeista!

– Dėkoji dievams už tai, kad ji sužeista? – suglumęs paklausė Taisonas.

– Ne!

Aš atsiklaupiau prie bičiulės ir pažvelgęs į ją pajutau širdį gniaužiantį nerimą. Žaizda jai ant kaktos atrodė pavojingesnė, nei anksčiau maniau. Jos plaukai sulipo nuo kraujo. Oda buvo išblyškusi, vėsi ir drėgna.

Mes su Grouveriu nervingai susižvalgėme. Staiga man dingtelėjo mintis.

– Taisonai, ar galėtum man atnešti vilnos?

– Kurios? – nesuprato Taisonas, nužvelgdamas šimtus avių.

– Iš medžio! – atsakiau. – Auksinės!

– O, šita tikrai graži.

Stengdamasis nesumindyti avių, Taisonas nudramblojo prie medžio. Kuriam nors iš mūsų ėmus artintis

prie vilnos, plėšrūnės būtų suėdusios mus gyvus, tačiau Taisonas tikriausiai kvėpėjo taip pat, kaip Polifemas, nes banda juo nė kiek nesidomėjo. Gyvuliai meiliai bliaudami glaustėsi aplink, tarsi tikėtūsi gauti skanėstų iš didelės pirtinės. Taisonas ištiesė ranką ir nukabino nuo šakų vilną. Ažuolo lapai akimirksniu pagelto. Taisonas pradėjo skintis kelią mano pusėn, bet aš riktelėjau:

– Nėra laiko! Mesk čionai!

Auksinis avikailis nusklendė oru tarsi žvilganti gauaruota skraidanti lėkštė. Aš stenėdamas jį sučiupau. Kailis buvo sunkesnis, nei tikėjausi – šešiasdešimt ar net septyniasdešimt svarų vertingos auksinės vilnos.

Aš apklojau ja Anabetą, palikdamas atidengtą vien tik veidą, ir ėmiau patylom melstis visiems dievams, kokius tik įstengiau prisiminti, netgi tiems, kurių nemėgau.

Prašau. Prašau.

Bičiulės veidas parausvėjo, akys atsimerkė, žaizda ant kaktos pradėjo trauktis. Pastebėjusi Grouverį ji silpnu balsu paklausė:

– Ar tu... neištekėjai?

Grouveris išsišiepė.

– Neištekėjau. Bičiuliai atkalbėjo.

– Anabeta, – pratariau aš. – Gulėk ramiai.

Tačiau ji, nepaisydama mūsų protestų, atsisėdo, ir aš pastebėjau, kad sužalota kakta beveik užgijusi. Mergaitė atrodė kur kas geriau. Tiesą sakant, ji trykšte tryško sveikata, tiesiog visa švytėjo.

Tuo metu avys aplink Taisoną vis labiau nerimo.

– Šalin! – pavarė jis gyvulius, kurie ieškodami maisto ėmė remtis į jį kojomis. Kelios avys uosdamos kreipė snukius mūsų pusėn. – Negalima, avelės. Čionai! At-eikite čia!

Banda atsigręžė į jį, tačiau aiškiai alkanos avys pamažu pradėjo suprasti, kad Taisonas jokių gardumynų neatnešė. Akivaizdu, kad plėšrūnės ilgai nelaukusios įsigeis paragauti visai šalia besisukiojančios kvapnios šviežienos.

– Reikia eiti, – paraginau bičiulius. – Mūsų laivas...

Karalienės Anos kerštas stovėjo labai toli. Trumpiausias kelias vedė per bedugnę, o vienintelį tiltą mes ką tik sunaikinome. Dabar norėdami pasiekti laivą turėjome praeiti pro avis.

– Taisonai, – sušukau, – ar galėtum nusivesti bandą kuo toliau?

– Avys nori ėsti.

– Žinau! Jos nori žmogienos! Pasivedėk jas atokiau nuo takelio, kad mes spėtume nusileisti į paplūdimį. O paskui ir pats ateik tenai.

Taisono veide pasirodė susirūpinimas, bet jis švilp-
telėjo:

– Eime, avelės! Žmogiena antai tenai!

Kiklopas pasileido šuoliais į pievą, avys nurisnojo iš
paskos.

– Įsisupk į vilną, – patariau Anabetai. – Gali būti, kad
dar nesi visai sveika. Ar įstengsi atsistoti?

Ji pamėgino, bet veidas vėl išblyško.

– Ak. Ko gero, dar *ne visai* pasveikau.

Klarisa pritūpė šalia ir apčiupinėjo krūtinę. Anabeta
aiktelėjo.

– Šonkauliai sulaužyti, – konstatavo Klarisa. – Pa-
mažu gyja, bet lūžiai akivaizdūs.

– Iš kur žinai? – nustebau.

– Todėl, kad pati ne kartą buvau susilaužiusi, kvaiše-
li! – dėbtelėjo į mane Klarisa. – Gausiu ją panešėti.

Man nespėjus paprieštarauti, Klarisa pakėlė Anabetą
lyg miltų maišą ir nutempė į pakrantę. Mudu su Grou-
veriu nužingsniavome įkandin.

Kai prisiartinome prie vandens, aš sutelkiau mintis į
Karalienės Anos kerštą. Liepiau pakelti inkarą ir atplaukti
pas mane. Po keleto nerimastingų minučių pamačiau
pakraščiu iš už posūkio artėjantį laivą.

– Ateinu! – sušuko Taisonas, takeliu skuosdamas
artyn.

Avys turseno penkiasdešimčia jardų atsilikusios ir bliovė iš nusivylimo, kad bičiulis kiklopas nusimuilino jų nepapenėjęs.

– Man atrodo, į vandenį paskui mus gyvuliai nebris, – pasakiau kitiems. – Taigi mums tereikia nuplaukti iki laivo.

– Turint omeny Anabetos būklę, vargu ar pavyks, – paprieštaravo Klarisa.

– Įstengsime, – patikinau bičiulius, nes sugrįžęs į savo gimtąją aplinką – į jūrą – vėl pajutau pasitikėjimą savimi. – Kai tik pasieksime laivą, netrukdomi išplausime namo.

Mums išties beveik pavyko.

Jau bebrisdami pro tarpeklio žiotis staiga išgirdome šiurpų riaumojimą ir išvydome Polifemą, apsibrozdinusį, apsidaužiusį, bet vis dar netgi labai gyvą. Žydro vestuvinio apdaro skutais plevėsuojantis kiklopas taškdamasis artinosi, kiekvienoje rankoje spausdamas po didžiulį akmenį.

16.

KAIP AŠ GRIMZDAU KARTU SU LAIVU

– Gal jis iš po žemių išdygo? – sumurmėjau aš.

– Plaukiam! – paragino Grouveris.

Jis su Klarisa puolė į bangas. Pasikabinusi Klarisai ant kaklo, aukso vilnos svorio gramzdinama Anabeta mėgino irtis viena ranka.

Tačiau monstro dėmesys krypo ne į vilną.

– Ak tu, jaunasis kiklope! – baubė Polifemas. – Savos giminės išdavike!

Taisonas sustingo.

– Neklausyk jo! – suskubau maldauti aš. – Eime.

Truktelėjau Taisoną už rankos, bet būtų buvę tas pats mėginti išjudinti kalną. Jis atsisuko į vyresnįjį kiklopą.

– Aš nesu išdavikas.

– Tu tarnauji mirtingiesiems! – krikė Polifemas. – Vagišiams žmonėms!

Polifemas paleido pirmąjį riedulį. Taisonas kumščiu numušė jį į šalį.

– Aš – ne išdavikas, – pakartojo Taisonas. – O tu man *ne giminė*.

– Mirtis arba pergalė!

Polifemas pasileido į bangas, tačiau kluptelėjo skaudžiai primynęs sužeistą pėdą ir tėsėsi veidu į vandenį. Būtų buvę juokinga, deja, maurodamas ir spjaudydamas vandenį monstras kaipmat suskato keltis.

– Persi! – sušuko Klarisa. – Greičiau čionai!

Aukso vilna nešini bičiuliai jau bemaž pasiekė laivą. Jei galėčiau dar bent kuriam laikui nukreipti siaubūno dėmesį...

– Plauk! – liepė man Taisonas. – Aš sulaukysiu didįjį pabaisą.

– Ne! Jis tave nužudys, – sykį jau praradęs Taisoną, neketinau vėl jo netekti. – Mes įveiksime jį kartu.

– Kartu, – sutiko Taisonas.

Aš išsitraukiau kardą. Polifemas artinosi atsargiai, dar labiau šlubčiodamas, tačiau akmenis svaigančios rankos tebebuvo sveikos. Milžinas paleido antrąjį riedulį. Aš

nėriau į šalį, bet akmuo vis tiek būtų mane priplojęs, jei Taisono kumštis nebūtų spėjęs jo sutrupinti.

Įsakiau jūrai pakilti. Susikaupusi dvidešimties pėdų aukščio banga pamėtėjo mane ant savo keteros. Nuskriejęs kartu su banga iki kiklopo, dūriau jam į akį ir peršokau per jo galvą, kai vanduo nubloškė gigantą į krantą.

– Aš tave sudorosiu, vilnos vagie! – springdamas išrėkė Polifemas.

– *Tu pats* pavogei vilną! – sušukau aš. – Naudodamasis ja priviliodavai į pražūtį satyrus!

– Na, ir kas? Satyrai skanūs!

– Aukso vilnos paskirtis – gydyti! Ji priklauso dievų vaikams!

– *Aš* esu dievų vaikas! – Polifemas stipriai mostelėjo mano pusėn, bet aš pasitraukiau į šalį. – Tėve Poseidonai, prakeik šitą vagį!

Monstras įnirtingai mirkčiojo, veikiausiai nieko nematė, ir aš supratau, kad taikosi į mane pagal balsą.

– Poseidonas manęs neprakeiks, – atšoviau kiklopui, grybštelėjusiam orą. – Aš irgi esu jo sūnus. Jis neturi numylėtinių.

Polifemas užriaumojo ir išrovęs uolos pakraštyje augusį alyvmedį tēškė juo į tą vietą, kurioje aš ką tik stovėjau.

– Žmonės visai kas kita! Jie pagiežingi, sukti, melgiai!

Grouveris tuo metu padėjo Anabetai įsiropšti į laivą. Klarisa įnirtingai man mojavo kviesdama prisijungti.

Taisonas stengėsi prisiartinti Polifemui iš užnugario.

– Jaunikli! – pašaukė senasis kiklopas. – Kur esi? Padėk man!

Taisonas sustojo.

– Tu netinkamai išauklėtas! – rypavo Polifemas, kratydamas alyvmedžio vėzdą. – Vargšas našlaiti broli, pagelbėk man!

Niekas nė nekrustelėjo. Aš girdėjau tik vandenyno ošimą ir savosios širdies plakimą. Paskui Taisonas žengtelėjo į priekį ir tarsi gindamasis kilstelėjo rankas.

– Nebesimuškime, broli kiklopai. Nuleisk...

Polifemas žaibiškai atsigręžė jo balso pusėn.

– Taisonai! – suklikau aš.

Medis vožėsi į jį taip stipriai, jog aš jo vietoje būčiau pavirtęs Persio pica, pagardinta daugybe alyvuogių. Taisonas nučiuožė atgal išardamas smėlyje vagą. Polifemas puolė iš paskos, bet aš riktelėjau:

– Ne!

Ir šoktelėjęs į priekį dūriau Potvynio bangomis. Tikėjausi iš nugaros pataikyti Polifemui į šlaunį, bet kliuvo šiek tiek aukščiau.

– Beeee! – visaip kaip avis subliuvo Polifemas ir atsuko į mane spausdamas rankose medį.

Šoktelėjau į šalį, tačiau tuzinas aštrių šakų kliudė nugarą. Ėmiau kraujuoti, buvau visas sudaužytas, jaučiausi išsekęs. Jūrų kiaulytė mano viduje troško pasipustyti padus. Bet aš ryžtingai nurijau baimę.

Polifemas vėl mostelėjo medžiu, bet šįkart buvau pasiruošęs. Įsikibau į pro šalį švilpiančią šaką ir nepaisydamas rankas deginančio skausmo atsiplėšiau nuo žemės bei leidausi kiklopo pakeliamas į orą. Pasiekęs aukščiausiąją tašką atsidūriau tiesiai priešais milžino veidą ir abiem kojom spyriau į jau sužeistą akį.

Polifemas užkaukė iš skausmo. Taisonas sugriebęs stengėsi jį pargriauti. Aš nusileidau šalia ir prikišau kardą monstrui prie širdies. Bet pažvelgęs Taisonui į akis supratau neįstengsiąs šito padaryti. Būtų neteisinga.

– Paleisk jį, – pasakiau Taisonui. – Bėgam.

Taisonas paskutiniu galingu stūmiu nubloškė besikeikiantį kiklopą į šalį ir mudu nudūmėme į vandenį.

– Aš jus sutriuškinsiu! – rėkė iš skausmo susirietęs Polifemas, milžiniškomis rankomis užsispaudęs akį.

Mes su Taisonu įšokome į bangas.

– Kur jūs? – baubė Polifemas. Jis pakėlė alyvmedžio kuoką ir nusviedė į vandenį. Medis pūkstelėjo mums iš dešinės. Aš prisišaukiau srovę, kad neštų mus, ir mes pradėjome sparčiai tolti. Jau buvau bemanęs, kad sėkmingai pasieksime laivą, tačiau Klarisa nuo denio šūktelėjo:

– Puiku, Džeksonai! Gavai į skudurus, kiklope!

Užsičiaupk! – norėjau surikti.

Polifemas urgzdamas sugriebė akmenį ir nusviedė Klarisos balso pusėn, tačiau šis, nepasiekęs tikslo, nukrito visai šalia mūsų.

– Stenkis nesistengęs! – plyšojo Klarisa. – Mėtai kaip visiškas ištiža! Žinosi, kaip regzti užmačias mane vesti, mulki!

– Klarisa! – riktelėjau nebeištvėręs. – Užsikišk!

Bet buvo per vėlu. Polifemas paleido dar vieną riedulį, ir šįkart aš bejėgiškai stebėjau, kaip tasai prašvilpęs man virš galvos rėžėsi į *Karalienės Anos keršto* korpusą.

Nepatikėsite, kaip sparčiai grimzta laivas. *Karalienės Anos kerštas* sugirgždėjo, suvaitojo ir pasviro į priekį, tarsi ketintų čiuožti žemyn vaikiška čiuožyne.

Aš nusikeikiau liepdamas jūrai stumti mus sparčiau, tačiau laivo stiebai jau dingo po vandeniu.

– Nerk! – paliepiu Taisonui.

Kitam akmeniui skriejant virš galvų, abu jau buvome panirę.

Mano bičiuliai sparčiai skendo bergždžiai mėgindami plaukti tarp burbulų, kylančių nuo dugnan garmančio laivo.

Dauguma žmonių nė nežino, kad grimztantis laivas veikia panašiai kaip ištekamoji anga, viską aplinkui traukdamas paskui save. Netgi puiki plaukikė Klarisa nepajėgė išsikapstyti. Grouveris įnirtingai spardėsi kanopomis. Anabeta įsikibus laikė vilną, kuri žybčiojo vandenyje it naujutėlės pensų monetos.

Ėmiau plaukti jų pusėn, nors ir žinojau, kad galiu nepajėgti išgelbėti draugų. Blogiausia, kad aplink juos sukosi medienos nuolaužos, jokios mano vandens galios nepadės, jei gausiu medgaliu per galvą.

Mums reikia pagalbos, – pagalvoju.

Taip, – išgirdau galvoje aiškiai skambantį Taisono balsą. Atsigręžęs įsmeigiau į jį akis. Man buvo tekę po vandeniu girdėti nereidžių bei kitų vandens dvasių balsus, tačiau niekada nedingtelėjo mintis... Taisonas juk irgi yra Poseidono sūnus, taigi, pasirodo, mudu galėjome po vandeniu bendrauti tarpusavyje.

Vaivorykštė, – ištarė Taisonas.

Aš linktelėjau, užsimerkiau, susikaupiau ir kartu su Taisonu mintyse ėmiau kviesti:

– *Vaivorykštė! Mums tavęs reikia!*

Po akimirkos tamsioje gelmėje sušmėžavo trys siluetai – trys arkliai žuvų uodegomis, lekiantys į priekį greičiau už delfinus. Vaivorykštė su bičiuliais dirstelėjo mūsų pusėn ir, rodos, perskaitė mintis. Jūrų arkliai nėrė į nuolaužas, ir po kelių akimirkų išniro burbulų debesyje, nešini ant nugarų Grouveriu, Anabeta ir Klarisa.

Vaivorykštė – stambiausiasis arklys – nešė Klarisą. Prisiartinęs prie Taisono, jis leido jam įsikibti į karčius. Kitas, gabenantis Anabetą, taip pat pagelbėjo man. Mes išnirome iš vandens ir sparčiai nusiyrėme tolyn nuo Polifemo salos. Kiklopas mums už nugarų triumfuodamas klykavo:

– Man pavyko! Galų gale nuskandinau Nieką!

Vyliausi, kad jis niekada nesužinos klydęs.

Mes slydome jūros paviršiumi, sala vis labiau tolo, mažėjo, virto dėmele ir galiausiai išnyko.

– Įstengėme, – sumurmėjo išsekusi Anabeta. – Mes...

Nebaigusi sakinio ji susmuko ant jūros arklio kaklo ir užmigo.

Aš nežinojau, ar toli mus gali nugabenti jūros ark-
liai. Nenutuokiau, kur plaukėme. Patogiau atrėmiau
Anabetą, kad nenukristų į vandenį, apklosčiau ją aukso
vilna, dėl kurios teko tiek daug iškentėti, ir patylom
sukalbėjau padėkos maldą dievams.

Toji malda man priminė vis dar neištesėtą dievams
duotą pažadą...

– Tu geniali, – tyliai sukuždėjau Anabetai.

Paskui priglaudžiau galvą prie aukso vilnos ir nė pats
nepajutau, kaip užsnūdau.

17.

KAIP PATYRĖME NETIKĖTUMĄ MAJAMI BIČE

– **P**ersi, nubusk.

Sūrus vanduo skalavo mano veidą, o Anabeta purtė už peties. Tolumoje už miesto horizonto leidosi saulė. Pastebėjau pakrantės kelią, palei kurį rikiavosi pušys, raudonu bei mėlynu neonu šviečiančias parduotuvių vitrinas, burlaivių ir kruizinių laivų pilną uostą.

– Veikiausiai čia Majamis, – pasakė Anabeta. – Bet jūrų arkliai pradėjo keistai elgtis.

Žuvų padermės mūsų bičiuliai akivaizdžiai sulėtino greitį ir prunkšdami bei uosdami vandenį suko ratus.

Jūrų arkliai atrodė nelaimingi. Vienas ėmė čiaudėti. Aš žinojau, ką jie galvoja.

– Toliau jie mūsų nešti nebegali, – paaiškinau. – Per daug žmonių. Per didelė tarša. Teks plaukti į krantą patiems.

Nė vienas iš mūsų nesijautė psichologiškai pasiruošęs tokiam žingsniui, tačiau mes padėkojome Vaivorykštei bei jos bičiuliams už pavėžinimą. Taisonas mažumėlę paverkė. Paskui atsirišo laikiną savos gamybos balnakrepšį, kuriame gulėjo įrankių rinkinys ir keletas kitų iš *Birmingemo* nuolaužų išgelbėtų daiktų, apkabino Vaivorykštės kaklą, pavaišino jūros arklį išmirkusiu mango vaisiumi, kurį nusiskynė saloje, ir atsisveikino.

Kai balti arklių karčiai dingo jūroje, mes pradėjome plaukti kranto link. Bangos stūmė mus į priekį ir nespėję nė apsižiūrėti vėl atsidūrėme mirtingųjų pasaulyje. Klaidžiojome palei kruizinių laivų dokus braudamiesi pro minias atvykusių atostogautojų. Nešikai bėgiojo stumdydami bagažo vežimėlius. Taksistai plūdo vienas kitą ispaniškai ir stengėsi įsibrauti į keleivių laukiančią eilę. Jei kas nors ir pastebėjo mus – penkis peršlapusius, varvančius vaikus, atrodančius taip, lyg būtų kovoję su monstrais – jie to neparodė.

Patekus į mirtingųjų pasaulį, vieną Taisono akį vėl aptraukė migla. Grouveris užsidėjo kepurę ir apsiavė

sportbačius. Net aukso vilna iš avikailio transformavosi į raudonai auksinį vidurinės mokyklos emblema paženklintą švarkelį, ant kurio kišenės puikavosi didžiulė blizganti omega.

Anabeta, nubėgusi prie laikraščių stovo, dirstelėjo į *Miami Herald* pasitikrinti, kelinta diena. Pamačiusi nusikeikė.

– Birželio aštuonioliktoji! Nuo išvykimo iš stovyklos praėjo jau dešimt dienų!

– Negali būti! – nepatikėjo Klarisa.

Bet aš žinojau, kad gali. Monstrų buveinėse laikas tekėdavo kitaip.

– Talijos pušis jau veikiausiai mirusi, – sudejavo Grouveris. – Vilną privalome pargabenti šį vakarą.

Klarisa susmuko ant šaligatvio.

– Kaip? – paklausė virpančiu balsu. – Juk esame už kelių šimtų mylių. Neturime nei pinigų, nei transporto priemonės. Pildosi Orakulo žodžiai. *Tu dėl to kaltas, Džeksonai!* Jei nebūtum įsikišęs...

– Kaltini Persį?! – pratrūko Anabeta. – Klarisa, kaip gali šitaip sakyti? Tu esi didžiausia...

– Liaukitės! – įsikišau.

Klarisa rankomis suėmė nuleistą galvą. Anabeta iš nevilties treptelėjo koja.

Atvirai kalbant, aš iš tiesų beveik užmiršau, kad ši užduotis buvo paskirta Klarisai. Vieną šiurpią akimirką išvydau padėtį jos akimis. Kaip pasijusčiau pats, jei pulkelis kitų didvyrių įsikištų į mano reikalus ir aš pasirodyčiau esąs nevykėlis?

Prisiminiau CSS *Birmingemo* katilinėje nugirstą pokalbį, kai Arėjas apšaukė Klarisą perspėdamas, kad nedrįstų patirti nesėkmės. Stovykla Arėjui nė trupučio nerūpėjo, tačiau jei Klarisa užtrauktų jam nešlovę...

– Klarisa, – kreipiausi į mergaitę, – ką tiksliai tau pasakė Orakulas?

Ji pakėlė akis. Maniau, ketina pavaryti mane šalin, tačiau Arėjo duktė giliai atsikvėpė ir padeklamavo pranašystę:

*Geležies laivu kaulėta įgula tave plukdys,
Rasi viską, ko ieškosi, vien tik savo jėgomis,
Akmenų kapan patekus viršų ims jau neviltis,
Be draugų nors nesiseks tau, į namus vienai teks skrist.*

– Oi, – burbtelėjo Grouveris.

– Ne, – paprieštaravau aš. – Ne... Luktelėkit. Aš supratau.

Pasirasiau kišenėse ieškodamas pinigų, bet suradau tik vieną auksinę drachmą.

– Ar kas nors turi grynųjų?

Anabeta ir Grouveris niūriai papurtė galvas. Klarisa atsidususi išsitraukė iš kišenės šlapią Konfederacijos dolerį.

– Grynųjų? – neryžtingai paklausė Taisonas. – Ar tokių žalių popieriukų?

Aš įsmeigiau į jį akis.

– Taip.

– Tų, kurių turėjome kelioniniuose krepšiuose?

– Taigi, bet kelioninius krepšius mes jau kada pamet-t...

Aš užsikirtau, kai balnakrepšyje pasirausęs Taisonas išsitraukė užspaudžiamą plastikinį maišelį, pilną pinigų, kuriuos kartu su kitais daiktais buvo parūpinęs Hermis.

– Taisonai! – šūktelėjau. – Iš kur tu?..

– Maniau, kad čia pašaras Vaivorykštei, – prisipažino jis. – Radau plūduriuojantį jūroje, bet viduje – vieni popieriukai. Apgailestauju.

Jis padavė man pluoštą penkiukių bei dešimtinių – iš viso mažiausiai tris šimtus dolerių.

Aš nudūmiau prie šaligatvio krašto ir sugavau taksi, ką tik išleidusį kruizinio laivo keleivių šeimyną.

– Klarisa, – pakviečiau, – eikš čionai. Tu važiuoji į oro uostą. Anabeta, atiduok jai vilną.

Nė nežinau, kuri atrodė labiau priblokšta, kai nuvilkęs Anabetos vilnos švarkelį, subrukau į jo kišenę pinigų ir įdaviau Klarisai.

– Tai tu man leisi... – pralemeno Klarisa.

– Čia tavo užduotis, – pasakiau. – Pinigų pakaks tik vienam lėktuvo bilietui. Be to, aš oru keliauti negaliu, nes Dzeusas ištaškytų mane į tūkstantį gabalėlių. Štai ką reiškia pranašystė: be draugų tau nesiseks, vadinasi, tau reikalinga mūsų pagalba, tačiau namo teks skristi vienai. Privalai saugiai pargabenti aukso vilną.

Mačiau, kaip sukasi sraigčiai jos galvoje – iš pradžių išryškėjo susirūpinimas, mėginimas atspėti, kokią suktybę aš sumaniau, kuri galiausiai pakeitė tikėjimas mano nuoširdumu.

Ji išsoko į automobilį.

– Pasikliaukite manimi. Aš nenuvilsiu.

– Tavo sėkmė reikalinga visiems.

Automobilis pajudėjo palikdamas po savęs išmetamųjų dujų debesį. Aukso vilna iškeliauvo.

– Persi, – tarstelėjo Anabeta, – pasielgei taip...

– Kilniai? – pasufleravo Grouveris.

– *Beprotiškai*, – pataisė Anabeta. – Ar tikrai galėtum lažintis iš visų stovyklos gyventojų gyvybių, kad Klarisa šį vakarą saugiai pargabens vilną?

– Čia jos užduotis, – atsakiau. – Ji nusipelnė galimybės.

– Persis geras, – pakomentavo Taisonas.

– Persis *pernelyg* geras, – burbtelejo Anabeta, tačiau man pasirodė, kad galbūt, tiktai galbūt, padariau jai šioki tokį įspūdį. O sužavėti Atėnės dukterį buvo nelengva.

– Eime ieškoti kito būdo grįžti namo, – paraginau bičiulius.

Tą pačią akimirką atsisukęs atsirėmiau į kardo galiuką, prikištą man prie gerklės.

– Sveikas, pusbroli, – ištarė Lukas. – Malonu tave matyti sugrįžusį į Valstijas.

Mums iš abiejų pusių išdygo nuožmieji broliai meškinai. Vienas sugriebė Anabetą ir Grouverį už marškinių apykaklių. Kitas pabandė sučiupti Taisoną, bet šis parbloškė jį į lagaminų krūvą ir suurzgė atsisukęs į Luką.

– Persi, liepk savo milžinui atsitraukti, nes kitaip man teks paprašyti Orėjo sudaužti galvomis tavo draugužius.

Išsišiepęs Orėjas pakėlė į orą klykiančius ir besispardančius Anabetą su Grouveriu.

– Ko nori, Lukai? – suurzgiau aš.

Vaikinas nusišypsojo, randas ant jo skruosto surai-
buliavo. Jis mostelėjo dokų pusėn, ir aš pastebėjau ir
taip akivaizdų dalyką. Didžiausias uoste stovintis laivas
buvo *Princesė Andromeda*.

– Koks čia klausimas, Persi, – atsakė Lukas. – Aš tik
noriu dar kartą parodyti svetingumą.

Meškinai dvyniai nuginė mus į laivą ir nubloškė ant
denio laivagalyje, priešais baseiną, iš kurio į orą tryško
fontanų purslai. Tuzinas rinktinių Luko galvažudžių –
gyvatžmogių, lestrigonų, apsiginklavusių pusdie-
vių – susirinko pasižiūrėti, kaip mums bus „rodomas
svetingumas“.

– Pakalbėkime apie aukso vilną, – mažliai pratarė
Lukas. – Kur ji?

Jis nužvelgė mus, perbraukė kardo galiuku per mano
marškinius, pabaksnojo į Grouverio džinsus.

– Ei! – subliuvo Grouveris. – Apačioje tikras ožio
kailis!

– Atleisk, senasis drauguži, – šyptelėjo Lukas. – Ati-
duok man aukso vilną ir aš leisiu tau pratęsti šauniąją
natūralios gamtos paiešką.

– Aha, kurgi ne! – užprotestavo Grouveris. – Atsirado
mat draugužis!

– Gal nenugirdai? – Luko balsas skambėjo pavojingai ramiai. – Kur... yra... aukso... vilna?

– Ne čia, – įsiterpiau aš. Ko gero, nederėjo jam nieko sakyti, tačiau buvo smagu sviesti tiesą vyrukui į veidą. – Išsiuntėme ją pirma savęs. Tu susimovei.

Luko akys susiaurėjo.

– Meluoji. Tu negalėjai... – staiga jis visas išraudo, suvokęs baisią galimybę. – Klarisa?

Aš linktelėjau.

– Tu pasikliovei... atidavei...

– Taigi.

– Agrijau!

Gigantiškas meškinas krūptelėjo.

– K-klausau?

– Nusileisk žemyn, paruošk mano žirgą ir atgabenk ant denio. Turiu kuo greičiau skristi į Majamio oro uostą!

– Bet, bose...

– Vykdyk! – suspigo Lukas. – Kitaip sušersiu tave drakonui!

Meškažmogis užsičiaupė ir nubildėjo laiptais žemyn. Lukas graikiškai keikdamasis vaikščiojo pirmyn ir atgal priešais baseiną taip spausdamas kardą, kad net krumpaliai pabalo.

Kiti įgulos nariai atrodė sunerimę. Galbūt jiems dar neteko matyti boso, šitaip išmušto iš vėžių.

Aš pradėjau mąstyti... Jeigu pavyktų pasinaudoti Luko pykčiu ir priversti jį visiems atskleisti beprotiškus planus... Pažvelgiau į baseiną ir saulėlydžio nutviekstus fontanų purslus, kuriuose sušvito vaivorykštė. Staiga man dingtelėjo mintis.

– Tu visą laiką su mumis žaidei, – pasakiau. – Norėjai, kad atgabentume aukso vilną ir tau pačiam nereikėtų vargintis.

Lukas piktai dėbtelėjo į mane.

– Aišku, pusgalvi! O tu viską apvertei aukštyn kojomis!

– Išdavikas!

Kišenėje sugraibiau paskutinę aukso drachmą ir sviedžiau į Luką. Kaip ir tikėjaisi, vyrukas lengvai nuo jos išsisuko. Moneta nuskriejo į vaivorykštės spalvomis nusidažiusią lašelių miglą. Iš visos širdies vyliausi, kad nebyli, bet karšta mano malda bus išklaudyta: *Deive, priimk šią auką.*

– Tu mus visus apgavai! – surikau Lukui. – Netgi PUSDIEVIŲ STOVYKLOS direktorių Dionizą!

Fontanas Lukui už nugaros sumirguliavo, bet aš privalėjau atkreipti visų dėmesį į save, todėl išsitraukiau Potvynio bangas.

– Dabar ne metas demonstruoti didvyriškumą, Persi, – nusišaipė Lukas. – Mesk apgailėtiną mažutį savo kardą, nes nieko nelaukdamas tave nudėsiu.

– Kas apnuodijo Talijos pušį, Lukai?

– Aš, suprantama, – suurzgė jis. – Juk kartą tau jau sakiau. Panaudojau senuosius nuodus, atkeliavusius tiesiai iš Tartaro gelmių.

– Taigi Cheironas čia niekuo dėtas, tiesa?

– Cha! Jis nieku gyvu nieko panašaus nedarytų, pats žinai. Senajam kvailiui nepakaktų drąsos.

– Draugų išdavystę vadini drąsa? Tu įstūmei į pavojų visą stovyklą!

Lukas pakėlė kardą.

– Tu nė perpus nieko nesupranti. Aš ketinau pasi- naudoti aukso vilna, o paskui gražinti ją tau.

Aš stabtelėjau. Kodėl jis turėtų gražinti man vilną? Tikriausiai meluoja. Bet negalėjau leisti nukrypti jo dėmesiui.

– Juk tu ketinai atgaivinti Kroną, – pasakiau.

– Taip! Vilnos magija būtų dešimt kartų pagreitinusi gaivinimo procesą. Bet tu mūsų nesustabdei, Persi. Tu tik truputėlį sulėtinai įvykius.

– Vadinasi, apnuodijai pušį, išdavei Taliją, sučiupai mus siekdamas vienintelio tikslo – padėti Kronui su- naikinti dievus?

Lukas sugriežė dantimis.

– Juk viską jau žinai! Kam klausinėji?

– Nes noriu, kad tave išgirstų visi klausytojai.

– *Kokie* klausytojai?

Jis prisimerkė ir atsigrėžė. Jo sėbrai padarė tą patį ir aiktelėję atšoko atgal, pamatę vaivorykštinėje migloje viršum baseino Iridės transliuojamą vaizdą: valgyklos paviljone sustingę sėdėjo ir stebeilijo į mus Dionizas, Tantalas bei visi stovyklautojai.

– Ką gi, – sausai ištarė Dionizas. – Nemaloni pramogėlė per pačius pietus.

– Pone D, girdėjote, ką jis pasakė, – kreipiausi aš. – Visi girdėjote, ką kalbėjo Lukas. Cheironas nekenkė Talijos pušiai, jis nekaltas.

– Ko gero, nekaltas, – atsiduso ponas D.

– Iridės pranešimas gali būti suklastotas, – įsiterpė Tantalas, sutelkęs visą dėmesį į sūrainį, kurį mėgino sučiupti abiem rankom.

– Manau, kad ne, – atsakė ponas D, žvelgdamas į Tantalą antipatijos kupinu žvilgsniu. – Vadinasi, turėsiu sugrąžinti Cheironą į stovyklos vadovo postą. Tiesą sakant, mielai sužaisiu binoklį su senuoju žirgu.

Tantalas sučiupo sūrainį. Šįkart tasai nepaspruko. Tantalas apstulbęs įsispoksojo į maistą, lyg laikytų didžiausią pasaulyje deimantą.

– Aš sugavau sūrainį! – sukikeno jis.

– Mums nebereikia tavo paslaugų, Tantalai, – pranešė ponas D.

Tantalas apstulbo.

– Ką? Bet...

– Gali sugrižti į Požemio pasaulį. Tu atleistas.

– Ne! Bet... Neeeeeeeeeeee!

Jau nykdamas migloje Tantalas spaudė pirštais sūrainį, stengdamasis susibrukti jį į burną. Bet buvo per vėlu. Jis išnyko, o sūrainis nukrito atgal į lėkštę. Stovyklautojai pratrūko džiaugsmingai šūkauti.

Lukas užriaumojęs iš įniršio ir čiaukštelėjęs kardu per fontaną nutraukė Iridės ryšį. Tačiau pastarasis savo užduotį jau atliko.

Aš jaučiausi labai patenkintas savimi, kol atsigręžęs Lukas neperliejo manęs šiurpiu žvilgsniu.

– Kronas buvo teišus, Persi. Tu – nepatikimas ginklas. Tave reikia pakeisti.

Nelabai supratau, ką jis turėjo omenyje, bet neturėjau kada apie tai galvoti. Vienas iš jos sėbrų sušvilpė žalvariniu švilpuku, ir plačiai atsilapojo į denį atsiveriančios durys, pro kurias įvirto dar tuzinas karių ir apsupo mus, atkišę žybčiojančius žalvarinius iečių antgalius.

Lukas nusišypsojo man.

– Gyvas iš šito laivo neišeisi.

18.

KAIP Į POBŪVĮ ĮSIVERŽĖ PONIAI

– Vienas prieš vieną, – mečiau iššūkį Lukui. – O gal bijai?

Lukas pašaipiai patempė lūpą. Mus nužudyti pasirėngę kariai laukė jo įsakymo.

Jam nespėjus nieko pasakyti, žmogus meška Agrijas įvedė skraidantį žirgą. Aš pirmą kartą gyvenime išvydau juodut juodutėlį pegasą, kurio sparnai buvo panašūs į milžiniško varno. Kumelė spardėsi ir prunkštė. Aš girdėjau jos mintis. Ji plūdo Agriją ir Luką tokiais riebiais žodeliais, kad Cheironas būtų išplovęs jai nasrus su muilu.

– Sere! – išsisukinėdamas nuo švytruojančių kanopų kreipėsi Agrijas. – Jūsų žirgas paruoštas!

Lukas nenuleido akių nuo manęs.

– Jau praėjusią vasarą sakiau, Persi, kad tau nepavyks sugundyti manęs stoti į kovą.

– O tu tos kovos atkakliai vengi, – pastebėjau. – Baiminiesi, kad tavieji kariai pamatys, kaip tave sutriuškinsiu.

Lukas dirstelėjo į saviškius ir suprato įkliuvęs į mano spąstus. Jei dabar atsitrauks, atrodys silpnas. Jei susigrums su manimi, pernelyg užgais ir nespės pasivyti Klarisos. Aš, savo ruožtu, tikėjausi jį užlaikyti ir suteikti bičiuliams progą pasprukti.

– Nužudysiu tave greitai, – apsisprendė jis pakeldamas ginklą.

Šmeižikas buvo visa pėda ilgesnis už manąjį kardą. Geležtės ašmenys, kur susijungė žemiškasis plienas ir dangiškoji bronza, sužybčiojo pragaištinga pilkšvai aukšine šviesa. Jauste jaučiau geležtėje slypinčią priešpriešą, kokia susidaro suglaudus du vienas kitą stumiančius magnetus. Nežinau, kaip geležtė buvo pagaminta, tačiau visa tai dvelkė tragedija. Veikiausiai proceso metu kažkas mirė. Lukas švilptelėjo vienam parankiniui, ir šis padavė jam apskritą skydą iš odos bei bronzos.

Jis nusišypsojo man pikta lemiančia šypsena.

– Lukai, – prakalbo Anabeta, – bent jau duok jam skydą.

– Atleisk, Anabeta, – atsiliepė šis. – Į šį pobūvį kiekvienas atsineša savo amuniciją.

Be skydo tikrai bus ne kas. Kautynių metu laikydamas kardą abiem rankomis stipriau smūgiuojai, tačiau turėdamas ir kardą, ir skydą gali lengviau apsiginti ir tapti lankstesnis. Atlieki daugiau judesių, atsiranda daugiau galimybių ir daugiau progų nudurti priešininką. Prisimink Cheirono patarimą, kad ir kas nutiktų, likti stovykloje ir mokytis kovoti kardu. Dabar būsi nubaustas už tai, kad jo nepaklausiau.

Lukas šoktelėjo pirmyn ir vos nenužudė manęs pačiu pirmuoju dūriu. Kardas slystelėjo po mano ranka, perrėžė marškinius ir kliudė šonkaulius.

Aš atšokau ir smogiau atsakomąjį smūgį Potvynio bangomis, tačiau Lukas atmušė mano geležtę skydu.

– Vaje, Persi, – papriekaištavo Lukas. – Senokai treniravaisi.

Jis vėl prisiartino ir smogė man į galvą. Aš atrėmiau smūgį ir puoliau pats, atlikdamas įtūpstą. Jis lengvai žengtelėjo į šalį.

Gėlė šonkaulius, širdis daužėsi kaip pašėlusį. Lukui dar kartą puolant aš atbulas žengtelėjau į baseiną ir

pajutau jėgų antplūdį. Apsisukęs po vandeniu sudariau piltuvo formos debesį ir iš gilumos bloškiau Lukui į veidą. Springdamas ir apakintas priešininkas parkrito, parblokštas vandens jėgos. Tačiau man nespėjus smogti, nusirito į šalį ir vėl atsistojo ant kojų.

Aš puoliau ir nurėžiau jo skydo kraštą, bet jis nė kiek nesutriko ir tūptelėjęs kirto man per kojas. Nuo šlaunų staiga nutvilkiusio deginančio skausmo aš susmukau. Džinsuose viršum kelio žiojėjo įplėša. Buvau sužeistas, tik nežinojau, ar labai smarkiai. Lukas smogdamas nuleido kardą, aš nusirita uždėjus šezlongo. Stengiausi stotis, tačiau koja manęs nelaikė.

– Perrrrrsi! – sumekeno Grouveris.

Aš vėl nusiridenau į šalį, ir Luko kardas perskėlė šezlongą perpus, net ir metaliniai vamzdeliai neatlaikė. Iš paskutiniųjų stengdamasis neprarasti sąmonės ėmiau slinkti baseino link. Žinojau nepajėgsięs jo pasiekti. Lukas irgi žinojo. Jis šypsodamasis pamažu artinosi. Ant kardo ašmenų raudonavo kraujas.

– Noriu, kad prieš mirtį dar kai ką pamatytum, Per-si, – jis pažvelgė į meškažmogį Orėją, kuris tebe-laikė už pakarpos Anabetą ir Grouverį. – Dabar jau gali papietauti, Orėjau. Gero apetito.

– Che che! Che che! – žmogus lokys pakėlė mano bičiulius ir iššiepė dantis.

Tą akimirką užvirė tikras Hadas.

Švilpt! – raudonomis plunksnomis papuošta strėlė pataikė tiesiai Orėjui į nasrus. Plaukuotame veide išryškėjo nuostaba ir meškažmogis susmuko ant denio.

– Broli! – sustugo Agrijas ir kuriam laikui atleido pegaso pavadį. Juodasis žirgas nieko nelaukdamas spyrė jam į galvą ir nuskriejo viršum Majamio įlankos.

Trumpą akimirką Luko sargyba netekusi žado tiesiog stebėjo dūmų debesyje nykstančius meškinų dvynių kūnus. Paskui nugriaudėjo daugiabalsis karo šūksnis, į metalą subildėjo kanopos, ir pro centrinius laiptus įgriuvo tuzinas kentaurų.

– Poniai! – susižavėjęs sušuko Taisonas.

Mano protui sunkiai sekėsi suvirškinti visa tai, ką mačiau. Kartu su minia įsiveržė ir Cheironas, tačiau dideliu panašumu į giminaičius jis nepasižymėjo. Tarp jų buvo kentaurų juodais arabų eržilų kūnais, auksaspalvių sarčių ir oranžinėmis bei baltomis dėmėmis išmargintų keršių. Kai kurie vilkėjo ryškius marškinėlius neoninių spalvų užrašais, skelbiančiais: **LINKSMIEJI PONIAI: PIETŲ FLORIDOS SKYRIUS**. Kai kurie buvo ginkluoti lankais, kai kurie – beisbolo lazdomis, dar kiti – dažasvydžio šautuvais. Vienas, išsipaišęs veidą kaip komančių karys, mojavo didžiule putų polistire-

no ranka atkištu smiliumi. Kitas pliką krūtinę buvo nusidažęs žaliai. Trečias, užsidėjęs juokingus akinius, iš kurių styrojo ant mažų spyruoklyčių pritvirtinti tabaluojantys akių obuoliai, dėvėjo beisbolo kepuraitę, prie kurios iš abiejų pusių buvo pritvirtina limonado skardinė ir šiaudėlis.

Šis margas būrys įvirto taip siautulingai, kad net Lukas akimirksniui apstulbo. Aš nesupratau, ar jie atskubėjo linksmintis, ar kautis. Matyt, ir vieno, ir kito.

Kai Lukas kilstelėjo kardą norėdamas suburti savo karius, vienas kentauras paleido pagal užsakymą pagamintą strėlę su odine bokso pirštine gale. Pirštinė tėsėkė Lukui į veidą ir įvertė jį į baseiną.

Luko kariauna išsibarstė. Bet argi galima juos kaltinti? Jau vien piestu stovinčio eržilo kanopos galėjo gerokai įbauginti, o lanku ginkluotas kentauras su limonado gėrimo įranga ant galvos įvartytų baimės net ir narsiausiems kovotojams.

– Nagi, čiupkim juos! – riktelėjo vienas iš linksmųjų ponių.

Kentaurai paleido į darbą dažasvydžio šautuvus. Luko kovotojų panosėje trykstelėjo akinančios mėlynos bei geltonos bangos ir nuo galvos iki kojų apipurškė juos dažais. Kariai bandė bėgti, tačiau ėmė slidinėti ir griuvinėti.

Cheironas liuoktelėjo prie Grouverio ir Anabetos, atsargiai pakėlė nuo denio ir užsisodino ant nugaros.

Aš mėginau pakilti, tačiau sužeista koja vis dar liepsnote liepsnojo.

Lukas kapanojosi iš baseino.

– Į ataką, kvailiai! – sukomandavo jis savo būriui.

Kažkur apačioje suskambo didžiulis aliarmo varpas. Žinojau, kad bet kurią sekundę atskubėjęs pastiprinimas mus sudoros. Kariai, pamažu atitokdami po patirto šoko, traukė kardus bei ietis ir artinosi prie kentaurų.

Taisonas vienu mostu nubloškė pustuzinį užpuolikų per turėklus tiesiai į Majamio įlanką. Tačiau laiptais į viršų kopė vis daugiau ir daugiau karių.

– Traukiamės, brolyčiai! – paliepė Cheironas.

– Taip lengvai neišsisuksi, arkliažmogi! – sušuko Lukas ir iškėlė kardą, tačiau gavo į veidą dar viena bokso pirštine apmauta strėlė ir stipriai žnektelėjo į sulankstomą krėslą.

Sartasis kentauras užsikėlė mane ant nugaros.

– Vaiki, pasikviesk savo didįjį draugužį!

– Taisonai! – sušukau. – Eikš čionai!

Taisonas metė du karius, kuriuos jau ketino sumegzti į mazgą, ir atliuksėjęs prie mūsų užšoko ant kentauro.

– Vaiki! – suvaitojo šis sulinkęs nuo Taisono svorio. – Ar žodžiai „dieta“ ir „angliavandenių ribojimas“ tau ką nors reiškia?

Luko kariai rikiavosi falanga. Tačiau jiems nespėjus pajudėti į priekį, kentaurai stryktelėjo prie denio krašto ir be baimės peršoko per turėklus lyg per eilinę kliūtį, o ne nuo dešimties aukštų statinio stogo. Aš pasiruošiau mirti. Dokas grėsmingai artėjo pašėlusiu greičiu, tačiau kentaurai palietė asfaltą bemaž be jokio krestelėjimo ir nušuoliavo tolyn Majamio gatvėmis, šūkalodami bei laidydami kandžias replikas *Princesses Andromedos* pusėn.

Neįsivaizduoju, ką pagalvojo Majamio gyventojai, kai mes lėkėme pro šalį. Kentaurams didinant greitį gatvės ir pastatai susiliejo. Atrodė, tarytum erdvė susispaudė – sulig kiekvienu žingsniu kentaurai įveikdavo po keletą mylių. Visai netrukus miestas liko už nugaros. Mes lėkėme per žole bei žemaūgiais medžiais apaugusius pelkėtus laukus, aplink tyvuliavo tvenkiniai.

Galų gale atsidūrėme ežero pakrantėje įrengtoje priekabų aikštelėje. Visos priekabos buvo skirtos gabenti arkliams, tačiau kiekvienoje stovėjo po televizorių,

mini šaldytuvą, langus dengę tinkleliai nuo uodų. Mes patekome į kentaurų stovyklą.

– Draugužiai! – purkštelėjo linksmasis ponis nusikabindamas pakinktus. – Ar matėte tą vyruką mešką? Jo mina bylojo: „Pažiūrėkit, turiu strėlę burnoje!“

Dirbtiniais akių obuoliais pasipuošęs kentauras nusikvatojo.

– Neįtikėtinas vaizdelis! Susidaužkime galvomis!

Abu kentaurai pasileido vienas į kitą ir trinktelėjo galvomis, o paskui nusvirduliavo į priešingas puses išsiviepeję pamišėlių šypsenomis.

Cheironas atsidusęs pasodino Anabetą su Grouveriu ant pikniko patiesalo šalia manęs.

– Labai norėčiau, kad mano pusbroliai netrankytų galvų, nes smegenų ląsteles jiems tikrai derėtų pataupyti.

– Cheironai, – pratariau vis dar negalėdamas patikėti, kad jis šalia. – Tu mus išgelbėjai.

Jis sausai šyptelėjo.

– Juk negalėjau leisti jums numirti, juolab kai sugrąžinote mano gerą vardą.

– Kaip sužinojai, kur mes esame? – paklausė Anabeta.

– Pasitelkiau logiką, brangioji. Pamaniau, kad jeigu jau sugrįšite gyvi iš Monstrų jūros, turėtumėte išplaukti

šalia Majamio. Bemaž visos keistenybės paprastai išnyra šalia Majamio.

– Na jau, ačiū, – burbtelėjo Grouveris.

– Ne, ne, – atsiliepė Cheironas. – Aš ne tai turėjau... Et, nesvarbu. *Džiaugiuosi* tave matydamas, jaunasis satyre. O svarbiausia, kad turėjau galimybę slapta klausytis Persio per Iridę perduotos žinutės ir atsekti signalą. Mudu su Iride bičiuliaujamės jau ilgus amžius. Paprašiau jos informuoti mane apie visus svarbius pranešimus šiame rajone. Pusbrolius prišnekinau be jokio vargo, ir mes nuskubėjome jums į pagalbą. Kaip matėte, kenturai panorėję gali šuoliuoti labai greitai. Mes atstumus vertiname kitaip negu žmonės.

Aš žvilgtelėjau į stovyklos laužą, prie kurio trys linksmieji poniai mokė Taisoną naudotis dažasvydžio šautuvu. Vyliausi, kad jie žino, ką daro.

– O kas toliau? – paklausiau Cheirono. – Nejaugi leisime Lukui plaukti sau? Juk jo laive guli Kronas. Arba bent jau dalis jo.

Cheironas priklaupė, atsargiai pariesdamas po savimi priešakines kojas, atsisegė medicinos maišelį, kybantį ant diržo, ir pradėjo gydyti mano žaizdas.

– Deja, Persi, šiandien viskas baigėsi lygiosiomis. Mums nepakako pajėgų laivui užimti. Nepakankamai

organizuotas Luko būrys neįstengė surengti persekiojimo. Nė viena pusė nelaimėjo.

– Bet mes turime aukso vilną! – įsiterpė Anabeta. – Klarisa šiuo metu pakeliui į stovyklą.

Cheironas linktelėjo, bet vis tiek atrodė susirūpinęs.

– Jūs visi esate tikri didvyriai. Kai tik pagydysime Persį, turėsite sugrįžti į Pusedievių stovyklą. Kentaurai jus nuneš.

– Ar tu keliausi kartu? – paklausiau.

– Tikrai taip, Persi. Bus gera sugrįžti namo. Manoji brolija ne itin vertina Dino Martino muziką. Be to, turiu šnektelėti su ponu D. Reikia suplanuoti likusią vasaros dalį, surengti daugybę treniruočių. Be to, noriu pamatyti... Man smalsu, kaip suveiks aukso vilna.

Tiksliai nežinau, ką jis turėjo omenyje, tačiau sunerimau ir prisiminiau Luko žodžius: *Aš ketinau pasinaudoti aukso vilna, o paskui gražinti ją tau.*

Gal jisai pamelavo, ir tiek? Vis dėlto iš patirties žinojau, kad Kronas paprastai rezga dvigubus planus. Ne veltui titanų valdovas vadinamas klastinguoju. Jis sugebėdavo priversti žmones pildyti jo pageidavimus, šiems nė nenutuokiant apie tikruosius jo ketinimus.

Prie laužo Taisonas linksminosi pyškindamas dažasvydžio šautuvu. Priešais vieną kentaurą ištiškusi mė-

lyna kulka nubloškė jį į ežerą. Tasai išbrido išsišiepęs, visas mėlynas, dar apkibęs pelkių maurais, ir parodė Taisonui du iškeltus nykščius.

– Anabeta, – kreipėsi Cheironas, – manau, judviem su Grouveriu derėtų pasirūpinti Taisonu, kol jie su mano pusbroliais neišmokė vieni kitų pernelyg daug blogų įpročių.

Anabeta pažvelgė jam į akis ir supratingai linktelėjo.

– Žinoma, Cheironai. Eime, ožiuk.

– Bet man nepatinka dažasvydis.

– Be abejo, patinka, – ji privertė Grouverį atsistoti ir nusivedė prie laužo.

Cheironas baigė tvarstyti mano koją.

– Persi, pakeliui į čia aš pasišnekėjau su Anabeta. Kalbėjomės apie pranašystę.

Ohoho! – pagalvojau aš.

– Ji nekalta, – pasakiau. – Priverčiau ją man papasakoti.

Jo akyse suliepsnojo susierzinimas. Pamaniau, jog aš tuoj gausiu pylos, tačiau netrukus jis vėl žvelgė nuvargusiu žvilgsniu.

– Ko gero, turėjau susiprasti, kad nepavyks amžinai išsaugoti paslapties.

– Ar pranašystėje kalbama apie *mane*?

Cheironas subruko tvarsčius atgal į kapšeljį.

– Norėčiau žinoti, Persi. Tau dar nesukako šešiolika. Kol kas tegalime stengtis kuo geriau tave išmokyti, o ateitimi leiskime rūpintis likimo deivėms.

Likimo deivės. Buvau visai užmiršęs senąsias moteriškes, bet vos tik Cheironui jas paminėjus, kažin kas spragtelėjo.

– Apie tai ir šneku, – pratariau.

– Apie *ką* šneki? – suraukė kaktą Cheironas.

– Apie praėjusią vasarą mano matytą likimo deivių ženklą – nukirptą gyvenimo siūlą. Iš pradžių maniau, kad tai reiškia greitą mano mirtį, bet iš tiesų viskas dar blogiau. Ženklas kažkaip susijęs su pranašyste. Jų išpranašauta mirtis manęs laukia, kai būsiu šešiolikos.

Cheirono uodega nervingai vikstelėjo ant žolės.

– Berniuk, negali būti tuo tikras. Mes netgi nežinome, ar tu esi tas, apie kurį kalba pranašystė.

– Tačiau daugiau nėra nė vieno Didžiojo trejeto vaiko!

– Tiek yra žinoma.

– Be to, Kronas atsigauna. Jis ketina sunaikinti Olimpo kalną!

– Jis mėgins, – sutiko Cheironas. – Kartu bandys sunaikinti ir Vakarų civilizaciją, jeigu jo nesulaikysi-

me. Bet mes jį *sulaikysime*. Tau neteks kovoti vienam, Persi.

Žinojau, kad jis stengiasi padėti man geriau pasijusti, bet prisiminiau, ką pasakė Anabeta. Galiausiai viską nulems vienas didvyris. Vienas sprendimas išgelbės arba sunaikins Vakarus. Esu tikras, kad likimo deivės mane dėl to kažkaip perspėjo. Turėjo nutikti kažkas baisaus man pačiam arba mano artimui.

– Juk aš tik *vaikas*, Cheironai, – liūdnai pasakiau. – Ką gali vienas niekam tikęs didvyris, susidūręs su tokiu kaip Kronas?

Cheironas šyptelėjo.

– Ką gali vienas niekam tikęs didvyris? Sykį kažką panašaus man pasakė Džošua Lorensas Čemberlenas, kuris netrukus vienas pats pakeitė pilietinio karo eigą.

Jis išsitraukė iš strėlinės strėlę, pasukiojo aštrų smailę, ir šis žybtelėjo laužo šviesoje.

– Dangiškoji bronza. Nemirtingųjų ginklas. Kas nutiks, Persi, jei šia strėle šausi į žmogų?

– Nieko, – atsakiau. – Ji praskris kiaurai.

– Teisingai, – patvirtino jis. – Žmonės ir nemirtingieji egzistuoja skirtinguose lygmenyse. Jų mūsų ginklai nė nesužeidžia. Tačiau tu, Persi, esi pusiau dievas, pusiau žmogus. Tu gyveni abiejuose pasauliuose. Tave gali

sužeisti abu, tu irgi gali paveikti juos abu. *Dėl to* didvyriai ir yra ypatingi. Jūs nešate žmonijos viltis į amžinybės karalystę. Monstrai niekada nemiršta. Jie atgimsta iš chaoso ir barbariškumo, nuolat kunkuliuojančių po civilizacija, tų pačių, kurie teikia jėgų ir Kronui. Juos reikia įveikti vėl ir vėl, nuolat juos baidyti. Didvyriai įkūnija šią kovą. Jūs kaunatės mūšiuose, kuriuos privalo laimėti kiekviena žmonijos karta, jei nori išlikti žmonėmis. Ar supranti?

– Aš... Aš nežinau.

– Turi pasistengti, Persi. Nes, nepaisant to, tu ar ne tu esi vaikas iš pranašystės, Kronas mano, kad gali juo būti. Po šios dienos jis galutinai praras viltį patraukti tave savo pusėn. Kaip tik dėl šios priežasties jisai iki šiol tavęs nenužudė. Vos įsitikinęs, kad negali tavimi pasinaudoti, titanas tave sunaikins.

– Kalbate taip, lyg jį pažintumėte.

Cheironas suspaudė lūpas.

– Aš jį ir pažįstu.

Aš įsmeigiau į jį akis. Kartais užmiršdavau, koks Cheironas senas.

– Ar todėl ponas D apkaltino jus apnuodijus pušį? Dėl to sakėte, esą kai kurie jumis nepasitiki?

– Taigi.

– Bet, Cheironai... liaukitės! Kodėl jie turėtų manyti, esą galėtumėt išduoti stovyklą dėl Krono?

Tamsiai rudose Cheirono akyse atsispindėjo tūkstantmečių liūdesys.

– Persi, prisimink pamokas. Prisimink mitologijos žinias. Kaip aš susijęs su titanų valdovu?

Stengiausi susikaupti, tačiau mitologija mano galvoje nuolat susijaukdavo. Netgi dabar, kai visa tai tapo realu ir įgijo reikšmės mano gyvenimui, man sunkiai sekdavosi susieti visus vardus ir faktus.

– Gal esate skolingas Kronui paslaugą ar panašiai? Gal jis išgelbėjo jums gyvybę?

– Persi, – nepaprastai tyliai prabilo Cheironas. – Titanas Kronas yra mano tėvas.

19.

KAIP KOVOS VEŽIMŲ LENKTYNES VAINIKAVO SĖKMĖ

Greitaeigiai kentaurai į Long Ailandą mus atnešė išsyk paskui Klarisą. Aš jojau Cheironui ant nugaros, tačiau mudu nedaug tesikalbėjome ir apskritai nebeužsiminėme apie Kroną. Žinojau, kad Cheironui buvo sunku man pasakyti. Nebenorėjau jo spausti ir klausinėti. Man teko matyti daugybę tėvų, kurių varžydavosi vaikai, tačiau nesutikau nė vieno, panašaus į Kroną, piktavalį titanų valdovą, trokštantį sunaikinti Vakarų civilizaciją! Tokio tėtuko joks vaikas nenorėtų kviestis į mokyklą papasakoti apie savo profesiją.

Kai atvykome į stovyklą, kentaurai nekantravo susipažinti su Dionizu, mat buvo girdėję jį rengiant pašėlusius pobūvius. Deja, jiems teko nusivilti. Visą stovyklą ant Pusdievių kalvos sutelkęs vyno dievas nebuvo nusiteikęs švęsti.

Pastarosios dvi savaitės stovyklautojams buvo itin sunkios. Meno ir rankdarbių kambarys sudegė iki pamatų po *Draco Aionius* atakos (kurio vardas, išvertus iš lotynų kalbos, mano supratimu, reiškė „didžiulis driežas, alsuojantis viską sprogdinančiu kvapu“). Didžiojo namo kambariuose netilpo sužeistieji. Apolono vasarnamio vaikai, kurie buvo puikūs gydytojai, dirbo viršvalandžius teikdami pirmąją pagalbą. Visi, susirinkę aplink Talijos pušį, atrodė išvargę ir nusikamavę.

Tą akimirką, kai Klarisa apklojo vilna žemutines šakas, rodos, net mėnuo sušvito skaisčiau ir pilki jo spinduliai virto vaiskiai sidabriniais. Tarp šakų sušiugždėjo šiltas vėjelis ir nuvilnijo žole per visą slėnį. Viskas aplinkui išryškėjo – ir miške skrajojantys jonvabalčiai, ir braškių laukų aromatas, ir bangų ošimas paplūdimyje.

Pamažėle parudavę pušies spygliai pradėjo atgauti žalią spalvą.

Visi linksmi suklego. Procesas vyko lėtai, tačiau neabejotinai – aukso vilnos magija skverbėsi į medį, užpildė jį naujomis jėgomis ir išstūmė nuodus.

Cheironas paskyrė sargybinius, kurie keisdamiės turėjo kiaurą parą budėti kalvos viršūnėje, bent jau kol pavyks surasti tinkamą monstrą, kuris saugotų vilną. Jis pažadėjo nedelsdamas įdėti skelbimą į *Olimpo savaitraštį*.

Klarisos vasarnamio kaimynai užsikėlę ant pečių nunešė ją į amfiteatrą, kur Arėjo dukteriai prie laužo buvo užkabintas laurų vainikas ir įvyko jos garbei surengtos išskilmės.

Niekas nekreipė jokio dėmesio į mane ir Anabetą. Sakytum, nė nepastebėjo mūsų išvykimo iš stovyklos. Ko gero, tam tikru požiūriu toks elgesys buvo pati geriausia padėka mums, kadangi pripažinę, kad slapta pasprukome iš stovyklos vykdyti užduoties, jie turėtų mus pašalinti. O dėmesio aš, tiesą sakant, nebetroškau. Buvo malonu bent kartą pabūti eiliniu stovyklautoju.

Kai vėliau tą vakarą kepėme saldumynus ir klausėmės šiurpaus brolių Stolų pasakojimo apie nedorą karalių, kurį gyvą suėdė demoniški pusryčių pyragėliai, man į nugarą kumštelėjusi Klarisa sušnibždėjo į ausį:

– Nemanyk, kad vienąsyk šauniai pasielgęs išvengsi Arėjo nemalonės. Aš vis dar laikiu tinkamos progos sumalti tave į miltus.

Aš norom nenorom šyptelėjau.

– Kas yra? – paklausė ji.

– Nieko, – atsakiau. – Tiesiog gera sugrįžti namo.

Kitą rytą, linksmiesiems poniams iškeliavus atgal į Floridą, Cheironas netikėtai paskelbė: kovos vežimų lenktynės įvyks pagal tvarkaraštį. Mes visi manėme, jog po Tantalo dingimo šios varžybos tapo istorija, bet vis dėlto dabar, kai sugrįžo Cheironas ir stovykla tapo saugi, užbaigti jas atrodė teisinga.

Taisonas po pirmojo bandymo ne itin troško vėl sėsti į vežimą, todėl mielai leido man sudaryti komandą su Anabeta. Nusprendėme, kad aš valdysiu kovos vežimą, Anabeta ginsis, o Taisonas atstos mums palaikymo komandą. Kol aš rūpinausi žirgais, Taisonas taisė Atėnės vežimą ir atliko visą krūvą ypatingų patobulinimų.

Kitas dvi dienas kaip patrakę treniravomės. Mudu su Anabeta sutarėme, jog laimėjimo atveju atleidimą nuo ruošos darbų dalysis abu vasarnamiai. Kadangi Atėnės namelyje stovyklautojų gyveno daugiau, jie turėjo gauti daugiau laisvo laiko. Mane toks pasiūlymas tenkino, nes prizas man buvo nė motais. Aš troškau laimėti, ir tiek.

Naktį prieš lenktynes ilgokai užtrukau arklidėse. Man besišnekant su žirgais, paskutinį kartą juos šukuojant, pasigirdo balsas:

– Arkliai – puikūs gyvūnai. Gaila, kad ne aš juos sugalvojau.

Atsirėmęs į arklidžių duris stovėjo vidutinio amžiaus vyras laiškanešio drabužiais. Jis buvo lieknas, iš po balto kamštinio šalmo kyšojo juodi garbanoti plaukai, ant peties kybojo pašto krepšys.

– Hermi? – išlemenau.

– Sveikas, Persi. Ar be sportinės aprangos manęs nebeatpažįsti?

– Na... – nė nežinojau, ar turėčiau atsiklaupiti, ar nusipirkti iš jo pašto ženklų. Paskui sumečiau, ko jis veikiausiai atvyko. – Paklauskite, pone Hermi, dėl Luko...

Dievas išrietė antakius.

– Aš jį tikrai mačiau, – pratariau, – bet...

– Tau nepavyko įkristi jam proto?

– Tiesą sakant, mudu bandėme vienas kitą nužudyti stoję į mirtiną dvikovą.

– Suprantu. Išmėginai diplomatinės priemonės.

– Aš labai apgailėstauju. Jūs įteikėte man nuostabių dovanų ir taip toliau, bet... Jis tapo blogas. *Labai* blogas. Sakė, jaučiasi jūsų apleistas.

Tikėjau Hermio pykčio proveržio. Maniau, jog pavars mane žiurkėnu ar koku panašiu padaru, o aš mažiausiai troškau praleisti dar bent dalelę savo gyvenimo graužiko kailyje. Bet jis tik atsiduso.

– Ar *tu* kada nors jauteisi apleistas savo tėvo, Persi?

O, brolyti. Norėjau atsakyti: „Tik kelis šimtus kartų per dieną“. Nuo praėjusios vasaros su Poseidonu nė nesikalbėjau. Niekada nesilankiau jo povandeniniuose rūmuose. O paskui dar susidūriau su Taisonu – be jokio perspėjimo, be paaiškinimo. Tiesiog *bum*, ir turiu brolių. Tokiais atvejais manai esąs nusipelnęs bent jau išankstinio telefono skambučio, ar ką.

Kuo daugiau apie tai galvojau, tuo labiau niršau. Suvokiau *norėjęs* sulaukti pripažinimo už sėkmingai įvykdytą užduotį, bet ne iš kitų stovyklautojų. Troškau, kad tėtis ką nors pasakytų, kad pastebėtų mane.

Hermis pasitaisė krepšį ant peties.

– Persi, kad ir kaip kartais būna sunku, dievams dažnai tenka veikti netiesiogiai, ypač kai reikalas susijęs su jų pačių vaikais. Jeigu kiekvieną sykį, kai mūsų vaikams iškyla sunkumų, imtume kištis... Kiltų tik dar daugiau problemų ir dar daugiau apmaudo. Bet esu tikras, šiek tiek pagalvojęs tu suprasi, kad Poseidonas *kreipė* į tavo dėmesį. Jis atsiliepdavo į tavo maldas. Tegaliu tik viltis,

kad vieną dieną tą patį apie mane suvoks ir Lukas. Nors tu ir manai patyręs nesėkmę, vis dėlto tu priminei Lukui, kas jis toks. Tu su juo kalbėjaisi.

– Aš mėginau jį nužudyti.

– Šeimyniniai reikalai – keblus dalykas. Nemirtingųjų šeimose keblumai amžini. Kartais mes galime tik priminti vienas kitam, jog esame susiję giminystės ryšiais, laimėje ir varge... Ir stengtis kuo mažiau žaloti bei žudyti.

Ne itin panašu į tobulos šeimos receptą. Bet pagalvojęs apie savo užduotį suvokiau, kad Hermis, ko gero, teisus. Poseidonas atsiuntė mums į pagalbą jūros arklius. Suteikė man jūros valdymo galių, apie kurias anksčiau nė nenutuokiau. Galbūt ir su Taisonu suvedė ne šiaip sau. Kiek kartų šią vasarą Taisonas išgelbėjo man gyvybę?

Tolumoje suskambo vakarinis kriauklės signalas.

– Tau laikas eiti gulti, – patarė Hermis. – Šią vasarą jau ir taip padėjau tau įsivelti į begalę nemalonumų. Atvykau tik įteikti šio laiškėlio.

– Laiškėlio?

– Juk aš esu dievų pasiuntinys, Persi, – jis išsitraukė iš laiškanešio krepšio elektroninį bloknotę ir ištiesė man. – Prašau pasirašyti.

Aš paėmiau rašiklį ir tik paskui suvokiau, kad aplink jį apsisivijusios dvi žalios mažos gyvačiukės.

– Ai! – išmečiau bloknotą.

– Oi, – sudejavo Džordžas.

– Na, žinai, *Persi*, – pasipiktino Marta. – *Ar tu norėtum būti numestas nuo arklidžių stogo?*

– Ak, atsiprašau.

Nors man ir nelabai patiko čiupinėti gyvates, pakėliau nuo žemės bloknotą ir rašiklį. Marta su Džordžu rangydamiesi man tarp pirštų suformavo pieštuko laikiklį, panašų į tą, kuriuo liepdavo naudotis antros klasės mokytoja.

– *Ar atnešei man žiurkę?* – paklausė Džordžas.

– Ne... – prisipažinau. – Nė viena nepasitaikė.

– *O jūrų kiaulytė?*

– *Džordžai!* – subarė Marta. – *Neerzink berniuko.*

Aš išvedžiojau savo vardą ir grąžinau bloknotą Hermiui, o jis įteikė man jūros mėlio spalvos voką. Mano pirštai ėmė drebėti. Nė neatplėšęs žinojau, kad laiškas nuo tėvo. Jaučiau jo galią vėsiamė mėlyname popieriuje, lyg vokas būtų išlankstytas iš vandenyno bangos.

– Sėkmingų tau lenktynių, – palinkėjo Hermis. – Turi puikius arklius, bet, tikiuosi, nepyksi, jei rytoj sirgsiu už Hermio vasarnamį.

– *Tik nesusikrimsk, kai perskaitysi, mielasis,* – patarė Marta. – *Tu jam tikrai nuoširdžiai rūpi.*

– Ką turi omenyje? – paklausiau.

– *Neklausyk jos,* – įsiterpė Džordžas. – *Ir kitą sykį prisimink, kad gyvatės dirba už arbatpinigių.*

– Liaukitės abudu, – sudraudė Hermis. – Lik sveikas, Persi.

Iš kamštinio šalmo išdygo maži balti sparneliai. Jis pradėjo švytėti, o aš, pakankamai nemažai žinodamas apie dievus, skubiai nukreipiau akis nelaukdamas, kol jis įgaus tikrąjį dievišką pavidalą. Tvykstelėjo skaisčiai baltas žybsnis, ir Hermis išnyko, aš vėl likau vienas su arkliais.

Stebeilijau į mėlyną voką savo rankose. Žvelgiau į adresą, išvedžiotą tvirta, bet elegantiška rašysena, kurią jau mačiau ant Poseidono atsiųsto paketo praėjusią vasarą.

*Persiui Džeksonui
Pusdievių stovykla
Fermos kelias 3.141
Long Ailandas, Niujorkas 11954*

Tikras laiškas nuo tėvo. Galbūt jis parašė, kad puikiai padirbėjau sugražindamas aukso vilną. Gal nusprendė

pasiaiškinti dėl Taisono arba atsiprašyti, kad anksčiau su manimi apie tai nepasišnekėjo. Buvo daugybė dalykų, kuriuos troškau perskaityti laiške.

Aš atplėšiau voką ir išlanksčiau popierių. Puslapio viduryje pamačiau išvedžiotus du paprastus žodžius:

Būk tvirtas

Kitą rytą visi šurmuliavo ir kalbėjosi tik apie varžybas, retskykais nervingai dirstelėdami į dangų, tarsi tikėdamiesi išvysti besitelkiančius Stimpalo paukščius. Paukščiai nepasirodė. Išaušo nuostabi diena, giedrame danguje skaisčiai švietė saulė. Stovykla vėl atrodė taip, kaip ir turėjo atrodyti: pievos vešliai žaliavo, graikiškų pastatų kolonos baltai švytėjo, driadės miške traukė džiaugsmingas dainas.

O aš jaučiausi apgailėtinais. Visą naktį pragulėjau nesumerkdamas akių ir mąščiau apie Poseidono perspėjimą.

Būk tvirtas.

Galbūt jam ne kaip sekasi rašyti laiškus, todėl teispaudė tik du žodžius?

Gyvatėlė Marta perspėjo mane, kad nenusivilčiau. Gal Poseidas turėjo priežasčių perduoti tokią miglotą

frazę? Gal tiksliai nežinojo, dėl ko mane perspėja, bet jautė besiartinantį reikšmingą įvykį – kažką, kas išmuš mane iš vėžių, jei nebūsiu pasiruošęs. Man buvo sunku, tačiau stengiausi sutelkti mintis į lenktynes.

Važiuodamas su Anabeta prie lenktynių trasos negalėjau nesigėrėti Taisono sutaisytu Atėnės vežimu, žvilgančiu bronziniais sutvirtinimais. Ratai buvo permontuoti naudojantis magiškais laikikliais, todėl riedėjome nejudami nė menkausio krestelėjimo. Dėl tobulai subalansuotų pakinktų arkliai reagavo į menkiausią vadelių truktelėjimą.

Be to, Taisonas pagamino mums dvi ietis, ant kurių kotų įtaisė po tris mygtukus. Paspaudus pirmąjį, iš taikinį palietusios ieties iššaudavo dygliuota viela, kuria galėjai apraizgyti bei sudraskyti priešininkų ratus. Sulig antrojo mygtuko spustelėjimu turėjo iššokti bukas (bet vis tiek labai skaudus) bronzinis ietgalis ir išstumti iš vežimo vadeliotoją. Spustelėjus trečiąjį mygtuką išlisdavo kablys, skirtas užsikabinti už priešininko vežimo arba nustumti jį į šalį.

Nusprendžiau, kad lenktynėms esame puikiai pasiruošę, tačiau Taisonas vis tiek perspėjo mane, jog būčiau atsargus. Kitos komandos irgi turėjo parengusios daugybę gudrybių.

– Štai, – ištarė jis prieš pat lenktynių pradžią ir įteikė man rankinį laikrodį.

Iš pažiūros laikrodukas sidabriškai baltu ciferblatu ir juodos odos dirželiu neatrodė ypatingas, tačiau vos užmetęs akį supratau, kad mačiau Taisoną jį meistraujant visą vasarą. Paprastai nenešiodavau laikrodžių, nes tikslus laikas man ne itin rūpėjo, bet nenorėjau nuliūdinti Taisono.

– Ačiū, drauguži.

Užsisėgiau laikrodį ir pastebėjau, koks jis lengvas ir patogus. Bemaž nejaučiau, kad jį segiu.

– Nespėjau baigti laiku prieš kelionę, – sumurmėjo Taisonas. – Labai atsiprašau.

– Liaukis, vyruti, nieko tokio.

– Jei lenktynių metu tau prireiks apsaugos, spustelėk mygtuką, – patarė jis.

– Aha, gerai, – nelabai supratau, kaip tokiu atveju gali padėti laikrodis, nors ir rodantis itin tikslų laiką, bet Taisono rūpestis mane sujaudino. Pažadėjau neužmiršti pasinaudoti laikrodžiu. – Ir dar kai kas, Taisonai...

Jis pažvelgė į mane.

– Norėjau pasakyti... – stengiausi sugalvoti, kaip atsiprašyti už tai, kad anksčiau jo gėdijausi ir visiems kartoju, esą jis nėra tikras mano brolis. Nebuvo lengva rasti tinkamus žodžius.

– Žinau, ką tu man pasakysi, – sumišęs pratarė Taisonas. – Aš iš tiesų rūpiu Poseidonui.

– Na, tiesą sakant...

– Jis atsiuntė tave, kad man padėtum. Aš jo prašiau. Aš sumirkčiojau iš nuostabos.

– Prašei atsiųsti... mane?

– Prašiau bičiulio, – prisipažino Taisonas timpčiodamas marškinėlius. – Jauni kiklopai gyvena gatvėse vieni, mokosi pasigaminti reikalingus daiktus iš atliekų. Mokosi išgyventi.

– Bet juk tai žiauru!

Jis rimtai papurtė galvą.

– Toks gyvenimas išmoko vertinti maldas, netapti godžiais, nedorais ir nusipenėjusiais kaip Polifemas. Bet man būdavo baisu. Monstrai dažnai persekiodavo mane, kartais apdraskydavo nagais...

– Ar todėl tavo nugara randuota?

Jo akyje susitvenkė ašara.

– Sfinksas Septyniasdešimt antrojoje gatvėje. Baisus mušeika. Aš meldžiau tėčio pagalbos. Netrukus mane surado žmonės iš Merivetherio mokyklos. Ten sutikau tave ir patyriau didžiausią palaimą gyvenime. Gailiuosi pasakęs, kad Poseidas blogas. Jis atsiuntė man brolių.

Aš įsistebeilijau į Taisono man sukonstruotą laikrodį.

– Persi! – pašaukė Anabeta. – Ateik!

Cheironas jau stovėjo prie starto linijos, pasirengęs pūstelėti kriauklę.

– Taisonai... – tarstelėjau.

– Eik, – paragino Taisonas. – Tu laimėsi!

– Aš... taip, tikrai, dički. Laimėsime šitas lenktynes dėl tavęs.

Aš įšokau į kovos vežimą ir spėjau užimti poziciją prieš Cheironui paskelbiant startą.

Arkliai žinojo, ką daryti. Mes šovėme į trasą tokiu greičiu, kad būčiau išlėkęs iš vežimo, jei nebūčiau stipriai apsivyniojęs rankų odinėmis vadžiomis. Anabeta laikėsi tvirtai įsikibusi į turėklą. Ratai slydo lengvai ir sklandžiai. Pirmąjį posūkį įveikėme per visą vežimo ilgį lenkdami Klarisą, kuri gynėsi nuo Hermio vežimu riedančių brolių Stolų iečių.

– Nušluostėme jiems nosis! – sušukau.

Deja, džiaugiausi per anksti.

– Štai jums! – suriko Anabeta, pasinaudodama ieties kablo režimu ir nustumdama švinu apkabinėtą tinklą, kuris būtų apraizgęs mus abu.

Iš šono prisiartino Apolono vežimas. Anabetai nespėjus iš naujo apsiginkluoti, Apolono karys paleido ietį

į mūsų dešinį ratą. Ietis subyrėjo į šipulius, bet prieš tai spėjo sulaužyti kelis stipinus. Vežimas sutirtėjo ir pasviro. Buvau tikras, kad ratas tuoj triokštelės, tačiau jis kažkaip teberiedėjo į priekį.

Raginau arklius dar paspartinti žingsnį. Mes susigretinom su Apolono vežimu. Mums ant kulnų lipo Hefaisto komanda. Arėjo ir Hermio vežimai riedėjo dar labiau atsilikę, greta vienas kito. Klarisa ir Konoras Stolas grūmėsi surėmę kardą bei ietį.

Žinojau, kad nuo menkiausio bakstelėjimo į ratą mūsų vežimas apvirs.

– Sutriuškinsiu jus! – šūktelejo Apolono vadeliotojas. Jis gyveno stovykloje pirmus metus. Neprisiminiau jo vardo, tačiau pasitikėjimo savimi vyrukui nestigo.

– Kurgi ne! – atšovė Anabeta.

Ji paėmė antrąją ietį – didžiulė rizika, turint omenyje, kad mums buvo likęs dar ištisas ratas – ir sviedė į Apolono vežėją.

Atėnės duktė pataikė tiesiai į tikslą. Praplatėjęs ieties antgalis smogė vežikui į krūtinę, šis tėsėsi į komandos draugą ir kartu su juo atbuliniu kūliavirsčiu išsivertė iš vežimo. Arkliai, pajutę laisvas vadeles, kaip patrakę pasileido tiesiai į minią. Stovyklautojai puolė slėptis, kai arkliams užšokus ant žiūrovų suolų krašto vežimas

apvirto. Galiausiai žirgai šuoliais pasileido atgal į arkli-
des, tempdamiesi apverstą vežimą iš paskos.

Mūsų pačių vežimas, nepaisant gailiai girgždančio
dešinio rato, įveikė antrąjį posūkį. Mes pralėkėme pro
starto liniją ir pradėjome finalinį ratą.

Ašis cypė ir vaitojo. Dėl klibančio rato teko sulėtinti
greitį, bet kiekvieno mano nurodymo klausantys arkliai
judėjo darniai, it gerai sureguliuotas mechanizmas.

Hefaisto komanda lipo mums ant kulnų. Bekendor-
fas išsišiepęs nuspaudė savo valdymo pulto mygtuką.
Iš mechaninių žirgų priešakių išlėkė plieniniai lynai ir
apsivyniojo aplink mūsų užpakalinį skersinį. Suveikęs
Bekendorfo suktukas pradėjo traukti drebantį mūsų
vežimą atgal, o jo – į priekį.

Nusikeikusi Anabeta išsitraukė peilį ir pamėgino
nukirsti lynus. Deja, šie buvo per stori.

– Negaliu perpjauti! – sušuko bičiulė.

– Susikeiskim! – liepiau Anabetai. – Perimk vade-
les!

– Bet...

– Pasikliauk manimi!

Ji pasislinko į priekį ir suėmė vadžias. Aš, iš pasku-
tiniųjų stengdamasis išsilaikyti ant kojų, atidengiau
Potvynio bangas. Čiaukštelėjau kardų ir lynų nutrūko

tarsi aitvaro virvelės. Mes pasidavėme į priekį, bet Bekendorfo vežėjas nukreipė vežimą mums iš kairės ir prisigretino. Bekendorfas išsitraukė kardą. Jis mostelėjo taikydamasis į Anabetą, tačiau aš atrėmiau smūgį.

Artėjome prie paskutiniojo posūkio. Kad sėkmingai jį pravažiuotume, turėjau pašalinti iš kelio Hefaisto vežimą, bet kartu privalėjau apginti Anabetą. Nors Bekendorfas buvo šaunus vyrukas, jis neabejotinai nusiųs mus abu į ligoninę, jei bent akimircai prarasime budrumą.

Mes riedėjome lygiagrečiai. Iš paskos, stengdamasi atsigriebti už prarastą laiką, kiek įkabindama lėkė Klarisa.

– Lik sveikas, Persi! – subliuvo Bekendorfas. – Čia tau nedidelė atsisveikinimo dovanėlė!

Jis sviedė į mūsų vežimą odinį maišelį. Kapšelis akimoju prilipo prie grindų ir pradėjo skleisti žalius dūmus.

– Graikiška ugnis! – sukliko Anabeta.

Aš nusikeikiau. Buvau girdėjęs pasakojimų apie tai, kaip gali pakenkti graikiška ugnis. Apskaičiavau, jog iki sprogimo mums liko maždaug dešimt sekundžių.

– Atsikratyk jos! – šaukė Anabeta, bet aš nieko negalėjau padaryti.

Hefaisto vežimas vis dar judėjo greta. Priešininkai lūkuriavo, kol mažoji jų dovanėlė sprogs. Bekendorfas neleido man atsitraukti. Jeigu mėginsiu išmesti graikiškos ugnies kapšeljį, jis sužeis Anabetą ir mūsų vežimas vis tiek suduš. Pabandžiau nuspirti nelemtąjį maišiuką, tačiau nepavyko, nes buvo stipriai prilipęs.

Tą akimirką prisiminiau laikrodį.

Neįsivaizdavau, kaip jis gali pagelbėti, tačiau šiaip ne taip nuspaudžiau laikmačio mygtuką. Laikrodis akimoju pasikeitė. Jis padidėjo, metalinis apvadas išsišovė į priekį kaip senovinio fotoaparato užraktas, odinis dirželis apsvyniojo man aplink dilbį ir aš pasijutau belaikąs keturių pėdų platumo kovinį skydą, iš vidaus aptrauktą minkšta oda, iš išorės padengtą žvilgančia bronzą, išraižyta ornamentais, kurių neturėjau laiko tyrinėti.

Žinojau tik tiek: Taisonas mane vėl išgelbėjo. Aš kilstelėjau skydą, ir Bekendorfo kardas skambiai atsitrenkė į jį. Geležtė suskilo.

– Ką? – aiktelėjo jis. – Kaip?..

Hefaisto sūnus daugiau nieko nespėjo pasakyti, nes aš trinktelėjau naujuoju skydu jam į krūtinę ir nubloškiau iš vežimo tiesiai į purvą.

Jau ketinau kilstelėti Potvynio bangas ir smogti vežikui, tačiau Anabeta riktelėjo:

– Persi!

Graikiška ugnis spjaudėsi kibirkštimis. Aš pakišau kardo galiuką po maišeliu ir tarsi mentele išsviedžiau lauk. Padegamoji bomba išlėkė į orą ir nusileido prie Hefaisto vadeliotojo kojų. Vyrukas suspigo.

Greičiau nei per sekundę vežikas priėmė teisingą sprendimą: jis šoko laukan iš vežimo, kuris akimodu parvirto ant šono, apsiaustas žalių liepsnų. Metalu žirgus, rodos, pakirto trumpasis jungimas. Jie apsisuko ir nutempė degančias nuolaužas atgal, Klarisos ir brolių Stolu pusėn, kuriems teko mestis į šalį, kad išvengtų susidūrimo.

Anabeta įtempė vadeles prieš paskutinįjį posūkį. Aš tvirčiau įsikibau įsitikinęs, kad tuoj apvirsimė, bet ji kažkaip sugebėjo išsilaikyti ir pavarė arklius finišo link. Minia užriaumojo.

Vos vežimui sustojus, mus apspito draugai. Jie pradėjo skanduoti mūsų vardus, tačiau Anabeta sušuko perrėkdama triukšmą:

– Palaukite! Paklausykite! Čia ne mūsų vienų nuopelnas! – minia vis dar nenorėjo nurimti, bet Anabeta privertė juos klausytis. – Mums nebūtų pavykę be vieno asmens pagalbos! Mes nebūtume laimėję šių varžybų, nebūtume gavę aukso vilnos ir išgelbėję Grouverio! Už savo gyvybes turime dėkoti Taisonui, Persio...

– Broliui! – ištariau taip garsiai, kad išgirstų visi aplink. – Mano jaunėliui broliui Taisonui.

Taisonas nuraudo. Minia pratrūko džiaugsmingai šūkauti. Anabeta pakštelėjo man į skruostą. Minia suošė dar audringiau. Atėnės vasarnamio gyventojai užsikėlė mane, Anabetą bei Taisoną ant pečių ir nunešė ant laimėtojų pakylos, kur Cheironas užkabino mums po laurų vainiką.

20.

KAIP AUKSO VILNOS MAGIJA SUVEIKĖ PERNELYG GERAI

Toji diena man buvo bemaž laimingiausia iš visų stovykloje praleistų dienų ir kartu tapo įrodymu, kad niekada nežinai, kada tavo gyvenimas bus sudaužytas į šipulius.

Grouveris pranešė, jog prieš pratęsdamas Pano paieškas jis galės praleisti likusią vasaros dalį drauge su mumis. Sugebėjęs išlikti gyvas ir atlaisvinęs kelius ateities ieškotojams, jis padarė didžiulį įspūdį savo valdžiai iš Skeltanagių vyresniųjų tarybos, todėl ši suteikė satyrai dviejų mėnesių atostogas ir padovanojo naują nendrinį

dūdelių rinkinį. Vienintelė bloga naujiena ta, kad Grouveris nesiliaudavo pūtęs naujasias dūdeles ištisą dieną, o muzikiniai jo įgūdžiai, deja, nė kiek nepatobulėjo. Jam grojant Krikščioniškosios vyrų jaunimo sąjungos giesmes, braškių stiebeliai tiesiog pakvaišdavo ir imdavo vyniotis apie kojas, tarsi trokštų mus pasmaugti. Ko gero, neturėjau teisės jų dėl to kaltinti.

Grouveris pasakė man, kad dabar, kai esame drauge, jis gali nutraukti mudu siejančią emocinę jungtį, tačiau aš pareiškiau pageidavimą ją išsaugoti ir turėti galimybę žinoti, ar jam gerai klojasi. Satyras padėjo į šalį nendrienes dūdeles ir įsispoksojo į mane.

– Bet jeigu man vėl kažkas atsitiks, tau iškils pavojus, Persi! Gali žūti!

– Jeigu tau vėl kažkas atsitiks, aš noriu apie tai žinoti ir vėl atskubėti tau į pagalbą, G-žmogau*. Ir nė nemėgink manęs perkalbėti.

Galiausiai bičiulis sutiko nenutraukti jungties ir vėl ėmė groti braškėms krikščioniškas giesmes. Nors manęs su braškėmis nesiejo emocinė jungtis, aš puikiai numaniau, kaip jaučiasi vargšai augalėliai. }
}

* Angl. *G-man* – paslaptingas *Half-Life* serijos kompiuterinių žaidimų personažas.

Kiek vėliau, šaudymo iš lanko užsiėmimo metu, Cheironas pasivedėjo mane į šalį ir pasakė sutvarkęs problemas, kilusias Merivetherio mokykloje, taigi ši nebekaltinanti manęs dėl sugriautos sporto salės ir policija manęs nebeieškanti.

– Kaip jums pavyko? – nustebau.

Cheirono akyse sumirgėjo žiburiukai.

– Aš tik užsiminiau mirtingiesiems, kad jie tą dieną regėjo mažumėlę kitokį vaizdą – šildymo krosnies sproгимą, įvykusį ne dėl tavo kaltės.

– Jūs užsiminėte ir jie patikėjo?

– Pasinaudojau migla. Kada nors, kai būsi pasiruošęs, pamokysiu tave ja manipuluoti.

– Norite pasakyti, kad kitais metais vėl mokysiuosi Merivetheryje?

Cheironas kilstelėjo antakius.

– Ne, jie tave vis tiek išmetė. Mokyklos direktorius ponas Bonsai nusprendė – kaip jis ten pasakė – esą negera tavo karma trikdo mokyklos auklėjamąją aurą. Tačiau jokių bėdų su teisėsauga nebeturi, todėl tavo mama pajuto didžiulį palengvėjimą. Beje, jei jau prakalbome apie tavo mamą...

Jis nusisegė nuo strėlinės telefoną ir padavė man.
– Dabar pats laikas jai paskambinti.

Pati blogiausia buvo pradžia: „Persi-Džeksonai-ką-tu-sau-galvoji-ar-bent-numanai-kaip-aš-jaudinausi-be-leidimo-išsmukai-į-stovyklą-leidaisi-vykdyti-pavojin-gos-užduoties-ir mirtinai-mane-išgąsdinai.“

Galiausiai ji nutilo atsikvėpti.

– Ak, kaip džiaugiuosi, kad tu saugus!

Čia pats šauniasias mano mamos bruožas. Ji nesugeba ilgai pykti. Pamėgina, tačiau tokie dalykai ne jos būdai.

– Atleisk, mama, – pasakiau. – Daugiau tavęs negąsdinsiu.

– Nežadėk man šito, Persi. Juk pats puikiai žinai, kad bus tik blogiau, – ji stengėsi kalbėti ramiai, bet aš žinojau, kaip ji jaudinasi.

Troškau pasakyti ką nors, kad mama pasijustų geriau, tačiau žinojau, kad ji teisi. Kadangi esu pusdievis, visą laiką darysiu kažką, kas ją gąsdins. Man augant pavojai tik didės.

– Galėčiau trumpam sugrįžti namo, – pasiūliau.

– Ne, nereikia. Pasilik stovykloje. Treniruokis. Daryk, ką turi daryti. Bet prieš kitus mokslo metus juk *sugrįši?*

– Taip, žinoma. Tik kažin ar atsiras mokykla, kuri norės mane priimti.

– Mes surasime mokyklą, brangusis, – mama atsiduso. – Persikraustysime kur nors, kur mūsų niekas nepažįsta.

Taisoną visi stovyklautojai nuo šiol laikė didvyriu. Aš būčiau mielai gyvenęs vasarnamyje drauge su juo visą laiką, tačiau vieną vakarą, mudviem besėdint ant smėlio kopos ir žvelgiant į Long Ailando sąsiaurį, jis pranešė man absoliučiai netikėtą naujieną.

– Praėjusią naktį tėtis atsiuntė sapną, – pasakė mano brolis. – Kviečia mane į svečius.

Pamaniau, gal jis juokauja, bet Taisonas juokauti nė nemokėjo.

– Poseidas per sapną perdavė tau žinią?

Taisonas linktelėjo.

– Jis nori, kad likusią vasaros dalį praleisčiau po vandeniu ir pasimokyčiau dirbti kiklopų kalvėje. Tėtis pavadino tai sta... staž...

– Stažuote?

– Taip!

Pamažu įsisąmoninau naujieną. Turiu pripažinti, jaučiau šioki tokį pavydą. *Manęs* Poseidas niekada

nekvietė pasisvečiuoti po vandeniu. O paskui pagalvojau apie tai, kad Taisonas išvyks. Tiesiog ims ir išvyks?

– Kada iškeliausi? – paklausiau.

– Dabar.

– Kaip suprasti dabar? *Dabar pat?*

– Dabar pat.

Aš įsmeigiau žvilgsnį į saulėlydžio raudoniu nusidažiusias Long Ailando sąsiaurio bangas.

– Džiaugiuosi dėl tavęs, dički, – išspaudžiau šiaip ne taip. – Tikrai.

– Man sunku palikti naują brolių, – virpančiu balsu prisipažino jis. – Bet aš noriu išmokti gaminti įvairius daiktus. Ginklus stovyklai. Jums jų prireiks.

Deja, jis buvo teisuus. Aukso vilna neišsprendė visų stovyklos problemų. Lukas vis dar telkė armiją *Princesėje Andromedoje*. Aukso karste gaivaliojosi Kronas. Galų gale mums teks su jais susigrumti.

– Tu gaminsi pačius geriausius ginklus, – patikinau Taisoną išdidžiai kilstelėdamas laikrodį. – Neabejoju, kad jie dar ir rodys tikslų laiką.

– Broliai vienas kitam padeda, – šniurkštelėjo Taisonas.

– Tu esi mano brolis, – ištariau. – Be jokių abejo-
nių.

Jis taip stipriai pliaukštelėjo man per nugarą, kad vos nesukniubau ant smėlio. Paskui nusibraukė nuo skruosto ašarą ir atsistojo.

– Tinkamai naudokis skydu.

– Naudosiuosi, dički.

– Vieną dieną jis išgelbės tau gyvybę.

Jam taip dalykiškai ištarus pastarąją frazę man kilo įtarimas, ar tik ši vienintelė kiklopo akis kartais neįžvelgia ateities.

Taisonas nužingsniavo prie vandens ir švilptelėjo. Iš bangų išniro jūrų arklys Vaivorykštė. Aš stebėjau, kaip juodu abu leidžiasi kelionėn į Poseidono karalystę. Jiems išnykus iš akių, pažvelgiau į savo naująjį rankinį laikrodį. Spustelėjau mygtuką, ir akimoju išsiskleidė skydas. Bronzinį paviršių puošė iškalti senovės Graikijos stiliaus piešiniai, vaizduojantys mūsų vasaros nuotykių scenas. Štai Anabeta nukauna kvadrato žaidėją lestrigoną, štai aš grumiuosi su bronziniais buliais ant Pusdievių kalvos, Taisonas joja ant Vaivorykštės link *Princesės Andromedos*, *CSS Birminghamo* patrankos pliekia į Charibdę. Aš perbraukiau ranka per „Milžinų spurginės“ kepinių dėžutę iškėlusio Taisono, kovojančio su hidra, atvaizdą.

Mane užplūdo nenumaldomas liūdesys. Žinojau, kad Taisonas puikiai praleis laiką vandenyno dugne, tačiau

aš jau dabar ėmiau jo ilgėtis – to nuoširdaus žavėjimosi arkliais, sugebėjimo taisyti kovos vežimus, plikomis rankomis maigyti metalą arba sumegzti į mazgą blogus vyrukus. Ko gero, pasigiesiu net griausmingo, ištisa naktį nesiliaujančio knarkimo ant gretimo gulto.

– Sveikas, Persi.

Aš atsisukau. Kopos viršuje stovėjo Anabeta ir Grouveris. Matyt, man į akis pribyrėjo smėlio, nes ėmiau labai tankiai mirkčioti.

– Taisonas... – pasakiau bičiuliams. – Jam teko...

– Žinome, – tyliai pratarė Anabeta. – Cheironas mums papasakojo.

– Kiklopų kalvė, – gūžtelėjo pečiais Grouveris. – Girdėjau, tenykštės kavinės maistas nepakenčiamas! Ten netgi *nebūna* enčiladų.

Anabeta ištiesė ranką.

– Eime, vaikine dumblių smegenimis. Metas pietauti.

Mes patraukėme atgal į valgyklos paviljoną. Visi trys drauge, kaip senais gerais laikais.

Naktį įsisiautėjusi audra Pusedievių stovyklą, kaip visada, aplenkė. Ties horizontu blykčiojo žaibai, krantą plakė bangos, tačiau į mūsų slėnį nenukrito nė vienas

lašas. Turėjome aukso vilną ir mus vėl saugojo stebuklingoji užtvara.

Deja, mane ir toliau kamavo neramūs sapnai. Girdėjau iš Tartaro gelmių sklindantį pašaipų Krono balsą: *Apakęs Polifemas tūno savo urve tikėdamas, kad pasiekė didžią pergalę. Ar ir tu kupinas tokių iliuzijų?* Ledinis titano juokas aidėjo tamsoje.

Paskui sapnas pasikeitė. Aš lydėjau Taisoną į jūros dugną, į Poseidono rūmus. Atsidūriau mėlyna šviesa spindinčioje menėje perlais grįstomis grindimis. Koralų soste sėdėjo mano tėvas, apsitaisęs paprastais žvejo drabužiais: rusvai žalsvos spalvos šortais ir saulės išblukintais marškinėliais. Aš pakėliau akis į įdegusį, vėjo nugairintą veidą, galias žalias akis, ir jis ištarė du žodžius: *Būk tvirtas.*

Aš krūptelėjau ir nubudau, pažadintas beldimo į duris. Grouveris įsiveržė vidun nė nelaukdamas leidimo.

– Persi! – užsikirsdamas pratrūko jis. – Anabeta... ant kalvos... ji...

Jo žvilgsnis bylojo, kad įvyko baisus dalykas. Anabeta naktį turėjo budėti ant kalvos ir saugoti aukso vilną. Jeigu kažkas atsitiko...

Aš nubloškiau antklodę, kraujas ėmė stingti gyslose. Skubiai apsivilkau kelis drabužius, kol priblokštas, kva-

pą gaudantis Grouveris nesėkmingai stengėsi išlemti vientisą sakinį.

– Ji ten guli... guli tenai, ir tiek...

Aš išlėkiau laukan, perbėgau per centrinį kiemą. Grouveris dūmė įkandin. Dar tik pradėjo aušti, tačiau visa stovykla jau buvo sukilusi. Žinia sparčiai sklido. Įvyko kažin koks nepaprastai reikšmingas dalykas. Keli didvyriai, satyrai bei nimfos, vieni šarvuoti, kiti tebevilkingytys pižamas, jau skubėjo kalvos link.

Išgirdau kanopų bildesį ir pamačiau iš paskos atšuo-liuojantį paniurusį Cheironą.

– Ar tai tiesa? – paklausė jis Grouverio.

Šis teįstengė linktelėti.

Bandžiau paklausti, kas vyksta, tačiau Cheironas sugriebė mane už rankos, be jokių pastangų užsikėlė ant nugaros ir mes kartu nubildėjome ant Pusedievių kalvos, kur jau pradėjo telktis minia.

Maniau nebepamatysiąs ant pušies šakų aukso vilnos, tačiau ši tebekybojo savo vietoje žybčiodama pirmuosiuose aušros spinduliuose. Dangus po audros įgavo kraujo raudonumo atspalvį.

– Prakeiktas titanų valdovas, – sušvokštė Cheironas. – Jis vėl mus apmulkinos suteikdamas sau dar vieną galimybę kontroliuoti pranašystę.

– Ką turite omenyje? – paklausiau.

– Aukso vilna, – paaiškino jis. – Vilnos magija suveikė pernelyg gerai.

Mums nušoliavus į priekį, visi prasiskyrė į šalis. Medžio papėdėje nejudėdama gulėjo mergaitė. Kita mergaitė, seginti graikiškus šarvus, klūpojo šalia jos.

Kraujas užė mano ausyse. Nebeįstengiau blaiviai mąstyti. Ar Anabetą kažkas užpuolė? Kodėl tada aukso vilna kabo savo vietoje?

Pušis atrodė puikiai, vešėte vešėjo, užlieta gaivinančio aukso vilnos dvelksmo.

– Vilna išgydė medį, – šiurkščiu balsu ištarė Cheironas. – Ir panaikino ne vien nuodų poveikį.

Tą akimirką aš suvokiau, ne Anabeta guli ant žemės. Apsišarvavusi bičiulė klūpojo greta nejudančios mergaitės. Pamačiusi mus Atėnės duktė pribėgo prie Cheirono.

– Ji... staiga atsirado čia...

Anabetai iš akių ritosi ašaros, bet aš vis dar nieko nesupratau. Iš susijaudinimo neveikė protas. Nušokau nuo Cheirono nugaros ir nubėgau prie apalpusios mergaitės.

– Persi, palauk! – šūktelėjo Cheironas.

Aš pasilenkiau prie nepažįstamosios. Jos trumpi plaukai buvo juodi, nosis strazdanota. Jos kūnas buvo kaip

ilgų distancijų bėgikės, lankstus ir tvirtas, o drabužiai priminė pankų bei gotų stilių – juodi marškinėliai, juodi nudriskę džinsai ir odinis švarkelis su man negirdėtų grupių pavadinimais aprašinėtomis sagomis.

Ji nebuvo stovyklos gyventoja, nepriklausė nė vienam vasarnamiui. Tačiau apėmė keistas jausmas, kad jau buvau ją matęs...

– Vadinas, tai tiesa, – šniokštuodamas į kalvą galų gale užkopė Grouveris. – Neįtikėtina...

Niekas daugiau nesiartino prie mergaitės. Aš priglaudžiau ranką jai prie kaktos. Oda buvo šalta, tačiau mano pirštų galiukus tarytum nutvilkė ugnis.

– Jai reikia nektaro ir ambrozijos, – pasakiau.

Nors ir negyveno stovykloje, nepažįstamoji akivaizdžiai buvo maišyto kraujo. Pajutau tai vos ją palietęs. Niekaip nesupratau, kodėl visi tokie išsigandę. Suėmiau mergaitę už pečių ir pasodinau atremdamas jos galvą sau į petį.

– Nagi! – sušukau kitiems. – Žmonės, kas jums yra? Nuneškime ją į Didįjį namą.

Nė vienas nepajudėjo, net ir Cheironas. Visi atrode pernelyg apstulbę.

Staiga mergaitė trūkčiojamai įkvėpė, užsikosėjo ir atsimerkė. Jos akių rainelės buvo neįtikėtinais mėlynos –

žalsvai mėlynos. Ji virpėdama stebeilijo į mane, sumišusi ir išplėtusi akis.

– Kas...

– Aš esu Persis, – prisistačiau. – Dabar tu saugi.

– Keistas sapnas...

– Viskas gerai.

– Mirštu.

– Ne, – patikinau ją. – Tu sveika. – Kuo tu vardu?

Tą akimirką, jai nė nespėjus atsakyti, aš viską supratau. Mėlynos mergaitės akys žvelgė į mane ir aš suvokiau, kokia buvo tikroji aukso vilnos paieškos prasmė, dėl ko prireikė apnuodyti pušį ir taip toliau. Kronas taip siekė įtraukti į žaidimą dar vieną figūrą – *suteikdamas sau dar vieną galimybę kontroliuoti pranašystę.*

Netgi Cheironas, Anabeta ir Grouveris, rodos, turėję šią akimirką džiūgauti, stovėjo priblokšti ir galvojo apie tai, kaip šis įvykis gali paveikti ateitį. O aš laikiau glėbyje žmogų, kuriam buvo lemta tapti arba geriausiu mano draugu, arba pikčiausiu priešu.

– Aš esu Talijs, – ištarė mergaitė. – Dzeuso duktė.

Riordan, Rick

Ri-111 Monstrų jūra : romanas / Rick Riordan ; iš anglų kalbos vertė Nomedą Berkuvienė. – Kaunas : Obuolys [i.e. MEDIA INCOGNITO, 2011]. – 383, [1] p. – (Persis Džeksonas ir Olimpo dievai ; kn. 2)

ISBN 978-609-403-214-1

Po vasaros, kurią praleido stengdamasis, kad nekiltų katastrofiškas karas tarp graikų dievų, Persis Džeksonas baigia septintą klasę neįprastai ramiai. Vienintelė bėda, kad prie jo priskreto Taisonas, silpnaprotis milžinas valkata, kurį kiti vaikai skriaudžia. Tačiau ramybė ilgai netrunka. Po kvadrato su žmogėdromis mokyklos salėje, kuri virto degėsių krūva, berniukas sužino, kad bėdų kilo ir Pusdievių stovykloje, kurioje tikėjosi smagiai paatostogauti... Tai antroji pasakojimo apie Persį Džeksoną ir Olimpo dievus knyga...

UDK 821.111(73)-93

Rick Riordan PERSIS DŽEKSONAS IR OLIMPO DIEVAI MONSTRŲ JŪRA

Iš anglų kalbos vertė *Nomedą Berkuvienė*
Viršelio adaptacija *Andrius Morkeliūnas*
Maketavo *Alma Liuberskienė*

24 sp. l. Užsakymas Nr.

Išleido OBUOLYS®

(OBUOLYS yra registruotas leidybinis ženklas,
kurį pagal sutartį naudoja UAB MEDIA INCOGNITO)

Butrimonių g. 9, LT-50220 Kaunas

knygos@obuolys.lt | www.obuolys.lt

- Akcijos ir nuolaidos
- Nemokamas katalogas
- Skaitytųjų klubas
- Knygų ištraukos

LEVEL www.level.lt ☎ 8 700 55 775

Spausdino spaustuvė

PRINT IT

Gamyklos g. 27, LT-96155 Gargždai

Tel. (8 46) 42 03 00, info@print-it.eu

Persis Džeksonas yra naujasis Haris Poteris! Jūsų rankose – antroji iš 5 knygų, kurios sumušė bet kokius rekordus visuose įmanomuose populiariausių knygų topuose. Niekas svaiginančia sėkme šiuo metu pasaulyje negali prilygti naujam herojui – paprastam Niujorko vaikinui, kurio laukia ypatingas likimas.

Juk ne kasdien sužinai, kad esi Olimpo dievo ir mirtingosios sūnus, ar ne? Palaukite...

Olimpo dievai XXI amžiuje?! Skaitykite toliau.

Po vasaros, kurią praleido stengdamasis, kad nekiltų katastrofiškas karas tarp graikų dievų, Persis Džeksonas baigia septintą klasę neįprastai ramiai. Vienintelė bėda – prie jo priskreto Taisonas, silpnaprotis milžinas valkata, kurį kiti vaikai skriaudžia. Tačiau ramybė ilgai netrunka. Po kvadrato su žmogėdromis mokyklos salėje, kuri virto degėsių krūva, berniukas sužino, kad bėdų kilo ir Pusdievių stovykloje, kurioje tikėjosi smagiai paatostogauti. Pusdievius, tokius kaip Persis, saugojusią Talijos pušį kažkas apnuodijo ir dabar vienintelę saugią vietelę žemėje siaubia mitologinės pabaisos. Maža to, reikia gelbėti draugą Grouverį saloje už Monstrų jūros, kuria kadaise plaukiojo graikų didvyriai. Tik mūsų laikais ši jūra vadinama kitu vardu: Bermudų trikampiu. Taip ir neišku, ar būti Poseidono sūnumi yra privalumas, ar žiaurus pokštas...

2
KNYGA

OBUOLYS

ISBN 978-609-403-214-1

9 786094 032141

www.obuolys.lt

- Akcijos ir nuolaidos
- Nemokamas katalogas
- Skaitytojų klubas
- Knygų ištraukos

LEVEL www.level.lt

Spausdinta
PRINT IT